

கலை
நிலக்கிய
மாது
சங்கிலை

140

கவகாசி 2020

100/-

ஒளிப்படகி

முதும இடீஷர்யர் : க.பரண்தரான்

பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா

கி.நடராசா

பா.சுமன்

என்.சரவணன்

க.பரண்தரான்

வி.ஜீவகுமாரன்

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்

கரவை மு.தயாளன்

மா.சிவசோதி

ஏ.எஸ்.சுற்குணராசா

மலரன்னை

வ.வடிவழகையன்

சு.முரளிதரான்

வ.துசாந்தன்

வல்வைக்கமல்

காயத்திரி முகுந்தன்

சிவ.சிவநேசன்

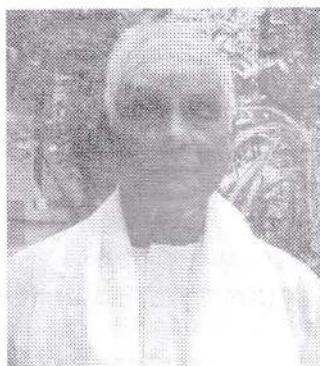
ஏகாற்றை பி.கிருஷ்ணானந்தன்

க.பாலேந்திரா

ந.குபரன்

முருகபூபதி

பொருளடக்கம்

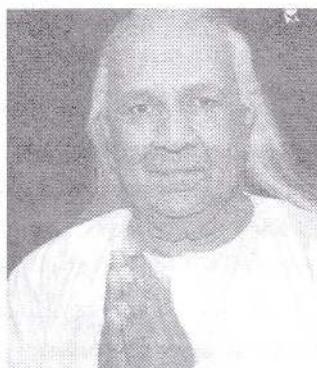

சிறுகதைகள்

- வி.ஜீவகுமாரன் - 05
- யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் - 14
- மு.தயாளன் - 24
- ஏ.எஸ்.சுற்றுணராஜா - 26
- மா.சிவசோதி - 36
- மலரன்னை - 42

கவியதைகள்

- வ.வழிவழகையன் - 20
- காயத்திரி முகுந்தன் - 23
- புலோலியூர் வேல் நந்தன் - 25
- சு.முரளிதூரன் - 29
- வல்வைக்கமல் - 35
- சிவ.சிவநேசன் - 35
- வ.துசாந்தன் - 35

பத்தி

- பணமீன் நாடன் பக்கம் - 40

கலைத்தில்லாக கதைகள்

- கொற்றை பி. கிருஷ்ணனந்தன் - 41

நூல் விழர்சனம்

- முருகபூபதி - 46

அட்டப்படம்

- நன்றி இணையம்

கட்டுரைகள்

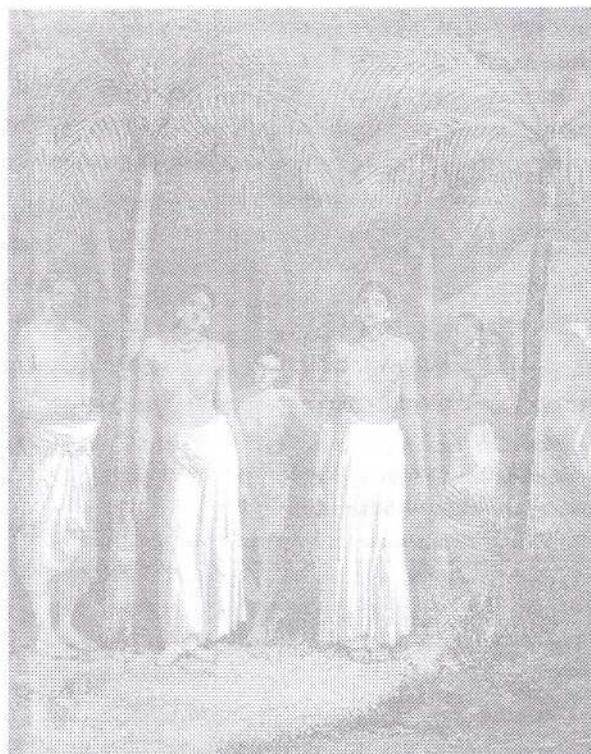
புதிய தாராண்மை வாதமும் கலை விலக்கியமும்
பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா - 03

இளங்கோவின் சிலப்பதிகாரமும்
வெற்றிவேலரின் சிலம்பு கறைலும் ஓர் ஒப்பு நோக்கு
கி.நடராசா - 08

இனவரைவியலும் விலக்கியமும்
நீலாவணனின் வேளாண்மை” காவியத்தை
முன்வத்து சில உரையாடல்கள்
பாஸ்கரன் சுமன் - 17

முதறினர் ஒ. சபாரத்தினம் மிகச் சிறந்த அம்சங்களை
தனது நீண்ட வாழ்க்கையினுடோகத் தம் உள்ளத்தில்
ஒன்றிகணக்கு எமக்கு வழங்கியவர்
நா.நவநாஜ் - 21

சிங்கள தீண்பாமைச்சாதியாக “தமிழ் கத்தறு” சாதி
என்.சரவணன் - 30

முத்த கலைஞர் அமரர் ரகுநாதன்
க.பாலேந்திரா - 44

அறிவுகளின் முதறினர் ஒ.சபாரத்தினம்
ந.குபரன் - 45

ஜீவந்தி

2020 வெகாசி திதி - 140

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவீயந்தன்
ப.விள்ளூவர்த்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிலி த.கலாமனி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை ஒகம்
சாமனைந்தறு மூலைப்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாபி வடமேற்கு
அல்வாபி
லிங்கம்.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.நெட்டியான்
திரு.கி.நராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இசுஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவந்தி சந்தா வியரம்

தெரிவி - 100/- அன்றாந்த - 1500/-

வேஷாடி - \$ 60 U.S

மணியோட்டரை

அல்வாபி துபால் நிலைபுத்தல்
மாற்றக்கூடுபாதூக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K.Bharaneetharan,

Kalaiaham ,

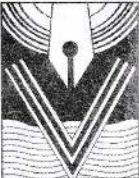
Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவேர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No. - 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவந்தி

(கலை கிளக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் கிடை ஒடை
ஏழ நீர் தன்னை மாண்டு
செறி தநும் மக்கள் என்னம்
வசறித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செம்மோம்!...
- பாரதிதாசன்-

எங்கே செல்லும் இந்தப்பாதை...?

கொரோனா தொற்றுநோய் காரணமாக உலகம் மூன்று மாதமாக முடக்கப்பட்டுள்ளதை நாம் அனைவரும் அறிவோம். இந்த நோயின் தாக்கம் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக் கொண்டே செல்கின்றது. ஊரடங்கு அமுல்படுத்தப்பட்டு மக்களை ஓன்றாக கூட விடாது அரசாங்கம் தடுப்பு பாதுகாப்பு நடிவடிக்கையை நீண்ட காலமாக மேற் கொண்டு வந்த போதிலும் இம் மாதமும் ஊரடங்கை அமுல்படுத்துவது குறித்து அரசாங்கம் சரியான தீர்மானம் எடுக்க முடியாது குழம்பிப் போய் உள்ளது. பகுதி பகுதியாக ஊரடங்கை தளர்த்தி மக்கள் நடமாட அனுமதித் துள்ளது. ஆனால் இந்நோய்த் தொற்று நாளுக்கு நாள் ஏற்பட்ட வண்ணமே உள்ளதை நாம் காண்கின்றோம். பசி வந்திட பத்தும் பறந்துபோகும் என்பதற்கமைய மக்களும் எவ்வளவு நாள் தான் வீட்டில் முடங்கி கிடக்க முடியும். பொருட்களை எவ்வளவு நாட்களுக்குத் தான் சேமித்து வைத்திருக்க முடியும். மக்கள் அனைவரும் குழப்பமான மனநிலையில் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். எதிர்காலத்தை திட்டமிட முடியாதவாறு உலகம் தவிக்கின்றது. இந்நோய்க்குரிய தடுப்பு மருந்து கண்டு பிடிக்கும் வரையில் மக்களது மனதில் குடி கொண்டுள்ள பீதி மாற்றம் காணாது. பெரும் அழிவை சந்தித்துக் கொண்டு வல்லரசுகளே திணறுகின்ற போது எம் எதிர்கால நிலையை நினைக்க பயம் வருகின்றது. சுய தொழில் முயற்சிகள், சுய உணவு தயாரிப்பு, இயற்கை மருத்துவம், இயற்கையுடன் இணைந்த வாழ்வே தற்போது பலருக்கு கைகொடுத்து வருகின்றது. எதிர்காலத்தை நினைத்து பயம் கொள்ளாது எமக்கு கிடைக்கின்ற நாட்களை பொன்னாட்களாக மாற்றியமைத்து எம் சமூகத்துக்கு எங்களால் ஆன சேவையை நாம் அனைவரும் ஒன்றிணைந்து செய்ய வேண்டும்.

- க. பரணீதரன்

ஜீவந்தியின் பிரதி கிடைக்கும் கிடங்கள்

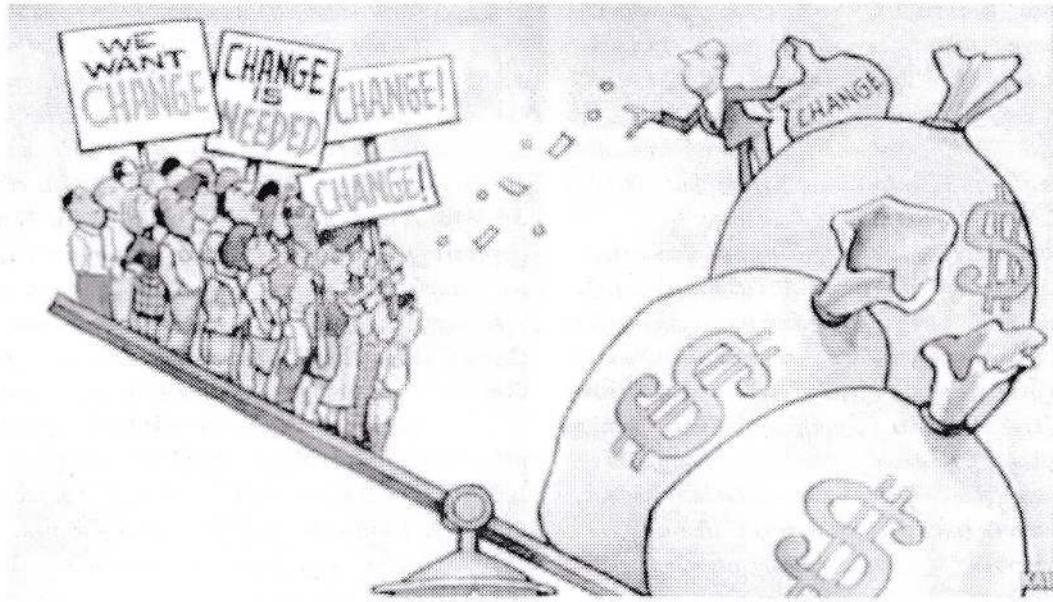
யாழ் - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை.

புக்லப் - திருநெல்வேலி.

செட்டித்தெரு - பூபாலசிங்கம்.

பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி

ஸ்ரீலங்கா புத்தகசாலை - நல்லூர்

புதிய தாராண்மை வாதமும் கலை இலக்கியமும்

முதலாளியம் தன்னை மேலும் பலப்படுத்திக் கொள்வதற்கும் விசைப்படுத்திக்கொள்வதற்கும் எதிர் முதலாளியச் செயற்பாடுகள் கலை இலக்கியம் உட்பட எவ்வழிகளிலும் வெளிதங்களிலும் மேலெழுதலை வேறுத்துவிடுவதற்குமென உருவாக்கப்பட்ட ஒரு புதிய கோட்பாடும் நடைமுறையும் கொண்ட வடிவமே “புதிய தாராண்மைவாதம்” (Neo Liberalism).

பொருண்மீய நிலையில் அரசு தலையிடுகள் அற்ற கட்டற்ற அங்காடிகளின் உருவாக்கம், கல்வி தொடர்பாடற் கட்டமைப்பு, மருத்துவம் உட்பட்ட அனைத்துச் செயற்பாடுகளையும் தனியார்மயப் படுத்தல், அரசு மேற்கொள்ளும் அனைத்து நலன்புரிச் செயற்பாடுகளையும் வெளியேற்றிவிடல், முதலாம் செயற்பாடுகளுக்கு ஏற்றவாறு மனித மனங்களைப் பதப்படுத்துதல் புதிய தாராண்மை வாதத்தின் கருத்து நிலை உள்ளத்துக்காலின்றது.

பல்வேறு நாடுகளின் அரசியல் சித்தாந்தமாக நீட்சி கொண்டுள்ள இக்கருத்தியல் பொது நலன்களுக்கென அரசாங்கம் மேற்கொள்ளும் நிதியீட்டங்களைக் குறைக்கவேண்டும் அல்லது நீக்க வேண்டும் என வலியுறுத்துதல் அதன் உள்ளார்ந்த சுயவடிவத்தைப் புலப்படுத்தும். அதன் நோக்கம் அரசு இயந்திரத்தைப் பலமிக்கச் செய்வதன்று. மாறாக முதலாளிய இயல்புக்கேற்றவாறு அரசை வலுப்படுத்தலாகின்றது.

கல்விச் செயற்பாடுகளுக்கும் கலை இலக்கியச் செயற்பாடுகளுக்குமிடையே நெருங்கிய உறவுகள் இருந்து வந்துள்ளன. புதிய தாராண்மைவாதச் செயற்பாடு கல்வியைச் சந்தைப்பொருளாக்கி வருகின்றது.

சந்தை நிலைவரங்களுக்கு ஏற்றவாறு மனித வளத்தை வடிவமைக்கும் செயற்பாடுகள் முன்னெழுகின்றன. மாணவரின் தனித்துவ ஆற்றல் மலர்ச்சி, கூபாந்தனை உற்றுறி (Critical) நோக்கு, ஆக்க நீட்சித்தனித்துவம், மனித அவலங்களைத் தகர்க்கும் எழுகை முதலியவை பறித்தெடுக்கப்படுகின்றன. அந்த நிலைவரம், கலை இலக்கிய ஆக்கச் செயற்பாடுகளையும் பாதிப்படையச் செய்து வருகின்றது. சந்தைக்குரியவாறு எழுதும் எழுத தாளர்களும், கலைப்படைப்பை மேற்கொள்வோரும், உற்சாகப்படுத்தப்படுகின்றனர். தனியார் நிறுவனங்களில் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள பெரும் கொசுன ஊடகங்களினால் புதிய தாராண்மை வாதத்தை வலுவேற்றும் செய்யும் மனக் கோஸங்கள் உருவாக்கப்பட்டு வருகின்றன.

நடப்பு வாழ்க்கையிலிருந்தும், இருப்பிலிருந்தும், விடுபட்ட போலி உலகின் உருவாக்கத்தையும் அதில் சனத்தீரளை (Mass) ஈடுபாடு வைக்கும் கவர்ச்சிகளையும், வர்த்தக திரைப்படங்களும், தொலைக்காட்சித் தொடரி களும் வர்த்தக சஞ்சிகைகளும் பரவ்வாக மேற்கொள்ளத் தொடங்கிவிட்டன.

கவின் கலைகளைக் கற்றிக்கும் கல்வி நிறுவனங்கள் தமது ஆன்மாவை விற்றுவிட்டு தொழிற்சாலைகள் போன்று இயங்கும் நிலையைப் புதிய தாராண்மைவாதம் உருவாக்கிவிட்டது. கலைத்தரம் பற்றிய தீர்மானம் சந்தைப்பெறுமானங்களை அடி யொற்றித் தீர்மானிக்கப்படும் நிலை உருவாகிவிட்டது. கல்வியின் தரம் பற்றி அதிகம் பேசும் புதிய தாராண்மை வாதம், தரத்தைத்தீர்மானிக்கும் கட்டளைகளை சந்தை

அடைப்புக்குள் கொண்டு சென்று விட்டது.

கலை இலக்கியக் கோட்டாடு, தீர்ணாய்வு முதலியவற்றை புதிய தாராண்மை வாத நோக்கில் ஆராயும் நிலை பிறிதொருபூரம் நீட்சி கொண்டு வருகின்றது. பனுவல்களை அதே கண்ணோட்டத்தில் மீனாவாக்கும் செயற்பாடுகளும் இடம்பெற்றொடங்கி விட்டன. பனுவல் களை அடியொற்றிய பேச்சு தமிழகத்தில் விற்பனைப்பண்டமாகிவிட்டது.

பொருண்மிய நிலையிலும் சமூக நிலையிலும் மூன்று முக்கியமான முன் மொழிவைப் புதிய தாராண்மைவாதம் வலியுறுத்துகின்றது. அனைத்து உற்பத்தித் துறைகளிலும் சேவைகளிலும் வினாத் திறனை ஏற்படுத்துதல், அபிவிருத்தியை விசைப் படுத்தல், புதிய புதிய தொழில் நுட்பக் கண்டு பிடிப்புக்களுக்கு உற்சாகமளித்தல் என்று மூன்று செயற்பாடுகளும் ஆழ்த்த நோக்குதற்குரியவை. தனியார் நிறுவனங்களைப் பலம்படுத்துவதற்கும், மிகை இலாபமீட்டலை விசைப்படுத்துவதற்கும் ஏற்றவாரே அவை கட்டமைப்புச் செய்யப்பட்டு வருகின்றன.

தொழில் வழங்குபவரே கலையாக்கத்தின் மையப்பொருளாகின்றனர். அவர்களுக்குத் திருப்திதாக கூடிய கலையாக்கங்களே பெரும்ணாடகங்களால் ஊக்கு விக்கப்படுகின்றன. கலை அளிக்கையுடன் இணைந்த ஒரு சிறப்புச் செயற்பாடாக “நல்குகை இடுகை” (Sponsorship) பின் தாராண்மைவாதக் கலைச் செயற்பாடுகளில் இடம் பெற்றதொடங்கியுள்ளது. உற்பத்தி மற்றும் சேவை நிறுவனங்கள் தமக்குரிய சந்தை வாய்ப்பைப் பெருக்கிக் கொள்வதற்கு அத்தகைய “நல்குகையிடல்” துணை செய்கின்றது. நவீன தமிழ் மரபில் அவர்களுக்குத் தீபமேற்றல் கொடுக்கப்படுகின்றது.

நவீனதொழில்நுட்பீச்சக்குள் மரபு வழியான கலைகளை நகர்த்திச் செல்லலும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக மரபு வழியான ஒர் இசைக் காச்சேரியோ பரத ஆடலோ, நிகழ்த்தப்படும் பொழுது மின் திரையில் நவீன என்னிய நுட்பத்துடன் இணைந்த ஒளிக்கோலங்களையும் காட்சிகளையும் பரவவிடும் செயற்பாடுகள் முன்னெடுக்கப்படுகின்றன. புதிய தொழில் நுட்பப்புத்தாக்கங்களுக்கு உற்சாகமாக முன் னெடுப்புக்களுள்ளூராக விதிந்துரைக்கப்படுகின்றது.

புதியதாராண்மை வாதத்தைப்பரவைப்படுத்தும் பாத்திர மாதிரிகையாக (Role Model) க்கலைஞர்களும் கலைப்படைப்பை உருவாக்குவோரும் விளங்க வேண்டுமென தொழில் நிறுவன உரிமையாளரும் முகாமை செய்வோரும் விரும்பி நிற்றல், ஆங்குக் கோட்பாட்டின் கலை சார்ந்த நடைமுறை வடிவம்.

அதனை வலிமைப்படுத்துவதிலும் பரப்புவதிலும் ஆசிரியர்களும், கலைஞர்கள் வலிமையான பாத்திரங்களாக இருந்தல் வேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்படுகின்றனர். அதற்குரிய பயிற்சிகளும் செயலமூர்வகளும் திட்டமிட்டு வடிவமைக்கப்பட்டு வருகின்றன. உலக வங்கியும் உள்நாட்டுவங்கிகளும் செயற்பாட்டுக்குரிய கடன் வழங்கலைத் தாராளமாக வழங்கி வருகின்றன.

பணச்சந்தையும் வங்கிகளின் செயற்பாடுகளும் புதிய தாராண்மைவாதக் கோட்பாட்டுக்கு வலுவூட்டும் செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்துவருகின்றன. சந்தைப்

படுத்தப்படக்கூடிய கலை அளிக்கைகளுக்கு இலகு வழி மில் வங்கிகள் கடன்களை வழங்கத் தொடங்கியுள்ளன.

மேற்கு நாடுகளில் எழுச்சி கொண்டுள்ள முதலாளிய பொருள் உற்பத்தி முறைகளுக்கு ஈடு கொடுக்கக்கூடியவாறு முதலாளிய நோக்கில் அமைந்த உற்பத்திக் கட்டமைப்பை சீனாவும் ரசியாவும், உருவாக்கத் தொடங்கியுள்ளன. தமக்குரிய விற்பனைச் சந்தையை உலக அரங்கில் விரிவாக்கிக் கொள்வதற் குரியவாறு வெளியிடுவத் தொள்கைகளையெயும் அவை கட்டமைப்புச் செய்து வருகின்றன. ஒடுக்கு முறைக்கு எதிரான உலகில் கிளர்ந்தெழும் இயக்கங்களை சந்தை நோக்கிலும் தமக்குரிய இலாப நோக்கிலும் முறியடிக்கும் செயற்பாட்டிலும் அந்தாடுகள் தயங்குவதில்லை.

புதிய தாராண்மை வாதப்பின்பலத்தில் முன்னர் ரசியாவிலும் சீனாவிலும் தோற்றும் பெற்ற கண்தியான கலை இலக்கியப்படைப்புக்கள் “காலங்கடந்த தொல்பொருள்களாகவே” கருதப்படுகின்றன.

மனித உறவுகளைச் சந்தையும் போட்டியும் தீர்மானிக்கும் என்பது புதிய தாராண்மை வாதத்தின் முன் மொழிவு அனைத்தையும் “சந்தை” என்ற பொறிமுறைக்கு கொண்டு வரும் அக்கோட்பாடு தீவிர விமர்சனங்களுக்கும் முகம் கொடுக்கவேண்டியுள்ளது. அத்தகைய விமர்சனங்களையும் சமூக நீதியையும் அடியொற்றிய கலைப்படைப்புக்கள் பரவலாக மேலழுத்தொடங்கியுள்ளன.

வருமான ஏற்றத்தாழ்வு, சமூக ஏற்றத்தாழ்வு இறுக்கமடைந்து வரும்பெர்க்கநிலை, இன மேலாதிக்கம், பரவலிடப்பட்ட சரண்டற் கோலங்கள் முதலான வற்றுக்கு உறுதுணையான கோட்பாடாகவே புதிய தாராண்மை வாதம் கைகொடுத்து வருதல் கலைப்புனைகளின் வீச்சுக்குள் கொண்டு வரப்படுகின்றன.

முதலாளியத்தின் அன்மைக் காலத்தைய போக்குகளை விமர்சிக்கும் இசைப்பாடல்களும் இசை அளிக்கைகளும் அமெரிக்க இளைஞர் குழுக்களிடத்து வளர்ச்சி பெற்று வருதல் குறிப்பிடக்கூடிய ஒரு தோற்றுப்பாடாகவுள்ளது.

வளர்முக நாடுகளில் இனத் துவம், மொழித்துவம், மருத்துவம் தொடர்பான அடிப்படை வாதங்களால் இளைஞர் இழுப்பட்டுச் செல்லும் நிலையை ஆட்சியில் உள்ளேர் தமது நலன்களுக்காக மேற்கொண்டு வருகின்றனர். அந்திலையில் சமகால முதலாளியத்தின் குருரமான செயற்பாடுகளை வெளித் தெரிய விடாத மறைப்புக்கள் ஒரு புறம் நீட்சி கொண்டு வருகின்றன.

தேய்வியப்பலை உள்ளடக்கிய பட்டிமன்றங்களும், மலினமான கருத்தாடல்களும், சமூகப் பிரச்சினைகளில் இருந்து அன்னியமயப்பட்டு நிற்கும் ஒரே வகையான ஆட்களும் செவ்வியல் இசையும், தமிழ்ச் சுழலை ஆக்கிரமித்து வருகின்றன. நவீன முதலாளியத்துக்குச் சாதகமான நிலையை மறைமுகமாக அவை தோற்றுவிக்கின்றன.

சமூக நீதியை நிலைதாட்டும் கண்தியான உரையாடல்களும், பறித்தெடுக்கப்படும் மனிதத்தை அழகியல் வெளிக்குக் கொண்டு வரும் கலைப்படைப்புக்களும் காலத்தின் தேவைகளாகின்றன. ●

போருக்குப் பின்பு மக்களின் பக்தி அதிகரித்து விட்டதோ என நான் நினைப்பதுண்டு.

வானுயர்ந்த ஆஞ்சனேயர்... சிவன்... திருவிழாக்கள்.

கவனிக்கப்படாது இருந்த எத்தனையோ ஆலயங்களின் மீன் புனருத்தானங்களும்... கும்பாபிசேகங்களும்... வருடத்தின் அத்தனை நாட்களிலும் வலுட் ஸ்பீக்கர் களில் காலையில் முதல் வணக்கம் எங்கள் முருகன் தொடங்கி இரவில் காலத்தால் மறையாத காதல் பாடல்கள் வரை போய்க் கொண்டிருக்கும். பகலில் முழுத் திரைப்படங்கள்... இடைக் கிடை திரைப்பட நகைச்சவைகள்.

பாவம் பரீட்சைக்கு செல்லும் மாணவ மாணவிகள்.

தான் தோன்றிப் பிள்ளையார் என்று சொல்வது போல யுத்தத்தின் பின்னரான தான் தோன்றிய விகாரைகளுக்குப் போட்டியாக இவையும் வேண்டும் என்ற நினைப்பைத் தவிர மற்றும் படி இதெல்லாம் தேவையா என நான் நினைப்பதுண்டு.

புத்தருக்கு அரச பணமும் அரசப்படைகளும் பின் புலமாக இருந்தது போல்... இந்தக் கோயில்களுக்கும் இந்தக் கும்பாபிசேகங்களுக்கு போருக்கு பின்புலமாக இருந்த புலம் பெயர் மக்களில் பெரும் பகுதியினரின் பங்களிப்புகள் பக்க பலமாக இருந்ததை அனைவருமே அறிவார்கள்.

குட்டிக் குட்டி கோயில்கள் எல்லாம்

கோபுரங்கள் ஆன பொழுது அதன் அழகும் எளிமை

யும் போய் விட்டதோ என எண்ணைத் தோன்றும். சென்ற வருடப்பிறப்பு அன்று என்னால் மருதடிப் பிள்ளையாருடன் ஒன்று முடியவில்லை. கரகரப்பான சீமெந்துத் தரைக்குப் பழக்கப்பட்ட கால்களால் கறுத்த நிற பளிங்கு நிலத்தில் ஒட்ட முடியவில்லை. பல கோயில்களின் தீர்த்தக் கிணறுகள் மிஸ்லிங். அல்லது மிகப் பிரமாண்டமாய்....

அவ்வாறே குட்டிக் குட்டிக் கோயில்கள்... அதன் முன்னே இருந்த தேங்காய் உடைக்க இருந்த பெரிய கல்லும் கற்பூரம் கொளுத்தி கொளுத்தி கறுத்துப் போல சின்னக் கல்லும் மறைந்து போய் இப்போ வர்ன வர்ணத் தூண்கள்... தேங்காய் உடைக்க என்று ஒரு சீமெந்தால் ஆன தொட்டி... கற்பூரம் கொளுத்த இரும்பால் ஆன ஸ்ராண்டும்.... ஐயர் கவிச்சைப் போட்டவுடன் சேமக்களம் அடிக்கவும் மேளம் அடிக்கவும் சங்குதவும் வசதிகள் பெருகியிருந்தன.

இந்தக் குட்டிக் குட்டிக் கோயில்கள் ஒழுங்கை களின் உள்ளே இருக்கும் பட்சத்தில் அந்த அந்த தெய்வங்களுக்கு ஏற்ப ஒரு சின்ன வழிப்பிள்ளையாரோ... வழிமுருகனோ.. வழிஜூனாரோ... வீற்றிருக்க தொடங்கி விட்டார்கள். அக்கம் பக்கம் சனங்கள் காலையோ மாலையோ அல்லது இரு நேரமோ கோயில் விளக்கை ஏற்றிக் கும்பிட்டு விட்டு அணைத்துச் செல்வார்கள். சில இடங்களில் சின்ன உண்டியல்களும் காணப்படுகின்றன.

சின்னக் கோயில்களின் நிலை இவ்வாறு என்றால்

அன்னதான்டி

வி.ஜீவகுமாரன்

பெரிய கோயில் களின் வரிசையில் நல்லூர் எப்போதும் பணக்காரக் கந்தனாக இருந்தாலும் என் காதல் என்னவோ சன்னதி அன்னதானக் கந்தன் மேல் தான் இருந்தது.

அதன் எளிமை... கடற்காற்று... குருமணை... மனதை எப்போதும் உயிர்ப்பித்துக் கொண்டே இருக்கும் நல்லூர் வீதியில் நின்று என் சக வங்கி ஊழியர்களுடன் ஆங்கிலத்தில் உரையாடுவதை விட கடலில் குளித்து விட்டு சன்னதி வீதியில் நின்ற பெரிய பூவரச மர நிழலில் எனது ஊரவர்களுடன் உட்கார்ந்திருந்து சோலப்பொரியுடன் கச்சான் கடலையை உண்பது மனதுக்கு மிக்க மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கும். ஆனால் இப்போ அங்கும் கட்டடங்கள் ஆக்கிரமித்து விட்டன.

இந்த வருடமும் வானவேடிக்கைகளுடனும் சாம்பெயின் நுரையுடனும் விடித்து இத்தியாதி இத்தியாதி கோயில் திருவிழாக்களையும்... அன்னையர் தினம்... காதலர் தினம்... தந்தையர் தினம்... இன்னும் என்னைனவோ தினங்களுடன் கடந்து செல்லக் காத்திருந்தது. இதில் பல தினங்கள் வியாபார நோக்குடன் மேலைநாட்டில் இருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டவையே - மக்கெடானால்ட்ஸ், கொக்கோ கோலா வகையறாக்கள் போல.

எங்கள் ஜயனார் கோவிலுக்கு தமிழுக்கு நடுப் பங்குனியில் கொடி யேறி பத்து நாட்கள் திருவிழாவின் பின்பு கொடி இறக்கி சூம்பாபிசேகமும் வைரவமடையும் சிறப்பாக முடிய அடுத்த நாள் அதிகாலையோ மதியமோ அல்லது மாலையே வருடம் பிறந்து விடும்.

ஜயனார் கோயில் திருவிழா அத்தனை நாட்களும் அன்னதானத்திற்கு குறைவிராது.

தேர்த்திருவிழா என்றால் சக்கரைத் தண்ணியும் மோர்த் தண்ணீரும் கொடுப்பார்கள் - தூரத்தில் இருந்து தாகத்துடன் யாரும் வருவதில்லையாயினும்.

திருவிழாக் காலங்களில் கோயிலின் முன்னே தகரக் கொட்டகை போடப்பட்டு விடும்.

இதற்காகவே கோயில் நிர்வாகத்தினர் பல பந்திப்பாய்களை தயார் நிலையில் வைத்து இருப்பார்கள். தை மாசி மாதத்தில் அதனை எடுத்து பொத்தல்கள் ஏதாவது இருந்தால் அவற்றைத் திருத்தி வைத்து இருப்பார்கள்.

மொத்தத்தில் அதிகாலையில் சந்தைக்குச் சென்று ஈரம் காயாத மரக்கறிகளை வாங்கி வந்து பெண்கள் ஒரு புறம் இருந்து அவற்றை வெட்டித் தயார் படுத்த ஆண்கள் பெரிய சட்டிகளை கல் அடுப்புகளில் வைத்து அடுப்பு மூட்டுவதில் தொடங்கும். திருவிழா நாட்கள் அத்தனையிலும் அனைவரினுள்ளும் புது இரத்தம் பாயும்.

தானங்களில் சிறந்தது அன்னதானம் என்பது இப்பொழுது புலம்பெயர்ந்த நாடுகள் உட்பட அனைத்துக் கோயில்களிலும் நடைமுறையாகி விட்டது என்னதான் கொலைஸ்ரோல்... பிறசர்... சக்கரை... இத்தியாதி இத்தியாதி வியாதிகள் கூடிக்

கொண்டு வந்தாலும்.

அனைத்து உபயகாரர்களின் வீட்டார்கள் உறவினர்கள்... மற்றும் கோயிலைச் சுற்றி உள்ள குடிமனைகள்... இடம் பெயர்ந்து வந்து இன்னமும் திரும்பிப் போகாமல் ஊர் வீடுகளிலும் ஊர்க்காரரின் தோட்டங்களில் நாட்கலிக்கு வேலைசெய்யபவர்கள் எல்லோருக்கும்... அங்குதான் பந்தி போட்டு அன்னதானம் நடைபெறும்.

பிச்சைக்காரர்கள் என்று யாரும் அங்கு வருவதில்லை.

அதிகுறைந்தது சோற்றுடன் தக்காளியோ கத்தரியோ போட்டு ஒரு குழம்பு... பருப்பு... ஏதாவது ஒரு மரக்கறி... ஒரு துவையல்... அப்பளம்... பொரித்த மிளகாய் என ஆரம்பித்து திருவிழாக்காரர்களின் பொருளாதாரத்திற்கு ஏற்ப இன்னும் உருளைக்கிழங்கு கறி... பயிற்றங்காய்ப் பிரட்டல்... பாயாசம் வடை என அன்னதானத்தின் அளவு கூடலாம். அல்லது குறையலாம்.

மதிய உணவின் பொழுது உபயகாரர்கள் உட்பட அக்கம் பக்கத்து குடிமனைக்காரர் தங்கள் தங்கள் வீட்டில் இருப்பவர்களுக்கும் என்று சிறிய பிளாஸ்ரிக் பைகளுடன் வந்து அதனுள் சாப்பாட்டை வாங்குவார்கள். அதுவே பின்பு சாப்பாடு அனைவருக்கும் போதாது என்று இரண்டொருதரம் சங்கடம் வந்த பொழுது முதலில் அன்னதானம் நடைபெற்று முடிய... பின் வீட்டில் உள்ளவர்களுக்கு சாப்பாடு கொண்டு செல்ல விரும்புவோர் வரிசையில் நின்று பிளாஸ்ரிக் பைகளில் சோறு வாங்கிச் செல்லலாம் என நிர்வாகசபை முடிவெடுத்து நடைமுறைப்படுத்தியது.

எனது காலம் சென்ற அன்னா மாதத்திற்கு திருவிழா செய்து அன்னதானம் கொடுப்போர் தங்கள் தங்கள் வீட்டுக்கு சாப்பாடு எடுத்து செல்வது முறையில்லை என வாதிட்டுப் பார்த்தார். ஆனால் எவரும் காது கொடுப்பது போலத் தெரியவில்லை. எனவே குறைந்த பட்சம் எங்கள் திருவிழா அன்று எங்கள் வீட்டார் எங்கள் வீட்டிற்கு சாப்பாடு எடுத்து வரக்கூடாது என்று கண்டிப்பாகச் சொல்லிவிட்டார்.

அவர் இறக்கும் வரையும் அவர் இறந்த பின்பும் அதுவே தொடர்கின்றது.

இரவுத் திருவிழா போராட்டக் காலத்தில் இருந்தே இரவு 7 மணிக்குள் முடிந்திருந்தமையால் தற்பொழுதும் அதுவே இந்த பத்து பதினொரு வருடங்களாக தொடர்கின்றது.

இரவில் அன்னதானம் இல்லை.

நெவேத்தியத்திற்கு செய்த வெண்பொங்கலோ... சக்கரைப் பொங்கலோ... சுண்டலோ... மோதகமோ... அது அது அந்த அந்த திருவிழாக்காரரின் விரல் வீக்கத்திற்கு ஏற்ப அமையும்.

பகல் திருவிழாவிற்கு வரும் அளவு கூட்டம் இருக்காவிடினினும் கவாமி வீதிவலம் வருவார்.

ஜயநாரம் சர்வமும் ஜயனாருக்கே சமர்ப்பணம் என நடையைச் சாத்துவார்.

●

செல்லாக்சிக் கிழவி வெப்பிகாரத்துடன் பணவடலிகளினுடு வந்து கொண்டிருந்தாள். வெயிலுக்கு ஒரு வடலிப் பணையின் ஓலையைத் தலைக்கு மேலாகப் பிடித்தபடி.

கிழவன் பசி தாங்காது.

இப்போது வெறும் கையுடன் வீட்டுக்குப் போக கிழவன் தன்னைக் கொன்று கை கழுவி விடும் என்று பயத்துடன் தனது நடையை சின்னத்தம்பியர் கடைப் பக்கம் திருப்பினாள்.

கொடுக்க வேண்டிய கொப்பிக் கடனே ஐந்தாறு அறுநாறு இருக்க இன்று சின்னத்தம்பியர் துள்ளப் போறார் என்பது வேறு கிழவியை வெருட்டியது.

கொப்பிக் கடன் என்னும் பொழுது கடனுக்குரிய வட்டியையும் சாமான் விலைகளில் சின்னத்தம்பி வைத்து விடுவார் என்பது ஊருக்கே தெரிந்த விடயம். அதுவும் தெரிந்தே சின்னத்தம்பி யரிடம் வந்திருந்தாள்.

ஆனாலும் கிழவனின் வெருட்டலை விட சின்னத்தம்பியரின் ஏச்சு அவ்வளவு மோசமாக இராது. அதனை விட கிழவனின் கை கால்கள் போல் ஒரு போதும் சின்னத்தம்பியரின் கை கால்கள் பேசாது என்ற தைரி யத்துடன் அவரின் கடை வாசலில் போய் நின்றாள்.

இரண்டொருவர் சாமான்கள் வாங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கிழவி ஓரமாக நின்றதைக் கடைக்கண்ணால் கவனித்த சின்னத்தம்பியர் “என்ன என்பது போல” கேட்டார்.

“இவையை முதலிலை அனுப்புங்கோ” என கிழவி பவ்வியமாக ஒதுங்கியே நின்றாள்.

அவர்கள் போன பின்பு, “என்ன ஆச்சி வேணும்? ”.

“இல்லைத் தம்பி... ஒரு கிலோ உடைஞ்ச பச்சை அரிசியும் கால் கிலோ பருப்பும்”

“காசை எடு”

“இல்லை மேனை. கொப்பியிலை தந்தால் இந்த மாதம் முடிய எல்லாம் தீர்த்துப் போடுவன்”

“தீர்ப்பாய்... தீர்ப்பாய்... தைப்பொங்களிலை இருந்து இதைத்தான் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கின்றாய்”

“இல்லைத் தம்பி... வருசம் பிறக்கப் போகுது... எல்லாக் கைவியளக்காசையும் கொண்டு முதலிலை உன்றை கடனைத் தந்திட்டுத்தான் வாயிலை பச்சைத் தண்ணி வைப்பன்”

“சரி... இதுதான் முதலும் கடைசியுமாய் இருக்க வேணும். இன்னும் இரண்டு கிழமைதானே வருசப் பிறப்புக்கு கிடக்குது. உன்றை சத்தியத்தையும் பார்க்கத்தானே போறன்”

950 கிராம் அரிசியும் 225கிராம் பருப்பும் கை மாறின. கொப்பியில் கணக்குப் பதிந்தது.

கிழவி கொதிக்கும் தார் நோட்டிலும் மீண்டும் பணவடலிகளுக் கூடாக சுடு மனவிலும் ஓட்டமும் நடையுமாய் வந்து கொண்டிருந்தார்.

வழியில் பறுவதத்தின் வேலிக்கு வெளியே நீண்டிக் கொண்டிருந்த கறிமுருங்கை மரத்தில் இருந்து

இரண்டொரு கெப்புகளைப் பிடிக்கிக் கொண்டார். ஒரு நேரத்திற்கு முருங்கையிலைச் சண்டல் செய்யப் போதும் பறுவதம் வீட்டு நாய் குலைத்துக் கேட்க இன்னமும் வேகமாக நடையைக் கட்டினார்.

கிழவன் எப்பிடியும் குழம்பிற்கு வழி செய்திருப்பார். வீட்டை நெருங்க நெருங்க கிழவன் மாங்காயும் போட்டு வைத்துக் கொண்டிருந்த கருவாட்டுக் குழம்பின் மணம் கிணற்றியையும் தாண்டி மணத்துக் கொண்டிருந்தது.

கிழவிக்கே நாலூறும் போல் இருந்தது.

படலையைக் கிழவி திறந்ததும் திறக்க முதலே “கண்டறியாத கொரானா ஓன்டாலை கறிக்கடை கூடேலை... பறனிலை தொங்கிய கருவாட்டைத் தான் எடுத்து குழம்பு வைத்திருக்கிறன்” கிழவன் சொல்லிக் கொண்டிருக்க வந்த வெயில் வெட்கைக்கு கிழவி கிணற்றில் தண்ணியை மொட்டிக் குடித்து விட்டு சேலைத் தலைப்பாள் முகத்தைத் துடைத்தபடி வீட்டுத் தாழ்வாரத்தில் குந்தினாள்.

“என்ன இண்டைக்கு வேளையோடை

வந்திட்டாய். கெதியாய் பெட்டிச் சோத்தை எடு...

கொடி யேத்தத்துக்கு கணக்க மரக்கறியளோ

இண்டைக்கு வைச்சவங்கள். கந்தையரிட்டை பொடி பெட்டையள் வெளியிலை இருக்கிறபடியாலை தங்கட வெவலை இண்டைக்கு காட்டியிருப்பினம்”.

கிழவி விக்கித்து நின்றாள்.

“என்னடி கேட்கிறன். முழுசிக் கொண்டு நிக்கிறாய்”

கிழவன் கிழவியின் பையை தன் கையில் எடுத்துப் பார்த்தார்.

சின்னத்தம்பி கடையில் வாங்கி வந்த அரிசியையும் பருப்பு பைக்கற்றறையும் பார்த்த பொழுது கிழவனுக்கு முகத்தில் ஆயிரம் கேள்விகள்.

“இந்த வருசம் கோயிலிலை அன்னதானம் இல்லையாம். கொரானா வந்ததாலை தனிய பூசைக்காரரும் ஜயரும் தானாம் பகல் பூஜையோடை முடிக்கப் போகின மாம். நீ பசி கிடக்க மாட்டாய் எண்டிட்டு பூசைக்கும் நிற்காமல் சின்னத்தம்பியிட்டை கெஞ்சிக் கூத்தாடி கொப்பிக்கணக்கிலை இதுகளை வாங்கிக் கொண்டு வந்தன்”.

தூரத்தே கோயில் மனியோசை கேட்டது.

கிழவி இரண்டு கைகளையும் எடுத்து கோயிலின் திசையில் குட்பிட்டாள்.

“கும்பிட்டது போதும்... கெதியாய் உலையை வை. கருவாட்டுக் குழம்பு ஆறிக் கொண்டிருக்குது. திருப்பிச் சூடாக ருசி குறைஞ்ச போகும்” கிழவனுக்கு வெப்பீகாரம் வெடித்துப் பறந்தது.

அன்னதானச் சோறு + கருவாட்டுக் குழம்பு கொம்பினேசன் இன்று கிழவனுக்கு மில்லிங் என்பது தான் கிழவனின் வெப்பீகாரத்துக்கு காரணம்.

“ஐயனார் கூட எத்தினை நாளைக்குத் தான் இந்தக் கூத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பார்”, தனக்குள் பறுப்புறுத்தபடி சளகில் அரிசியைக் கொட்டி அதிலிருந்த சிறிய கற்களைப் பொறுக்கத் தொடங்கினாள் செல்லம்மாக்சிக் கிழவி.

இளங்கோவன் சலப்பத்காரமும் வெற்றவேலர்ன் சலம்பு கூறலும் ஓர் ஒப்பு நோக்கு

நூல்களின் தோற்றம்

இளங்கோவடிகள் சேர நாட்டில் வஞ்சி நகரத்தை அரசு புரிந்த சேரலாதன் என்னும் அரசனின் மகனும் சேரன் செங்குட்டுவனின் தம்பியுமாவார். இவர் வஞ்சி சிமுதூர் மணிமண்டபத்தில் தந்தையுடன் இருக்கும் போது அங்குவந்த நிமித்திகள் ஒருவன் இவரை நோக்கி, அரசு வீற்றிருக்கும் இலக்கண முன் டென்று சொல்ல, அவனை வெகுண்டு நோக்கி செங்குட்டுவனுக்கு துண்பம் உண்டாகாதவாறு குணவாயில் கோட்டத்தில் துறவு பூண்டவர். அவரது வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட கிருப்புமையே சிலப்பதிகாரம் தோன்ற அடிப்படைக் காரணம் எனலாம். மலைவளம் காணவந்த சேரனிடம் தின்றக் குரவர் கண்ணகீ கோவலஞ்சுடன் விண்ணுலகு சென்றதைக் கூறினர். சேரனுடன் கூடவே வந்த சாத்தனார் இளங்கோவடிகள்கு கண்ணகியின் வரலாற்றைக் கூறி அவர் சிலப்பதிகாரம் என்ற நூலைப் பாடினார். சிறை செல்ல நேரிட்டபோது தமது பதிகத் திற்கு மகிழ்ந்துருகி சிறை விடுதலை அருளிய கண்ணகியின் கருணையைப் போற்றிய வெற்றிவேலர் கனவிலே தன் கதையைப் பாடும்படி கண்ணகியம்மன் கூறிய வேண்டுகோளை ஏற்று சிலம்பு கூறலைப் பாடினார் என்பதை அந்தால் கூறுகின்றது. எனவே சொந்த வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட திருப்பங்களும், பிற்றும் ஊக்க முயற்சியும் இரு நூல்களும் தோன்ற பொதுவாக அமைகின்றன என கூறலாம்.

எந்த ஒரு நூலாயினும் அதன் தோற்றத்திற்கு ஒரு நோக்கு நிச்சயம் இருக்கும். சிலப்பதிகாரத்தில் அமைந்த பதிகம் இதனைக் கோடிட்டு காட்டுகின்றது.

“அரைசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்றாவதுாடம்

உரைசால் பத்தினிக்கு உயர்ந்தோர் ஏத்தலும்

ஊழ்வினை உருத்து வந்தாட்டும் என்பதாம்

கூழ்வினைச் சிலம்பு காரணமாகச்

சிலப்பதிகாரம் என்னும் பெயரால்

நாட்டுதும் யாமோர் பாட்டுடைச் செய்யுள்

என்றும்

உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள்

உரைசால் அடிகள் அருள மதுரைக்

குலவாணிகள் சாத்தன் கேட்டான்”

இப்பதிகத்தில் சிலப்பதிகாரம் எழுந்ததன் காரணம் என்னவென்று கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால் வெற்றிவேலர் இதனை ஏற்றுக் கொண்டதாக தெரியவில்லை. சிலப்பதிகாரத்தை இலங்கை மக்களிடையே பரவிய பொழுது மக்கள் தம் வாழ்க்கை நெறிகளுடனும் உணர்வுகளுடனும் நோக்கத் தலைப்பட்டனர். குறிப்பாக சிலப்பதிகாரம் பரந்தருகாதையில்வரும் இலங்கை வேந்தன் கயவாரு கண்ணகித் தெய்வத்தீடம்,

“கடல் குழிலங்கைக் கயவாகு வேந்தனும்

எந்நாட்டங்கள் இமய வரம்பினின்

நன்னாட் செய்த நாளாணி வேள்வியில்

வந்தீரன்றே வணங்கினர் வேண்ட-

தந்தேன் வரமென்றெழுந்ததொரு குரல்”

என்ற அடிப்படையில் கண்ணகியின் தெய்வீகத் தனமையினை வியந்து போற்றுவதையே வெற்றிவேலர் நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். சிலப்பதிகாரத்தில் வரந்தரு காதையில் வரும் பத்தினி வழிபாடு சிலம்பு கூறவில் சக்தி வழிபாடாக அமைகின்றது. எனவே

ஸமூத்தில் கண்ணகை வழிபாடு சமயப்பண்பாட்டுடன் கூடிய தெய்வீக நம்பிக்கையையூட்டியது. ஸமூத்தில் குடாரப்பு, குடத்தனை, நாகர் கோயில் போன்ற இடங்களில் வைகாசிப் பூரணையை அண்டிய ஒரு திங்கட்சிழை தொடங்கி அடுத்த திங்கட்சிழையைப் படிப்பு முடிவடையும். படிப்பு தொடங்கி ஏழாம் நாள் படிப்பு “சிலம்பு கூறல்” என நிறைவேறும். படிப்பதற்கு முன் காப்புள் செய்யுள், பாடுவது வழக்கமாகும்.

திங்கள் முதனம்பிளை நற்றே மாங்களி வடிவமாம் எங்கள் முதாற் கண்ணகை யெண்ணியதுங்கமிகு பொற்பகனாரிப் புகலும் பொற்றோங்குமிக கதைக்குக் கற்பகமே மைய்ப் பொருளோ காப்பு

“குணமான கண்ணகையைக் கோவலனார் தான் செய்த மணமாலை தன்னை வகுத்துறைப்பர் - கணபதி தன் பாதார விந்தம் பல நாளும் நெஞ்சிலுன்னிக் காதாரக் கைதொழுவோர் கான்”

என்று அடியெடுத்து தொடங்கி தமது இஷ்ட தெய்வங் களாகிய விநாயகர், சிவன், உடைய, கண்ணகி, வைவர், முருகன், மாரி, காத்தவராயன் முதலான தெய்வங் களை வேண்டுதல் செய்வதிலிருந்து வெற்றிவேலன் இதனைப்பக்திநிலைப்பட்ட ஒரு நூலாக ஆக்கி முயற்சி செய்துள்ளார்.

இரு நூல்களுக்கான மூலங்கள்

இளங் கோவடிகள் சிலப்பதிகாரத் தைப் பாடுவதற்கு முன்னர் கண்ணகி பற்றிய செய்திகள் சங்க இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. “ஒரு மூலை அறுத்த திருமாவன்னி” என நற்றினையும், புறநானாற்றில் வரும் 144ம் செய்யுளும் தமிழ்நாட்டில் வழங்கி வந்த செவியழிக் கதைகளும் இளங் கோவின் சிலப்பதிகாரத்திற்கு மூலமாயுள்ளன. ஆயினும் விதந்து கூறுத்தக்க ஒரு நூல் இருந்தது என கூற முடியாது. வெற்றி வேற்புலவருக்கு இளங் கோவின் சிலப்பதிகார மும் ஸமூத்தில் வழங்கிய நாட்டார் காதை மரபுகளுமே மூலமாக இருந்தன எனலாம். மதுரையை ஏரித்த கண்ணகி கோபம் தணியாது ஈழம் சேர்ந்து பல இடங்களில் வந்துறைந்து பூசகர் சிலராற் குணமும் பெற்றுமை, வற்றாப்பளையில் நந்திக் கடற்கரையில் ஆநிரை மேய்த்த சிறுவர்களுக்கு காட்சி கொடுத்தமை போன்ற செவிவழி மரபுக்கதைகள் சிலம்பு கூறலுக்கு மூலமாகவுள்ளன. வன்னிப் பிரதேசத்தில் வழங்கி வரும் அம்மன் சிந்து, மழைக் காவியம், வற்றாப்பளை கண்ணகை அம்மன் வயந்தவர், தோத் திரம், அம்மானை கும்மி, பன்னிச்சையாடிய பாடற் சிந்து, கோவலன் கூத்து முதலான பாடல்களும் சிலம்பு கூறலுக்கு மூலமாகும். கண்ணகி கதையைக் கூறும் சிங்கள மொழிப் பாடல்களும் இவருக்குத் தடையாக இருந்தன.

கண்ணகி பிறப்பு

இளங் கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரத் தில் கண்ணகி மாநாய்களின் செல்வமகள்: அவளை, “நாகநீள்நகரோடு நாகநாட்டனோடு போகுநீள்புகழ் மன்னும் புகார் நகருதுதன்னில் மாகவான் நிகர் வண்ணக மாநாய்கள் குலக்கொம்பர்

கைக் வான் கொடியன்னான் ஸ்ராண்டு அகவையவர் என மங்கல வாழ்த்துப்பாடலில் அறிமுகம் செய்து பின்னர் கண்ணகி வின் துணவியல்புகளை,

போதியார் திருவினான் புகமுநாட வழிவன்றும் தீதிலா வடமீனின் திறமிவள் திறமென்றும் மாதாரார் தொழுதேத் தயங்கிய பெருங்குணத்தும் காதலாள் பெயர் மன்றும் கண்ணகியென்பாள்”

எனக் கூறிச் செய்கின்றார்.

வெற்றிவேலனின் சிலம்பு கூறலில் கண்ணகியின் பிறப்பை உமாபாகர் வரத்தால் நெடுஞ்செழியன் மனைவி பெற்றாள் என்று கண்ணகை திருஅவதாரக் காதை என ஒரு தனிக்காதை அமைத்துக் கூறுகின்றார். பின்னை வரம் வேண்டி அருந்தவம் செய்த பாண்டியன் முன்னிலையில் சிவனும் உமையும் காட்சி கொடுத்து “உனக்கோர் பெண் மகவை தந்தேன்” எனக் கூறியதும் அம்மையை தொழுது துதிக்கும் சமயத்தில் மாதாவின் முத்தனி மார்பகத்திட்ட கச்ச காற்றினால் சிறிது விலகியது.

“விட்டவீத்தன்னியத்தை மீனவனுங் கண்டவனே வடச்செப்போநல்லிருதும் வைத்தவன்னப்பொற்குமோ இட்டமதன் பூழிடியோ... யானைக் கோடோ இளந்ரோ பட்டிமதற் கெண்ணவன்று பட்சமுற்று சிரித்தமை”

இவ்வாறு இவனது சிரிப்பினால் சிவன் தேவி கண்களில் தீச்சுவாலை தோன்றியது. இதனை உணர்ந்து கொண்ட சிவன் “இக்கோபந் தணித்தருள்க” எனக் கூறித் தணித்து அருளினார். இந்நேரத்தில் அங்கு எழுந்த அக்கினிப் பிழும்பானது இரண்டு தீப்பொறிகளாகி அருகே நின்ற மாமரத்தின் கண் சென்று மலர்களாயின. இவ்விடத்தில் மாறுவனைப் பார்த்து, “அறி திரண்ட மூலைமீது ஆசை கொண்டு சிரித்ததனால் குறி திரண்ட கூடவுடன் உன்னை நான் கொல்வேன்” என்று வஞ்சினாம் கூறி; வன் கணவன் உனக்களித்த பின்னைபினால் நீஆசை கொண்ட மூலையை திருகியெறிந்து உனது நாட்டையும் ஏரிப்பேன்” எனக் கூறிவிட்டு மறைந்த தருளினார். மாமரத்தில் சென்றுதங்கிய கோபாக்கினி வடுவாகிப் பின் பிஞ்சாகியது, மாறுன் தனக்கு நேர்ந்த துன்பத்தை நீக்கும் பொருட்டு சிவபெருமானை வேதாகமப்படி பூசை செய்து வருவானாயினன் கோயிலினருகில் நின்ற மாமரத்தில் நாளொள்ளுக்கு விழும் மாங்களியை பூசைக்கு நைவேத்தியமாக பயன்படுத்தி வந்தான். ஒரு நாள் இரண்டு மாங்களிகள் ஒரு சேர வீழ்ந்தால் ஒன்றை மறுநாட் பூசைக்கு பொற்குத்தில் வைத்து மூடினான். மறுநாள் அம்மாங்களி குழந்தையாக தோன்றியது. குழந்தையின் சோதிடப் பயனைக் கேட்ட மன்னன் குழந்தையை பேழையிலிட்டு காலில் தள்ளி விட்டான். பூம்புகார் கடற்கரையில் கப்பல்களை பார்வையிட தமது மைத்துனர் மாசாத்தரோடு சென்ற மாதாங்கர் கடலில் வரும் பேழையை எடுத்து அதற்குள் அழகான குழந்தை யிருப்பது கண்டு மகிழ்ச்சியுடன் எடுத்து வளர்த்தார். பேழையை துறந்த வேளை நிலவுலகெங்கும் நீலவொளி வீசியது. மாறாகர், மாசரித்தார் இவரது கண்களும் ஒளி மங்கின் இருவரும் அபிராமியை நோக்கி,

“சிவாய நமதான திருவருளனாளி மாதே தேவியெம் நயனைளி தெரிய வருள் செய்யே”

என்று வேண்ட தேவி அருளால் கண்ணொளி பெற்றமையால் குழந்தைக்கு கண்ணகை என்றும் பெயர் தூட்டினர்.

நகும் கண் களை உடையவள் கண் ணகி என வெற்றிவேலர் சிலம்பு சூறவில் தெய்வத்தன்மையை விழித்துக் கொள்கிறார்.

கோவலன் பிறப்பு

இது தொடர்பாக இளங்கோவடிகள் கோவலன் அறநெறி பேணும் மாசாத்துவான் மகன். செல்வச் சிறப்புநிலையிலே சோழமன்னனை ஒத்தவன்.

“பெருநிலமுழுநாளும் பெருமகன் தலைவைத்து ஒருதனிக் குடிகளோடு உயர்ந்து ஓங்கு செல்வத்தான் வருநிதி பிற்க்கு ஆர்த்து மாசாத்துவாவர் என்பான் இருநிதிக் கிழவன் மகன் ஸ்டர்ட்டு ஆண்டு அகவொயர் அவனுக்குத்தான் மன் தேய்த்து புகழினான் மதிமுகம் வார்த்தம் பண் தேய்த்து மொழியினார் ஆயத்துப் பாராட்டி கண்டேத்தும் செல்வேளன்று இலக் போக்கி காநலால் கொண்டேத்தும் கிழமையான் கோவலன்”

என மங்கல வாழ்த்தில் கோவலனை அறிமுகம் செய் கின்றார். வெற்றிவேலர் கண்ணகியை அவதாரமாக கருதியது போல கோவலனை அவதாரமாக கூறவில்லை. கோவலைனை இறைநம்பிக்கையோடு தொடர்புடெத்த முற்படுகின்றார். சோழநாட்டின் தலைநகரான காவிரிப் பூம் பட்டனத்தில் செல்வச்சிறப்போடு வாழ்ந்து வரும் மாசாத்தரும் அவன் மனைவி வன்னமாலையும் பிள்ளை யில்லாக் குறைத்தீர சிவஸையும் பார்வதியையும் துதித்து வந்தனர். அவர்களுக்காக இரங்கி வந்த பார்வதி பரமேக வரர் உமக்கு வேண்டுவது என்ன என வினவிய போது வன்னமாலை, “தேவரீர் மன்மதனிலும் மிகுந்த ஆழகும், மாநிலத்தில் என்றும் அழியாத புகழும் தங்களிடத்து நீங்கா பேரன்புடைய புத்திரனைத் தந்தருள வேண்டும்” என்றாள். “அவ்வண்ணமே அழுகும் சத்தியம் தவறாத உத்தம புத்திரனைத்தந்தோம். அவன் தன் பருவ காலத்தில் அழகென்றும் விரகத் தழுந்தி குன்றனைய கணதனத் துக் கொடியிடையின் மயதாகி சென்றிடுவான்” என்றும் கூறி மறைந்தருளினார்.

சிலம்பு பற்றிய வேறுபாடு

“கூழ் வினைச் சிலம்பு காரணமாக தாட்டுதும் யாமோர் பாட்டுடைச் செய்யுள்”

என்பது இளங்கோவடிகள் தரும் சிலம்புச் செய்தியாகும். கண்ணகியின் காற் சிலம்பு வேலைப்பாடு கொண்டது. இது எவ்வாறு எங்கே செய்யப்பட்டது என்பது குறித்த கதை எதைபும் இளங்கோவடிகள் காற்சிலம்பில் ஒன்று பிறுப்பில் அமைந்தது. அதற்கு இணையான மற்றொரு சிலம்பு மாணாகின் முயற்சியினால் செய்யப்பட்டது என்கிறார். இதற்காக மாணாகர் மீகாமணை அழைந்து நாகத்தீவுத் தலைவன் நாகராசனிடம் தூது அனுப்பி யமை; அவன் செல்லும் வழியில் வெடியரசன் தடை செய்ய மீகாமனுக்கும் வெடியரசனுக்கும் போர் நிகழ்ந்தமை. வெடியரசன் தம்பி கைது செய்யப் பட்டமை; பின்னர் வெடியரசன் தம்பி வீரதாரனை மீகாமனுடன் போர் செய்து இறந்தமை; இதன் பின்னர் வெடியரசனின் இன்னொரு தம்பி விவங்குதேவன் மீகாமனுடன் சமாதானம் செய்ததாக இறதியில் நாகராசனிடம் சிலம்பு பெற்று மீகாமன் மீண்டு வருதல் போன்ற சிலப்பத்திகாரத்தில் இடம் பெறவேயில்லை.

இது வெற்றிவேலரின் புதியன் புகுத்தலாகும். கண்ணகி வழிபாடு இலங்கையில் பரவிய காலச் சமுதாய தழைலையும் பெளராணிக்க கதை மரபும் இப்பகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

கோவலன் கண்ணகி திருமணம்

கோவலன் கண்ணகி திருமணம் பற்றிய செய்திகள் மனையறும் படுத்த காதையில் விரிவாக உலகியல் நோக்கில் கூறப்பட்டுள்ளது. கண்ணகி மனித நிலையில் இருந்தானேயன்றி தெய்வ நிலைக்குச் செல்லவில்லை.

“வான் ஊர் மதியம் சகடனைய வானத்து சாலியொரு மீன்தகையாளைக் கோவலன் மாழுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டுத்

தவலம் செய்வது காண்பார்கண் நோன்பென்னை”

என்று திருமணத்தின் சிறப்பு கூறப்பட்டது. குவளை மலர் போன்ற கண்களை உடைய கண்ணகியும் அவளுடைய கணவனாகிய கோவலனும் ஏழடுக்கு மாளிகையில் மயனால் செய்யப்பட்டது போன்ற மனிகள் இழைத்த காலக்களையுடைய கட்டிலின் மீது மகிழ்ந்திருந்தனர். கோவலன் தீராக்காதலுடன் கண்ணகியின் முகத்தை நோக்கி மாசறு பொன்னே! வலம்புரி முத்தே! காசறு விரைய! கரும்பே! தேனே என்றெல்லாம் பாராட்டி களிப்புற்று ஒழுகியதாக இளங்கோ கூறிச் செல்கின்றார். மனையறும் படுத்த காதையில் இறுதியில் வரும் வெண்பா,

“தூமப் பணிகளான்றித் தோய்ந்தாலென் வொருவார் காமர் மனைவியெனக் கை கலந்து நாமந் தொலையாத இன்படிமயாத் துன்னிளார் மண்மேல் நிலையாமை கண்டவர் போல் நின்று”

கோவலன் கண்ணகி வாழ்க்கையின் இன்பத்தை என்வாறு நுகர்ந்தனர் என கூறிற்று.

சிலம்பு கூறல் நூலாசிரியர் திருமணத்திற்கு முன் ஆயத்தங்கள் செய்தவேளை துற்கருளங்கள் ஏற்பட்டதாக கூறுகின்றார். பொன்னை உருக்கும் சமயத்தில் அப்பொன் மேற்குத் திசைப் பக்கமாக துரியன் உதயஞ் செய்வது போல வேகமாக உருகியது என்கிறார். திருமணம் முடித்து மஞ்சத்தில் அமர்ந்த கோவலன் கண்ணகையின் மாண்பு மிகு தோற்றுச் கண்டு கண்ணகி வருகையை அனுகும் சமயத்தில்,

தொபங்குகின்ற வளவதீரிர் - துய்யடுக்கும் மப்பாருந்துங்கண்ணக்கும்மறை கண்பங்கியைக் குப்பாருந்துக்கிணியான் - நூழுந்தார்ந்துக்கூழுந்துவிடு தும்பாருந்து முகட்டளவும் - சாரநின்று தாரிர்த்ததுவே”

இருவருக்கிடையில் உண்டாகிய அக்கினிக் கொழுந் தைக் கண்ட கோவலன் அஞ்சி கண்ணகையைப் பார்த்து ஜந்தீர் கவாலை உண்டான ஆழ்புதும் யாதென வினவினான். அதற்கு கண்ணகை கோவலைனைப் பார்த்து நான் சொல்லும் பரம இருக்கியத்தை எவருக்கும் சொல்லக்கூடாது என கூறுத் தொடங்கினாள். “நான் ஒரு தெய்வ அவதாரம் எடுத்த பெண் என்னிடம் நீர் நெருங்குவீராயின் இங்கு தோன்றிய அக்கினியில் ஏந்து நீராகி விடுவீர். உலகாசாரப்படி மண்நான் பூணப் பெற்றதற்கமைய உமக்குரிய தொண்டுகள் புரிந்து புத்தினி போல் வாழ்ந்து வருகேன்” என கூறியதும் கோவலனும் அதற்கு உடன்பட்டவனாயினன். கண்ணகி

பிறிப்புத் தொட்டே தெய்வ நிலையினால் என்றுத் தனது கொள்கைக்கேற்ப பத்தியோடு பாடுவதே வெற்றி வேலரின் நிலைப்பாடாகும்.

பிரிவும் அதற்கான காரணமும்

இளங்கோவடிகள் கோவலன் கண்ணகியை விட்டுப் பிரிந்த செய்தியை அரங்கேற்று காதையில் குறிப்பிடுகின்றார்.

“மாமலர் நூடுங்கண் மாதவி மாலை
கோவலன் வாங்கி கணி தன்னாடு
மண்மனை புக்கு மாதவி தன்னாடு
அனைவறு வைகலின் அய்த்தனன் மயங்கி
விடுதல் அறியா விருப்பினன் ஆயினன்

வடுநீங்கு சிறப்பின் தன் மனையகம் மறந்து”

எனவரும் பாடல் வரிகள் குறிப்பிடத்தக்கன. இளங்கோ அடிகளின் காலத்தில் சமூக செல்வச் சிறப்பால் மாதவியை விலை கொடுத்து வாங்கும் நிலைக்கு ஆளாக்கியது. கோவலன் மனையறம் ஏற்ற பின்னர் கலை வளம் காண விரும்புகின்றான். ஆயிரத்தெட்டுப் பொன் கழஞ்ச காடுத்து பரிசு மாலை வாங்கிய உரிமையும் அவனை மாதவியிடம் கொண்டு சென்றது. வெற்றிவேலரின் சிலம்பு கூறவில் மாறுபட்ட நிலை காணப்பட்டது. திருமணம் நிகழ்ந்த நான்காம் நாள் மாதவியின் அரங்கேற்றவிழாவிற்கு மானகர் தடுக்கவும் கேளாது மீறச் செல்கின்றான். அங்கே மாதவி பரிசாகப் பெற்ற பொன் னரி மாலையை அறுபது அடிக் கம்பத்திலிருந்து மூன்று முறை வீசவும் அது கோவலன் கழுத்திலே வந்து விழுந்தது. மாதவி தன்னுடன் வருமாறு அழைத்த போது கோவலன் செடிக்கும் தாசிக்கும் தொடர்பில்லை என மறுக்கின்றான். மாதவி தன் தாயுடன் சேர்ந்து வசியம் பண்ணியே அழைத்துச் செல்கின்றாள். கோவலன் கடனாளியாகும் வரை ஆறு வருடம் அவனோடு வாழ்ந்ததாக சிலம்பு கூறல் கூறுகின்றது.

கோவலன் மாதவியை விட்டுப் பிரிவதற்கு கடல் நீராடவின் போது பலர் பார்வைக்கு இலக்காக இருவர்க்குமிடையே நிகழும் கானல் வரி பாடற் போட்டியும் கருத்து மயக்கழுமே காரணம் என்று இளங்கோவடிகள் கூறுவர். விளையாட்டு விளையாகி ஜடல் கொண்டவர் கூடல் கொள்ளாது இருவரின் பிரிவிற்கு ஊழ்வினை காரணமாயிற்று என்பதை,

“கானல்வரியான்பாத்தான்ஜன்னின்மேல்மளம் வைத்து மாயப் பொய் பல கூட்டும் மாயத்தான் பாடினான் என யாழ் இசைமேல் வைத்து தன் ஊழ்வினை வந்து உருத்து ஆதவின்

உவவுற்ற திங்கள் முகத்தானைக் கவவுக்கை

நெகிழ்ந்தனாய்

பொழுது ஈங்கு கழிந்தது ஆகவின் எழுதும் என்று உடனெழுது

ஏவலாளர் உடன் கூழ்கூரு கோவலன் தான் போன பின்னர் தாது அவிழ்மலர்ச்சோலை ஒதை ஆயுத்து ஒவி அவித்து கையற்ற நெஞ்சினாய் வையகத்தினுள் புக்கு

காதலனுடன் அன்றியே மாதவிதன் மனை புக்காள்”

இப்பாடல் வரிகள் எடுத்துக் கூறின. இவாங்கோவின் படைப் பிற்கும் வெற்றி வேலரின் படைப் பிற்கும் மிடையே பிரிவுக்கான காரணம்

பெரியளவில் வேறுபட்டுச் செல்கின்றது. இதற்காக வெற்றிவேலர் “கோவாரைப் பொன்னுக்கு மறித்த காதை” என ஒன்றையே உருவாக கியுள்ளார். கோவலனின் அருந்திக் குவியல்கள்யாவும் விலைப்பட கோவலன் வறியவனாயினன் மாதவியின் தாய் சித்திராபதியின் தூழ்ச்சிகள்”, கோவலனது கைகளை கட்டி கடு மணவில் நிறுத்தியமை, கண்ணகையார் தன் தோழிகளினுடாக கோவலனின் கடனை தீர்க்க முற்பட்டமை, கோவலனை கொலை செய்ய முயன்றமை, கிணற்றுக்குள்” கோவலனை தள்ளி விட முயன்றமை, இறுதியில் கோவலன் ஆத்திநாரும் கோவணமுமாக வீடு வந்து சேர்ந்தமை என பல துன்பியல் திகழ்வுகள் இக்காதையில் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளன. எனினும் இளங்கோவடிகள் கோவலன் கூற்றாக கண்ணகியிடம் கழிவிரக்கத்தோடு,

“சலம் புண்ண கொள்கை சலதியோடாகக்

குலந்தருவான் பொருட்டு ஊற்றுதொழைத்

இலம்பாடு நானுஞ்சுதரும் எனக்கு”

என்று கூறுகிறான்.

சிலம்பு விற்பதற்கு மதுரைக்குச் செல்ல

இப்பகுதியில் சில ஒருமைப்பாடுகளும் உள் வேறுபாடுகளும் உள். கோவலன் கண்ணகியின் மதுரைப் பயணம் புறஞ்சேரியிறுத்த காதை, ஊர்கான் காதை, அடைக்கலக்காதை ஆகியவற்றினுடாக நூலின் நோக்கத்தையும் வெளிப்படுத்த முயல்கின்றார். தாம் சார்ந்த சமண சமயத்தின் வினைப் பயன் விரிவாக கூறப்பட்டுள்ளது. சிலம்பு விலை கூறி விற்பதற்கும் முதன்மையளிக் கப்படுகின்றது. சிலம்பு கூறவில் கோவலன் சிலம்புடன் செல்லும் வேளை மலைக்குறுத்தி மதுரை செல்ல வேண்டாமென தடுத்தல், மதுரைக் கணிகையார் பலர் கோவலனை ஏமாற்றி சிலம்பு பறிக்க முயன்றபோது கண்ணகையாரின் கடாட்சத்தால் நாகமணிச் சிலம்பு,

“தாரைகான்டு சலசலவை சத்தமிட்டுப் பேசியதே

பாரைகொண்டதே வழயாள் - பரத்தையறே கேளுமாடி

ஆஸ்ரநான்கு ஈதிகளும் - அணையும்துணிவையவள்நீ துணிவுபெறு சிவனித்திற் - சோதியென கடவராளியாய் புனித முற்ற பூவு பதும் - பூண்ட வென்னைத்தீன்பாதே எனக் கூறியது. அந்தனை ஒருவனும் மதுரைக்குச் செல்ல வேண்டாமென்றே தடுக்கின்றான். கருடன் நாகமணிச் சிலம்பினை பொற்குகையில் வைத்தல். இவை போன்ற செய்திகள் சிலம்பதிகாரத்தில் இடம் பெறவில்லை.

கோவலன் இறப்பிற்கு காரணம்

முன்வினைப் பயன் கூறி பொற்கொல்லன் தழ்ச்சி யால் கோவலன் இறந்து போகிறான் என்பது இளங்கோ கூறும் கூற்றாகும். ஆனால் வெற்றிவேலர் தெய்வச் சாப வினைவே கோவலன் மறைவிற்கு காரணம் என் கின்றார். கோப்பெருந் தேவியின் சிலம்பினை தொலைத்த பொற்கொல்லன் செய்வதற்காது சந்தர்ப்ப வசத்தால் தன்னிடம் வந்து சேர்ந்த கோவலனை சிலம்பு திருடிய கள்வனாக்க முயல்கின்றான். இது இளங்கோவின் சிலம்பதிகாரத்தில் உள்ள கதை. இதேசம்பவம் வெற்றிவேலரின் சிலம்பு கூறவில்லும் இடம்பெற்றது.

கொலைநடந்த முறையில் வேறுபாடு உள்ளது. வஞ்சிப்பத்தன் சொல் கேட்ட பாண்டியன் கோவலைக் கொல்ல மதம் கொண்ட யானையை அனுப்புகின்றான். யானையின் காலடியில் வீழ்ந்த கோவலன் தான் கள்வனல்லன். கண்ணகையாரின் காற் சிலம்பை விற்க வந்தேன் என்று கூறியதும் யானை கோவலைக் கொல்லாது பாகர்களை கொல்ல முயன்றது. மீண்டும் வஞ்சிப்பத்தனின் பொய்யுரையால், கோவலன் தான் செய்த தவறுகளினால் தனக்குண்டான் அவமானம் அனைத்தும் தன்னோடு மறைந்து போகட்டும். நீண்ணெப்பினாந்து வைப்பாயாக என ஆணையிட்டு அங்குள்ள கல்லில் படுத்து மரணத்துக்குள்ளாகின்றான்.

கொலையின் பின் வினைவு

காம் கதிர்ச் செல்வன் “நீன் கணவன் கள்வன் அல்லன்” என்று கூறியதும் தன்னிடமுள்ள மற்றொரு சிலம்பினைக் கொண்டு மதுரை நகருக்குள் கண்ணகி நுழைகின்றான். வெட்டுண்டு கிடந்த கோவலைக் கண்டு மார்போடு தழுவியதும் கோவலன் உயிர் பெற்று “மைத்திய மலர் போவும் கண்களை உடையவனே! நீ இங்கேயே இரு” என்று கூறிவிட்டு வின்னுலகம் சென்றான். கண்ணகி தன் கணவன் குற்றமற்றவன் என்பதை நிலைநாட்ட மன்னனிடம் செல்வதாக இளங்கோவடிகள் கூறுகின்றார். ஆனால் வெற்றி வேலர் சற்று மாறுபாட்டுடன் விவரிக்கின்றார். ஆயர் முதுமகன் தன் மகனுக்கு மறுமணம் செய்ய முனைந்ததாகவும் கண்ணகி தன் பார்வையால் ஏற்குது சாபாட்டதாகவும் அடைக்கலம் புகுந்த இடம் என நினைத் து அக்கினியைத் துளிரிச் செய்ததாகவும் வெற்றிவேலர் குறிப்பிடுகின்றார் இந்த இடத்தில் கண்ணகி எரிக்கின்றயாய்த் தான் கொடுத்து

இருந்தாரசன் முடியறுத்து

பரிக்கு மந்தத்துட்டானை
பழிவாங்கி மீனேனேல்
வரிக்கு மிந்த முலை சுமங்க
மாதிரினி யல்ல வென்று
எரிக்கு நிர்க் சாபமிட்ட

ஏந்திநீழையால் எழுந்தாளோ

என்று கூறும் வெற்றிவேலரின் சபதம் போல இளங்கோவடிகள்
“பட்டாங்கு யானுமோர் பத்தினியே ஆமாகில்
ஒட்டேன் அரசராடு ஒழிப்பேன் முதுரையை”
என கூறுவதும் ஓப்பு நோக்கத்தக்கது.

வழக்குறைத்தல்

கண்ணகி பாண்டிய மன்னனிடம் வழக்குறைப்பதற்கு முன் கோப்பெருந்தேவி களவு கண்டு அதனால் மக்கு ஏதோ துன்பம் வரப்போவதாக உணர்ந்து கொள்கிறான். ஒற்றைச் சிலம்புடன் கொற்றவை போல கண்ணகியின் தோற்றும் பாண்டியன் முன்னே தென்படுகின்றது. கண்ணகி பாண்டியனுக்கு தன் வரலாற்றினைக் கூறும் போது தனது சோழ நாட்டின் நீதி வழுவாத தன்மையை முதலில் குறிப்பிடுகிறான்.

பாண்டியமன்ன், “பெண்ணே கள்வனைக்

கொலை செய்தல் கொடுக்கோலன்று அது அரச நீதி” என்று கூறுகின்றான்.

“அறநெறியில் செல்லாத கொற்கை வேந்தே! என்னுடைய காற் சிலம்பு பரல் மாணிக்கமே” என கண்ணகி மறுத்துரைக்கின்றாள். கோவலனிடம் அபகரித்து சிலம்பு பாண்டியன் முன்னே கொண்டு வரப்படுகின்றது. அவ்வேளை,

“கண்ணகி அணிமணிக் காற்சிலம்பு உடைந்தது

மண்ணவன் பால் முதல் தெறித்தது மணியே”

என மணிகண்டு “யானோ அரசன் யானே கள்வன்” என்று கூறி தன் குற்றம் உணர்ந்து பாண்டியன் உயிர் துறந்தான். இங்கு இளங்கோ பாண்டியனை அற உணர்ச்சி யுடையவாக படைக்கின்றார். ஆயின் வெற்றிவேலரின் சிலம்பு கூறவில் கண்ணகிக்கும் பாண்டியனுக்கும் இடையே பெரிய சொற்போர் நிகழ்கின்றது.

கண்ணகி : அநியாயமாக ஆராய்ந்து பாராமல் என்கணவனைக் கொன்ற கொடுக்கோலன் நீதானா?

அரசன் : நாகமனிச் சிலம்பு என்கின்றாயே அது எப்படி உனக்குக் கிடைத்தது.

கண்ணகி : என் தந்தை மானாகர் மணி வாங்கும் பொருட்டு மீகாமனை அனுப்பி வழியில் கடல் அரசனான வெடியரசன் போன்றோரை வென்று நாகதீவில் மணி வாங்கி வந்து செய்த சிலம்பு அதைப் பார்த்தவுடன் அவர் ஒரு செட்டி என்பதை நீரவில்லையா?

அரசன் : செட்டியென்றாலென்ன தேவனானாலென்ன கொடியோரை கொல்வது அரசன் கடமை. வஞ்சிப்பத்தன் கையும் கலவுமாக கைப்பொருளோடு உன்கணவனை கொண்டு வந்தான்.

கண்ணகி : மதி கெட்ட மன்னனே உன் சிலம்பினைக் காணவில்லை யென்றும் வழிப்போக்கன் ஒருவனைப் பிடித்து இழுத்து வந்து இவன் தான் திருடன் என்றால் அவனைக் கொண்டு விடுவதா நீதி. பொற்கொல்லன் சொல்கேட்டு தண்டித்த என் கணவரை உன்னால் எனக்கு திருப்பித்தரமுடியுமா? உன் மனையாள் இச் சிலம்பு தன்னுடையது என்று சொன்னால் நான் வழக்கிழந்து போகின்றேன். இல்லையேல் உன்னைப் பழிவாங்கியே தீர்வேன்.

அரசன் : பெண்ணின் சொல் கேட்டு ஏவல் செய்ய நான் இங்கு இருக்கவில்லை.

கண்ணகி : இதோ நானே என் சிலம்பை வரவழைக் கின்றேன்.

“அன்றைங்கு மணமுடிக்க ஜயர்செய்து காலிலிட்ட

நன்றாகமணிச்சிலம்பே - நந்சபையில் வருவாயே”

(என்றும் சிலம்பு பெரும் ஆரவாரத்துடன் அங்கு வந்து சேர்ந்தது)

கண்ணகி : பொற்கொல்லனைப் பார்த்து பழுது பார்க்கத் தந்த பாண்டியாதேவியின் சிலம்பை கருடன் எடுத்துச் சென்றதை நீ அறிவாயா.

பொற்கால்ஸ்: அரசனைப் பார்த்து இவள் மாயக்காரி. யானையை மயக்கிய மந்திரிக்காரர் மனைவி. இவருக்குதகுந்ததன்டனை கொடுக்க வேண்டும்.

கண்ணி: மாயமந்திரக்காரிதான். இதோ பார் “ஏ கருடனே குஞ்சைக் கொண்ற குற்றத்திற்காக பழி தீர்க்கும் பொருட்டு நீ கொண்டு போன சிலம்பை சபையோர் காண இவ்விடம் கொண்டுவருக.

(என சிலம்பை கருடன் கொண்டு வந்து சேர்த்தது) உன்னையும் உன் தோழனாகிய வஞ்சிப்பத்தனையும் யமலோகம் அனுப்பிவைப்பேன்

அரசன்: பெண்ணே! என் பெருமைகளை நீயறியாப் பீமயத்தில் கொடி பொறித்தவன். இதோ உன் சிலம்பு எடுத்துக் கொண்டு போகலாம்.

கண் ண கி: எனக்கு வேண்டியது பொன்னும் பொருளுமல்ல. எனக்கு வேண்டியவர் என் கணவர். அவர் நிரபராதி என நிருமித்து விட்டேன். உன்னை வாழவிட மாட்டேன்.

அரசன்: அவமானம் தாங்காது பெண்ணே உன் மடியும் கிழித்து மயிருங் கொய்து மார்பையும் அரிந்து மானபங்கம் செய்து தார்த்தவேன்.

கண்ணகி: இதோபார்

ஆடுகின்றேன் திருநடைம் - ஆடுவிடுவேன் நின் மதுரை பாடுகின்றேன் பூர்ம்புகழை பந்தும்பேன் உன்சிருத்தை கூடுகின்றேன் தட்டான் தன் - சோதிக்குடல் மாலை

அரசன்: (தோல்லை புரியும் பாதகிமார்களை அழைத்து) இவளை விலங்கிட்டுச் சிறையில் இடுக்கள்.

அவ்வேலை,

“நகைத்து பின் முருக்கின கரத்தினைமடித்தாள் நங்கலவு மைக்குவளையிற் கனலையிட்டாள் உகத்தில் வடவைக் கனலை மழுப்பவும் விழித்தாள் உற்ற பல கொற்றவர் களித்துள நெரித்தார் சகத்தில் ஒரு மேருருவு காட்டி யெதிர்கின்றாள் அங்கமுறு துங்க முடிமன்றாது கண்டார் எவர்க்கு மறிதானதொரு பேருருவு கொண்டாள்

இந்திரன் முதல்வானவரகள் பாவரும்கானும் மிகப் பெரியதான விகவருப்பதைக் கண்ணைக்கயார் கொண்டார். அம்மையாரின் கோபத்திற்கு ஆளாகி விடுவோமோ என்று தேவர்கள் முதலான இந்திரன் போன் ரோரும் நடுங்கினர். மாங்கனி வடிவத்தில் வந்தவர் இவர் தானோ என பாண்டியனைப் பார்த்து எனது தனத்தை அரிவேன் என்று சொன்னாய். இதோ எனது தன்னியம் என தனது இடது மார்பை தன் கையால் திருக்கி பாண்டியன் மார்பகத் தெறிந்தாள். நாகமணிச் சிலம்பை எடுத்து அடிந்து உடைத்து.

அடுத்துணையேமத்து வைத்த அறானையும்கூடலையும் பகுத்திபொறி பலவாகி பற்றியெரினர்னானே”

எனக் கூறினாள். தட்டானின் குடலைப் பிடிவங்கி மன்னான் மார்பகத் தெறிய மன்னானும் மடிந்தான்.

பத்தினி வழிபாடு

சேரன் செங்குட்டுவன் எடுத்த பத்தினிக் கோட்டத்தில் கண்ணகி வரம் தரு தெய்வமானாள். இது இளங்கோவின் நிலைப்பாடு. ஆயின் வெற்றிவேலர் தமது சமய நோக்கத்திற்கமைய கதையை மாற்றம் செய்ய முற்படுகின்றார். கண் கியை இடைச்சியர்கள் எதிர் கொண்டு அழைத்து வாசனை சாந்து வகைகளை அனிது சாமரை வீசி பூப்பந்தர் நிழலில் இருக்கி, பூசை புரிந்து வணங்கி நின்று

“ஆண்டவனே குளிர்ந்த ரூள் வாய்
ஆயிழழையே குளிர்த்துரூள்வாய்

.....
மங்கை நல்லாய் மதுரை நகர்
மாறு கொண்டு சீறு மனம்
அங்கு துவேதான் தணிய
அருளி மழைபாறியும்”

என்றார்.

இவ்வாறு வெப்பந்தனிய அருள் மழை பெய்தாள். அருள் மழை பொழிந்த கண்ணைக் கரங்கள் பல கொரித்து இலங்கையை அடைந்தாள். வற்றாப் பளையில் நந்திக்கடற்கரையில் மாடுகள் மேக்கின்ற பிள்ளைகள் மனல் கோயில் கட்டிப் பூசை செய்து கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் முன் முதாட்டியாகத் தோன்றிய கண்ணைக் கயார் மீண்டும் ஒரு முறை பூசை செய்யுங்கள் என வேண்டினார்.

பூசை செய்வதற்கான கலசத்தைக் கொண்டு நந்திக் கடலில் நீரள்ளி வந்து விளக்கு ஏற்று மாறு வேண்டினார். உப்பு நீரில் விளக்கு ஏவிவது கண்டு சிறுவர்கள் தாயே எங்கள் தெய்வம். நான் இங்கு எழுந்தருளிய வைகாசி மாதும் விசாக நட்சத்திரம் கூடிய பூரணையில் வரும் தீங்கட்கிழமை தோறும் என்னை இன்று வழிபட்டது போல என்றும் வழிபாடு செய்யுங்கள். இவ்வாறு சிறுவர் முன் தோன்றி மறைந்த கண்ணைக் கயார் கதிர்காமம் சென்று முருகன் அருள் பெற்று கைலயங்கிரி சென்று சிவனை அடைந்தார்.

குறிப்பு:

கயவாகு மன்னன் காலத்தில் ஆடுத்திங்களில் நடந்த புத்தினி விழா. மதுரை ஏரியுண்ண ஆடுத்திங்களில் எடுக்கப்பட்ட விழா. வற்றாப் பளையில் வைகாசி விசாக நிறைமதி திங்கள் தோறும் நிகழ்தல் காலப் போக்கில் உண்டான பிரதேச வழக்கு வேறுபாடாகும்.

இளங்கோவின் சிலப்பதிகாரம் சமூகத்தை மாற்றி யமைக்கும் நோக்கில் மூவேந்தர் நாட்டுப் பகைப் புலத்தில் தமிழர் பண்பாட்டினாடிப்படையில் எழுதப்பட்டது. இலக்கிய உலகில் நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரமாயிற்று. வெற்றி வேலறின் சிலம்பு கலைப் பலர் பயிலாத ஏட்டு வடிவில் அமைந்த நூல். கண்ணகி வழிபாட்டுக் காலத்தில் மட்டும் சிந்திக்கப்படும் பக்தி நூலாகும்.

குறிப்பு:

சிலம்பு கலைப் பற்றிய செய்தி வற்றாப்பளை கண்ணைக் கம்மன் கருணைமலர், ஜராஜ கோபுர மஹா கும்பாபிஷேக சிறப்புமலர் ஆகியவற்றி எடுக்கப்பட்டது.

“அவனை ஒரு மனிசன் என்டு சொல்லா தேங்கோ. கொள்ளள்ளாலும் கொலைகளாலையும் கிடைச் சபணத்திலை படா டோபமாய் இருந்தாப் போலை அவன் கொலைகாரன்தானே. கொலை ஒண்டு ரண்டே?”

சுத்தம் வெளியே கேட்காத வகையில் இரகசிய மாக அனைவரும் கதைத்துக்கொண்டனர். லோகனைப் பற்றி இப்படித்தான் அபிப்பிராயம் இருந்தாலும் வெளிப் படையாகக் கதைக்கும் துணிவு எவருக்கும் இல்லை. அத்தகையவனை யாராவது கைது செய்யக்கூடும் என்று எவரும் எதிர் பார்க்கவுமில்லை. எப்படியாவது அவன் அழியமாட்டானா என்ற ஆதங்கம் மட்டும் எல்லோருள்ளும் குவிந்து கிடந்தது. லோகன் கைது செய்யப்பட்டான் என்ற செய்தி பரவியபோது நம்ப முடியாத ஒன்றாகத்தான் அனைவருக்கும் இருந்தது.

அந்தக் கொரனா வெரலின் தாக்கம் இப்படி இருக்கப்போகிறது என எவரும் கற்பணைகூடச் செய்தி குக்கவில்லை. அங்கே இங்கே என்று அகில உலகத்தை யும் தன் கோரப் பிடிக்குள் கொரனா கொண்டு வந்து மனித குலத்தை அழித் தொழிக்க முற்பட்டபோது உலகம் தவித்த தவிப்பு மறக்கக் கூடியதா? மனிதனைப் பிடித்து மூச்சத் திணறுத்துக் கொன்று குவித்துக் கொண்டிருந்த அதை அழிப்பதற்கு அல்ல, தடுப்ப தற்குக்கூட எவராலும் இயலவில்லை. வல்லவன் என்று திமிரபிடித்து பெருமை பேசியவர்களுக்குக்கூட முடிய வில்லை. இத்தனைக்கும் அது கண்களுக்குக்கூடத்

தெரியாத ஒன்று.

●
மனிதனை வைரஸ் பிடித்து விடாதிருப்பதற்காக வெளியே செல்லாமல் வீடுகளின் உள்ளேயே இருக்குமாறு அறிஞர்களும் நாடுகளின் தலைவர்களும் அறிவுறுத்தினர். அத்தியாவசிய தொழில் செய்பவர்களைவிட அனைவரும் வீடுகளுக்குள் அடைந்துகிடந்தனர். தங்களுக்கு இந்த நிலை ஏன் ஏற்பட்டது? என்பது குறித்து எல்லோரும் சிந்தித்தனர். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு அபிப்பிராயம் தெரிவித்தனர். எங்கும் எல்லோரும் இது பற்றித்தான் பேசினார்கள்.

“இது வல்லரசுகளின் வேலை” என்றான் தினகரன்.

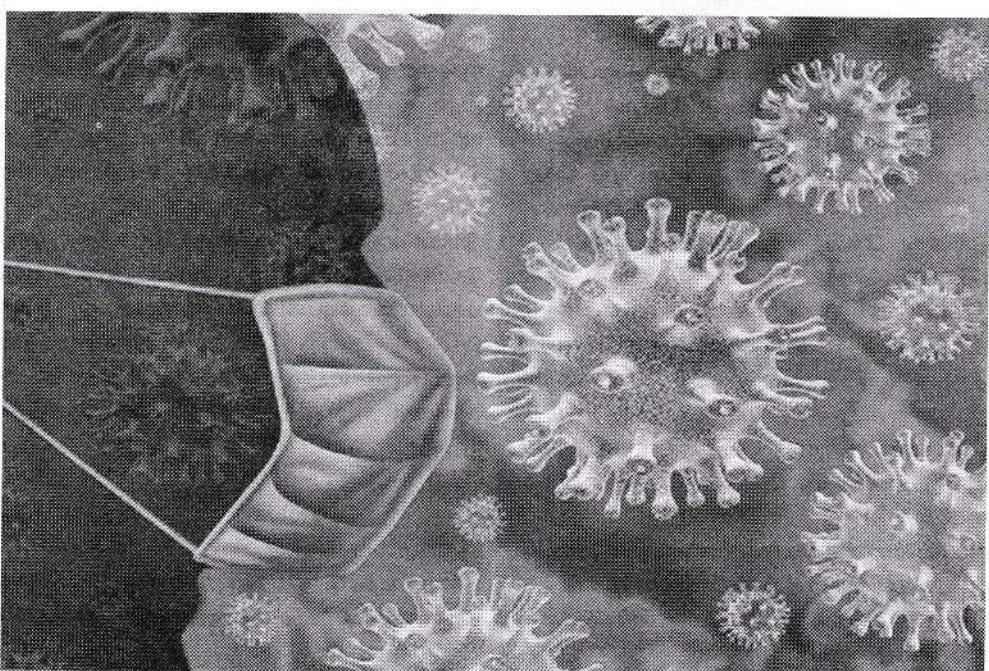
“இல்லை. வல்லரசுகளை விழுத்திறதுக்காக வைரஸ்களை உருவாக்கி விட்டிருக்கிறாங்கள். இல்லாட்டால் இப்படி அவங்களின்றை நாட்டு மக்களே கூட்டம் கூட்டமாய்ச் செத்துப் போவாங்களா?”

தினகரனின் கூற்றை மறுத்தான் செந்தாரன்.

“அதெல்லாம் முதல் கதைச்ச கதையள். இப்ப ஒரு நாடும் தவறாமல் எல்லா நாடுகளிலும் கொரனா பரவுது. இது எங்களின்றை தலைக்கனத்துக்கு விழுந்த அடி. எங்களாலை எல்லாச் சாதனைகளும் செய்ய இயலும் இயற்கையை எங்கள் வசப்படுத்துவோம். நீண்ட தூரத்திலுள்ள நாடுகளுக்கு விமானங்களில் போவதுமட்டுமல்ல. அண்டவெளியைச் சுற்றி வந்து

பழைய ரூம்

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்

அங்கிருக்கும் எல்லாவற்றையும் எங்கள் கட்டுப் பாட்டுக்குள் கொண்டுவரும் திறமை கொண்டவர்கள் நாங்கள் என்ற கறுவம் தலைக்கேறி நின்டம். இப்ப ஒரு சின்ன வைரஸை அழிக்கமுடியாமல் பெரிய பெரிய வல்லரசுகள் கூட தவிக்கினம்.”

இப்படிக்கூறிய வைகுந்தனைப் பார்த்து என்னள் சிரிப்பொன்றைச் சிரித்தான் எழிலவன்.

“உன்றை சிரிப்பு வேறை என்னவோ சொல்லுது.”

அவனது சிரிப்பை அவதானித்த செந்தூரன் எழிலவனின் வாயைக் கிளரினான்.

“வைகுந்தன் கடவுள்தான் வைரஸை அனுப்பினதென்டு சொன்னமாதிரிக் கிடந்துது. அதுதான்...” முகத்தில் வீற்றிருந்த சிரிப்பை இறக்கிவிடாமல் காரணத்தை ஒப்புக்கொண்டு மிகுதியை ஊக்கிற்கே விட்டான் எழிலவன்.

“ஏன் உன்றை அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லன். அதுக்கென்ன இழுவல்?”

“செந்தூர் என்னை விடான். சரி நான் நினைக்கிறதைச் சொல்லுறந். அவன் இவன் கடவுள் என்டெல்லாம் காரணம் சொல்லி நாங்கள் தப்பப் பாக்கிறம். பிழை முழுவதும் எங்களிலை. இந்த அழகான உலகத்தை அழுக்காக்கி சீர்கெடுத்து வைச்சிருக்கிறம். எங்களின்றை வசதிக்காக எண்டு இந்த இயற்கையைச் சீரழிக்கிற பிழையான காரியங்களை செய்திருக்கிறம். எங்கடை செயல்களாலை சுற்றுச் சூழல் எவ்வளவு மாசடையது. ஆராய்ச்சி செய்து பிழையளைச் சுட்டிக் காட்டியும் திருந்தினமா?”

“நீ சொல்லுறந் நூற்றுக்கு நூறு சரியடா மச்சான். நாங்கள் செய்ததுகள்தான் இப்பிடி வைரஸை உருவாக்கிட்டுது.”

“மனிதர்கள் நடமாட்டத்தைக் குறைத்து வீடுகளுக்குள்ளை இருக்கத் தொடங்க இயற்கை எவ்வளவோ சீரடைஞ்சிட்டுதாம். போக்குவரத்து குறைஞ்ச தொழிற்சாலைகளின்றை இயக்கம் இல்லாமல் போக காற்று சுத்தமாகுது. ஆறுகள் கடலுகளிலை கலந்துஅழுக்குகள் குறைய தண்ணீர் எவ்வளவோ தூய்மையாகிட்டுது.”

“இந்த பிளாஸ்ரிக்கும் பொலித்தீனும் தொலைஞ்சாலே உலகத்திலை அரைவாசி குப்பையும் அழுக்கும் குறைஞ்சிடும். அதுகளிலைதான் கொரோனா வைரஸ் நீண்ட நாட்கள் நிலைச்சிருக்காம்.” தினகரன் மீண்டும் எழிலவனை இடைமறித்து தன் அபிப்பிராயத்தைக் கூறினான்.

“இந்த வைரஸ் இதுகளிலைதான் உருவாகி இருக்கவும்கூடும். இன்னும் எப்பிடி உருவாக்கது எண்டு தெரியாமல் எல்லாரும் முழிக்கினம். ஆராய்ச்சி முடிவிலை நாங்கள் எங்கடை தேவைக்கு உருவாக்கின ஒண்டாலைதான் கொரோனா உண்டாகியிருக்கெண்டு சொல்லவங்கூடும். இப்ப ஆறுகளிலை சுத்தம் கூடியிருக்காம். கடல் வாழ் உயிரினங்கள் எல்லாம் மகிழ்ச்சியாய் விருப்பம்போலை கடலுக்கை சுத்தித் திரியுதுகளாம்.”

“அதோடை இன்னுமொண்டு சொல்லுகினம். எங்கடை இந்தச் செயல்களாலையும் வாழ்க்கைமுறை உணவுமறைகளாலையும் கடைப் பிடிக்கிற பழக்கங்களாலையும் எங்களின்றை நோயெதிர்ப்புச் சக்தி குறைஞ்சபோக்காம். இந்தக் காரணத்தாலைதான் வைரஸ் இவ்வளவு வேகமாய் பரவுதாம்.”

“அதுவும் உண்மைதான். எதிர்ப்புச் சக்தி உள்ளவைக்கு வைரஸ் தொற்றினாலும் நோய் வரேல்லை எண்டு செய்தியள் வருகுதுதானே. நாங்கள் எங்களைத் திருத்தவேணும். இந்தக் காரணாலை இல்லாமல் செய்தாலும் இப்ப இருக்கிற நிலைமை தொடரவேணும்” எழிலவன் தன் அறிவுக்குத் தென்பட்டவற்றைக் கூறிக்கொண்டிருந்தான்.

“ஓமோம். இதிலை எல்லாரும் ஒரு உறுதியான முடிவுக்கு வரவேணும். கொரோனாவுக்கு மருந்து கண்டுபிடிச் சுடனை பழைய குருடி கதவைத் திறவிட எண்டு எல்லாரும் மாறுமாட்டம் எண்டு உறுதி எடுக்க வேணும். இல்லாவிட்டால் கொரோனாவை நாங்கள் அழிக்க மீண்டும் எங்களைக் கொல்ல மராணா வரும்”

எழிலவன் ஆவேசமாக உணர்ச்சி மேலோங்கக் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் “மராணாவோ? அதென்ன புதுசா இருக்கு! நான் முந்திக் கேள்விப்பேடேல்லை” என்று மற்றவர்களின் முகங்களில் என்ன பாவனை இருக்கின்றது எனக் கண்களால் ஆராய்ந்துகொண்டு கேட்டான் வைகுந்தன்.

“வருங்காலத்தில் மனிதரைத் தாக்கப்போகிற வைரஸ். அதுக்கு ஒரு பெயரை தற்போதைக்கு வைச்சன்” என்றான் எழிலவன்.

“இப்ப உலகத்திலை இல்லாத ஒண்டென்டு சொல்லு. அப்பிடி ஒண்டு வராமலும் போகலாம்.” வைகுந்தன் சிரிது ஆறுதலைடைந்தவன் போன்று கூறினான்.

“அப்பிடி நினைக்காதை. இந்த வைரஸ் ஒரே மாதிரி இருக்காதாம். கால மாறுதல்களுக்கு ஏற்ற மாதிரி தன்னை மாற்றிக்கொள்ளுமாம். ஏதோ ஒண்டு தன்னை எதிர்க்குது. அல்லது அழிக்குது எண்டால் அதிலை இருந்து தப்பக்கடியமாதிரி தன்னை மாற்றி இன்னும் வலிமை கூடியதாய் உருவாகுமாம்.” என்று திகிலூட்டி னான் எழிலவன்.

லோகனின் வழக்கு நீதிமன்றத்தில் நடை பெற்றுக்கொண்டிருந்தது. கொரோனாவைக் காரணங் காட்டி இந்த நோய்த் தொற்றுக்கு முடிவு கண்டபின் வழக்கை விசாரிக்குமாறு லோகனின் தரப்பில் கோரப்பட்டபோதும் அக்கோரிக்கை நிராகரிக்கப் பட்டது வழக்கு விசாரணை பற்றிய செய்தி பத்திரிகை கள் மற்றும் ஊடகங்கள் எல்லாவற்றிலும் முக்கிய இடத்தைப் பிடித்திருந்தது. கொரோனா பற்றிய செய்தி களுக்கு ஈடாக அதுவும் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தது. அவனுக்கு மரண தண்டனை கிடைக்கவேண்டும் என்பது பொது அபிப்பிராயமாக இருந்தது. அந்தத் தீர்ப்பை எதிர்பார்த்து எல்லோரும் காத்திருந்தனர்.

லோகன் இத்தகைய ஒரு நிலை ஏற்படுமென்று எண்ணிப்பார்த்ததேயில்லை. மரணதேவன் அவனது

கண் முன்னே வரும் பயங்கர நினைவு நிமிடத்துக்கு நிமிடம் நெஞ்சுக்குள் தலை காட்டி மூச்சடைக்க வைத்தது.

மாயவன் லோகனுடன் சிறையிலிருக்கும் ஒரு கைதி. ஓன்றாக இருந்தாலும் இருவரும் இரு ரகம். குற்றங்களைச் செய்து குவித்துவிட்டு அகப்படாது தப்பிக்கொண்டிருந்தவன் லோகன். மாயவனோ குற்றமேதும் செய்யாமலே குற்றம் சாட்டப்பட்டிருந்தான். தன்னோடு சேர்வோரையும் குற்றங்கள் செய்ய வைப்பான் லோகன். தன்னுடன் இருப்பவர்களை மீண்டும் குற்றம் செய்யாது திருத்தவேண்டும் என்ற கொள்கை மாயவனிடமிருந்தது. சக்கைதிகளுடன் சிறிது சிறிதாக உரையாடி மனம் மாற்ற முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தான் அவன்... லோகனுடனும் இந்த முயற்சியில் இறங்கினான்.

“அண்ணை நீங்கள் நல்ல வசதிவாய்ப்பு களோடைதானே இருக்கிறியன். இங்கை வந்திருக்கிறது ஒரு மாதிரித்தானே இருக்கும்?”

இப்படி ஆரம்பித்து இராமாயணம் மகாபாரதம் சுத்தியசோதனை என்று போதனையை நீட்டுவான். லோகனும் கவனித்துக் கேட்பவன் போன்று இருப்பான்.

“கொரோனா வந்ததாலை நாங்கள் விட்ட பிழையள் எங்களுக்கு விளங்கிவிட்டுது. மனிதர்கள் இனிமேல் இந்தப் பிழைகளை விடக்கூடாது.”

“ஓமோம். கொரோனா வைரஸ் இல்லாமல் போன பிற்பாடும் நாங்கள் இதிலை கவனமாய் இருக்கவேண்டும்.”

“நல்ல பாடம் படிச்சிட்டம். இனியாவது திருந்தவேண்டும்.”

நன்பர்கள் எல்லோரும் ஒரு மனதாகத் தீர்மானித்தார்கள்.

“மரணதண்டனை கிடைக்கலாம் என்டு எதிர்பாக்கேக்கைதான் சாவு எவ்வளவு பயங்கரமான தெண்டு தெரியது. கொலை செய்யப்படேக்கை அவங்கள் எவ்வளவு பாடுபட்டிருப்பாங்கள்! இனிமேல் கொலை செய்யக் கூடாது.”

நன்பன் மாயவனின் உபதேசத்தை ஊன்றிக் கேட்பவன்போல் அமர்ந்திருந்த லோகன் தியானத்தில் அமர்ந்திருந்துவிட்டு எழுந்தவன் போல மிக மெல்லிய குரலில் ஆனால் அழுத்தமாகக் கூறினான்.

அந்தச் செய்தி உண்மைதானா?

உலகம் முழுவதும் நம்பமுடியாமல் ஓடி யோடி விசாரித்தது. செய்தி தரும் ஊதாங்கள் எல்லாம் செய்தி உண்மை என உறுதிப்படுத்தின.

கனன்றெரிந்த வீட்டினுள் அகப்பட்டு அனவின் தகிட்டின் வேதனையும் “இதோ வெந்து கருகும் நேரம் அருகில் வந்துவிட்டது” என்னும் பயப்பிராந்தியமாய் நடுநடுங்கிக் கிடந்தவர்கள் விட்டுவிடுதலையாகி வெளிவந்து நாவுக்கரசர் உணர்ந்தது போன்ற குளிர் தென்றல் வருடிச்செல்லும் மலர்ச்சோலையில் ஆறுதலாக நிற்கும் பரவசத்தில் உலகம் முழுவதும் ஆனந்தித்துக் கிடந்தது.

சுமார் ஐந்து நாட்களுக்கு முன்னராக இருக்கவேண்டும். அரசல்புரசலாக ஒரு செய்தி உலாவி னாலும் எவரும் அதை நம்பவில்லை. கொரோனா வைரஸ் புதிதாக எவரிலும் தொற்றவில்லை. ஏற்கனவே தொற்றுக்கு ஆளாகியவர்களும் குணமடைந்து வருகின்றனர். யாரும் கொரோனாவால் மரணிக்கவில்லை. இந்தச் செய்தியை நம்பும் நிலையில் எவருமே இருக்கவில்லை.

தடுப்பு மருந்தெதுவும் உபயோகிக்கப்பட வில்லை. நோய்க்கு மருந்தெதுவும் கண்டறியப்பட வில்லை. எவ்வாறு இது நடக்கும்? யாருமே நம்பவில்லை. ஆனால் இன்று வந்த செய்தி உலகில் எங்குமே கொரோனாவைரஸே இல்லை என்பதான் செய்தி உலகையே விக்கித்து நிற்க வைத்துவிட்டது.

மரணத்தின் பிடிக்குள் அகப்பட்ட உலகம் மீண்டும் வந்ததைக் கொண்டாட பல நிகழ்வுகள் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டன. சிறைக்கைதிகள் அனைவருக்கும் விடுதலை!

உலகநாடுகள் எல்லாம் பழைய முறையையில் இயங்கத் தொடங்கின.

செந்தூரன் உந்துருளியை எடுத்து பணியகத் திற்குப் போக ஆயுத்தமானான்

“இனிமேல் மிதிவண்டிதான் பாவிப்பேன் எண்டு சொல்லிக்கொண்டே இருந்தீங்களே?” தங்கை இடைமறித்துக் கேட்டாள்.

“இதென்ன சாப்பாடு இப்பிடி கட்டியிருக்கு? போத்தவிலை தண்ணி? வஞ்சீற் இல்லையே? பிளாஸ்ரிக் போத்தல் ஒண்டுமில்லையே?”

தங்கையின் கேள்வியைக் கவனிக்காமலே செந்தூரன் ஏறிந்து விழுந்தான்.

“நேற்றிரவு விழுந்த மூன்று ஷெல்களினால் பன்னிரண்டுபேர் பலியாகினர்.” வாணைவியின் செய்தி மனங்களை இரண்மாக்கியது. உலக நாடுகள் தனித்த போரையும் இடைநிறுத்தியிருந்த யுத்தங்களையும் முன்னிவித்தல் ஏதுமின்றியே ஆரம்பித்திருந்தன.

“பின்னேரம் வீட்டை போகேக்கை பிள்ளைகளுக்கு மிகச்சர் முறுக்கு எண்டு எதாவது வாங்கிக்கொண்டு போகவேண்டும்” என பொதியிட்டுத் தூங்கும் தீன்பண்டங்களைக் கடைகளில் கண்டதும் தினகரன் தீர்மானித்துக்கொண்டான்.

லோகன் பணத்தை எண்ணிக் கொண்டிருந்தான். “எந்த வேலை செய்து இப்படி பணம் சம்பாதிக்கலாம்? இந்தப் பணத்தை வைத்து சாதிக்க முடியாதது உண்டா?” உள்ளூர் எண்ணம் ஓடியது.

கடல்வாழ் உயிரினங்கள் உயிரற்றக் கரையோரம் நீள சட்டலங்களாக...

மனிதரின் மூளைகள் முட்டிக் கொண்டாலும் எந்தப் பாகத்திலும் பற்றி அவனுள் ஊடுருவ ஏற்ற வளைந்த கூரியநகங்கள் போன்ற உறுப்புகள் அந்த வைரலிலிருந்து விரிவடைந்தன.

இதற்கு என்ன பெயர் வைக்கலாம்?

அந்த வைரஸைக் கண்டறிந்ததும் ஆய்வாளர்கள் ஆலோசிக்கப்போகிறார்கள்.

இனவரைவியலும் இலக்கியமும்

- நீலாவணைனின் “வேளாண்மை” காவியத்தை
முன்வைத்துச் சில உரையாடல்கள்

மாணிடவியல் ஆய்வின் ஒரு கூறாக இனவரைவியல் விளங்குகிறது. மாணிடவியலாளன் ஒருவன் குறிப்பிட்ட ஓர் “இனம்” பற்றி அவ் இனம்சார் மக்கள் கூட்டத்தோடு தங்கியிருந்து அவர்களோடு வாழ்ந்து, அவர்களது அன்றாட வாழ்க்கையில் பக்கேற்று ஆராய்ந்து வெளிப்படுத்துவது இனவரைவியல் என எனிமையாக வரைவிலக்கணப்படுத்தலாம். இங்கு “இனம்” என்பது மொழி, மதம் முதலியபன்பாட்டுக் கூறுகளுள் ஏதேனும் ஒன்றினால் அடையாளப்படுத்தப்படும் மக்கள் பிரிவினையே கட்டி நிற்கிறது. ஓர் இனத்தின் வாழ்வியல் முறையையும் மரபுகளையும் அவ்வினத்தின் தொல்படிமங்களையும் இனவரைவியல் விரித்துரைக்கிறது.

பொதுநிலையில் இனவரைவியல் என்பது சமூகவியல் அல்லது மாணிடவியல் துறையினரால் ஆய்வு நோக்கில் எழுதப்படும் உரைநடை ஆக்கத்தையே குறிக்கிறது. கள் ஆய்வு சார்ந்து மேற்குறித்த துறை மினரால் உரைநடை வடிவில் வெளிப்படுத்துவதே இனவரைவியல் என எல்லைக்கோடு விதிப்பது தொடர்பில் பல விவாதங்கள் மேலைத்தேயங்களில் நிகழ்ந்துள்ளன தமிழ்ச் சூழலிலும் இவ்விடயம் ஓரளவு பேசப்பட்டுள்ளது. உண்மையில் இனவரைவானது ஆய்வுகள், இலக்கியம், ஆவணப்படுத்தல், திரைப்படம் என்ப பல முறையை களில் நிகழ்த்தப்படலாம். இதற்கான எடுத்துக் காட்டுக் கள் தமிழ்ச் சூழலிலும் கிடைக்கின்றன. ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலத்தில் ஆங்கிலேய நிர்வாகப் பிரதிநிதிகளாலும் ஆங்கிலேயருடன் கைகோர்த்து நின்ற கடேசிகளாலும் தமிழ்ச் சமூகக் குழுக்கள் குறித்து எழுதப்பட்ட ஆக்கங்கள் இவ்வகையில் முன்னோடி முயற்சிகள் ஆகும். ஈழத்தில் சைமன்காசிச்செட்டி தமிழ்ச் சமூகக் குழுக்கள் பற்றி எழுதிய ஆக்கங்கள் இப்பின்னணியில் நோக்கத்தக்கன.

இங்கு “இனவரைவியல் இலக்கியம்”, “இலக்கியத்தின் வழியான இனவரைவியல் தரவுகள்” ஆகியவை குறித்த தெளிவு அவசியமாகிறது. “எந்த வொரு பண்பாட்டை எடுத்துக்கொண்டாலும், கூட்டுப் படைப்புக்களாகக் கருதப்படும் அப்பண்பாட்டின் மக்கள் மரபுகளான பருப்பொருள் மற்றும் நிகழ்கலைகள், வாய்மொழி இலக்கிய வடிவங்களைப் போலவே அதன் செந்நெறிக்கலை, இலக்கியமரபுகளுக்கும் ஒரு முக்கிய இடம் இருக்கிறது. இக்கலை, இலக்கிய மரபுகள் குறிப்பிட்ட சமூகத்தின் மக்கள் வாழ்க்கையை, அதன் பல்வேறு கூறுகளைப் பல்வேறு கோணங்களில்

அனுகுவதன் வாயிலாக அதனை அப்படியே நகல் செய்யலாம். அல்லது அதன் சாதக - பாதகங்கள் பற்றி விவாதிக்கலாம். அந்தச் சமூகத்தில் காணப்படும் ஏற்றத் தாழ்வுகளை, அதிகாரத்தை, சுரண்டலை, ஒடுக்கு முறையைப் படம்பிடித்துக் காட்டுவதன் வாயிலாக எதிர்ப்பு வடிவங்களாகக் கலை, இலக்கியம் படைப்புக்கள் அமையலாம். எப்படியோ செந்நெறிக்கலை இலக்கிய மரபுகள் அவை வேர்கொண்டிருக்கக் கூடிய பண்பாட்டை நேரிடையாகவோ மறைமுகமாகவோ சித்திரிக்கின்றன என்பது முக்கியமானது” (தனஞ்செயன், ஆ., விளிம்புநிலை மக்கள் வழக்காறுகள் - இனவரைவியல் ஆய்வு, 2015:15). இதனாலேயே இலக்கியத்திற்கும் சமூகத்திற்கமான உறவு தர்க்கர்தியானதாகிறது. மக்களுடைய வாழ்வியலையும் மரபுகளையும் குறைந்த அளவிலோ பெருமளவிலோ அது பதிவுசெய்யும். ஆதலால் இலக்கியங்கள் இனவரைவியல் தரவுகளாகின்றன. இலக்கியங்கள் இனவரைவியல் தரவுகளைக் கொண்டுள்ளன என்பது வேறு, “இனவரைவியல் இலக்கியம்” என்பது வேறு. மலையகத் துறிப் நாவல்களில் காணப்படும் இனவரைவியல் தரவு களைக் கொண்டு மலையக மக்களின் இனவரைவை மேற்கொள்ள முடியும். இங்கு மலையகத் துறிப் நாவல்கள் இனவரைவியல் தரவுகளாகி நிற்கின்றன. மாறாக, ஒரு நாவல் மலையக மக்களின் வாழ்வு முறையையும் வழக் காறுகளையும் மரபுகளையும் அவற்றின் உள்ளார்ந்த அர்த்தத்தோடு வெளிக் கொணர்ந்து அம்மக்கள் குழு பற்றிய முழுத் தரிசனத்தைத் தரும்போது அது “இனவரைவியல் நாவல்” ஆகிறது.

மாணிடவியலாளன் உரைநடையை ஊடகமாகக் கொண்டு ஆய்வாக வெளிப்படுத்தும் விடயங்கள் இலக்கியப்படைப்பாக வெளிப்படுத்தப்படுகிறது என்பதே மேல்நோக்கிய விடயங்களின் சாரம். வெளிப்படுத்தும் வடிவமே வேறுபட்டமைகிறது. படைப்பாளி சமூகத்தின் ஓர் உறுப்பினராகவிருந்து அச்சமூகத்தின் அனைத்து மரபுகளையும் வாழ்வியல் அம்சங்களையும் அனுபவம் மூலம் அறிந்தவன். ஆதலால் இனவரைவியல் படைப்புக்கள் மேற்கிணம்புகின்றன. ஒரு குறிப்பிட்ட இனக்குழு தொடர்பில் இலக்கியம் புனைவை வெளிப்படுத்த விரும்பும் படைப்பாளிகள் மாணிடவியலாளனைப் போல கள் ஆய்வு நிகழ்த்தியும் இனக்குழுவோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டும் தனது படைப்பை வெளிக்கொணர முடியும்.

இனவரைவியல் இலக்கியம் குறித்த இது

வரையான பார்வை இருவேறு வினாக்களை அவாவி நிற்கிறது. ஒன்று, ஒரு படைப்பை இனவரைவியல் படைப்பு என எந்த அளவுகோவில் அடிப்படையில் வரையறுப்பது என்பது. அதாவது, இனவரைவுத் தரவுகளைக் கொண்ட இலக்கியம், இனவரைவியல் இலக்கியம் என்ற வகைப்பாட்டுக்குள் ஒரு படைப்பை நிலைநிறுத்தும் அளவுகோல் யாது என்பது. இனவரைவியல் இலக்கியம் குறித்து நோக்கிய ஆய்வாளர்களும் விமர்சகர்களும் இந்த வினாவை நோக்கி நகர்ந்த தாகத் தெரியவில்லை. இலக்கியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு இனவரைவுகளை முன்வைத்தனர். சில படைப்புக்களை இனவரைவியல் படைப்பு எனக் கட்டினார்களே ஒழியி, இந்த அளவுகோல் குறித்துச் சிந்தித்தாக அறியுமாறில்லை. ஒரு படைப்பை இனவரைவியல் படைப்பு எனக் கணிப்பது அப்படைப்பு தரும் “இனம்” பற்றிய தரிசனத்திலேயே தங்கியின்னாது. இனம் பற்றிய தரிசனம் குவிமையப்படுத்தப்படும்போது - விசாலப்பட்டு நிற்கும்போது அப்படைப்பை இனவரைவியல் படைப்பு என அடையாளப்படுத்தலாம். நாவலையும் குறுநாவலையும் படைப்பு தரும் தரிசனத்தின் அடிப்படையில் நாம் பாகுபடுத்துவது போன்றதே இச்செயற்பாடும். இது பற்றிய விவாதங்கள் தமிழ் இலக்கியச் சூழலுக்கு ஆரோக்கியமளிக்கும்.

இனவரைவியல் இலக்கியம் குறித்து ஏழுக் கூடிய இரண்டாவது வினா, இலக்கியம் புனைவுக்கும் புனைவின் அழகியலுக்கும் ஆட்பட்டது, அதில் இனவரைவியல் முழுமை பெறுவது அசாத்தியம் என்பது. மாணிடவியலாளரின் இனவரைவு முழுமையானது என்ற எடுகோளே இங்கு இனவரைவியல் இலக்கியம் என்ற கொள்கையைப் பற்றந்தள்ள முயற்சிக்கிறது. ஓர் இனம் குறித்து மாணிடவியலாளர் வரைந்த வரைவுகூட முழுமையற்றதாகவே விளங்கக்கூடும். களப்பணியில் தவறவிட்ட மரபுகளும் தொல்படியங்களும் இருக்கவே செய்யும் என்பதை மனதிலிருத்த வேண்டும்.

இனி, இனவரைவியல் இலக்கியத்தின் வடிவச் சாத்தியப்பாடு குறித்து நோக்குதல் வேண்டும். தயிலில் இனவரைவியல் இலக்கியம் என அடையாளப்படுத்தப் பட்டவை நாவல்களாகவே விளங்குகின்றன. கவிதை, சிறுகதை ஆகிய இலக்கிய வடிவங்கள் இனவரைவினை மேற்கொள்ளச் சாத்தியமற்றவையாக விளங்குகின்றன. நாவலே இனவரைவுக்கு உகந்த வடிவமாகிறது. ஒரு சமூகத்தின் உறவுமுறை ஒழுங்கமைப்புக்கள், வாழ்க்கைவட்டச் சடங்குகள், பழக்கமுறைக்கங்கள், தொழில்முறைகள், புழங்குபொருள்கள், நிர்வாகமுறையகள், நம்பிக்கைகள், சமூக நடத்தை முறைகள் எனக் குறிப்பிட்ட இனத்தின் பல்வேறு அம்சங்களையும் வெளிக்கொணரக்கூடிய சாத்தியப்பாடு நாவல் வடிவத்திற்கே உண்டு. ஆனால் இந்த முடிச்சு முடிந்த முடிவன்று, தமிழ் தழலில் மரபுகளையும் விதிகளையும் தான்டி, புதிய இலக்கிய வடிவ உற்பவிப்புகள் நிகழ்ந்துள்ளன. ஒரு கதையை - சிக்கலை மையச்சரடாக்கிக்கொண்டு கவிதையை ஊடகமாகக் கொண்ட நவீன காவியங்கள் முகிழ்திருக்கின்றன. நாவல் - குறுநாவல் - சிறுகதை என்ற வரையறையை மீறிக்கொண்டு ஒரு நூலுக்கான முன்னுரை வடிவத்தைப் புனைவின் தருக்கத்துள்

உள்ளீர்த்துக் கொண்ட “ஆயிஷா” (இரா.நடராஜன்) எனும் படைப்பு எமது தமிழ்ச் சூழலுக்குள் இருந்து மேற்கொம்பியிருக்கிறது. இதேபோன்று உரைநடையை ஊடகமாகக் கொண்ட நாவல் வடிவத்தைத் தாண்டி, கவிதையை ஊடகமாகக் கொண்ட நவீன காவியம் என்ற வடிவத்தினாடு இனவரைவை மேற்கொள்வதற்கான முயற்சி ஈழத்தில் நிகழ்ந்தேறியிருக்கிறது. நீலாவனனின் வேளாண்மை காவியமே அம்முயற்சியாக இங்கு கணிக்கப்படுகிறது.

இனி, நீலாவனன் தனது காவியத்தின் வழியாக நிகழ்த்த முற்பட்ட இனவரைப் குறித்து நோக்கியதன் பின்னர் உள்ளடக்கத்துக்கும் உருவத்துக்குமான இயை குறித்த உரையாடலுக்குள் நகரலாம்.

சமூகத்துநவீன கவிதையில் பரிசுச்சயம் உடையவர் அனைவரும் நீலாவனனை அறிவர். அவரது கவித்துவ ஆளுமையின் பிற்போரு முகம் அவரெழுதிய நவீன காவியங்கள் (வடமீன், பட்டமரம், வேளாண்மை) வாயிலாக வெளிப்படுகின்றது (சமூகத்துநவீன கவிதை மூலவர்கள் என நுகூமானால் அடையாளப்படுத்தப்படும் மஹாகவி, நீலாவனன், முருகையன் ஆகிய மூவரும் இத்துறையில் தமது கவித்துவ ஆற்றலை நிலைநிறுத்த முயன்றவர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது). மேலே அடையாளப்படுத்திய காவியங்களில் வேளாண்மை முற்றுப்பெறாத படைப்பாக விளங்குகிறது. ஆயினும், இனவரைவியல் இலக்கிய வடிவமாக நவீன காவியத்தை உட்கொண்டமைந்தது. முற்றுப்பெறாத அந்த நவீன காவியத்தில் குடலை, கதிர் ஆகிய இரு படலங்களே உள்ளன. கதைப்போக்கை அவதானிக்கும்போதே முற்றுப்பெறாத படைப்பு என்பதை எளிதினில் உணரலாம். “வெள்ளாமையின் பருவங்களைக் கொண்டு நீஉன் படலங்களுக்கு வளர்ச்சி முறையில் பெயரிட்டுள்ளதால் இன்னும் சில பருவங்களை எண்ணத்தில் கொண்டிருப்பாய், இன்னும் இரண்டொரு படலங்களாவது உன் வரைபடத்தில் இருந்திருக்கும் என்பது சர்வநிச்சயம்” (சன்முகம் சிவலிங்கம், நீலாவனன் காவியங்கள் நூலுக்கான முன்னுரை) என்ற சன்முகம் சிவலிங்கத்தின் குறிப்பும் இக்கருத்தையே வலியுறுத்துகிறது.

1965க்கு முன்னர் எழுந்த இக்காவியம் வாயிலாக கிழக்கிலங்கிலங்கைத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் இனவரைபை வெளிக்கொணர்வதற்கான முயற்சியை நீலாவனன் மேற்கொண்டுள்ளார். உறவினர்களாகிய கந்தப்போடிக்கும் ஆழகிப்போடிக்கும் இடையிலான பினாக்கும் அதன் காரணமாக கந்தப்போடியின் மகன் செல்லையனுக்கும் அழகிப்போடியின் மகள் அன்னமாவுக்கும் திருமணம் செய்துவைப்பதில் ஏற்படும் கிக்கல்களுமே கதைச்சரடு. இந்தக் கதைச்சரட்டைவைத்துக்கொண்டு கிழக்கிலங்கைத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் வழக்காறுகள், மரபுகள், வாழ்வழுமையைகள் ஆகிய வர்தறைப் படம்பிடித்துக் காட்டுவதே நீலாவனனின் நோக்கு.

முதலாவது படலமாகிய “குடலை”யில் கமத் தொழிலும் அதனோடு தொடர்புடைய வழக்காறுகளும் விரிகின்றன. பொலிகளம் வைத்தல், அதனுள் புதையுண்டு கிடக்கும் நம்பிக்கைகள், தூடிப்பு, பொலியிலே பங்குவைத்தல், களவடிப்பொங்கல் எனக் கமக் கிரியைகள் நூதனமான வகையில்

விரிந்திருக்கின்றன.

.....செல்லன்
எழுந்து போய்க் குழலுக்குள்ளே
பொன், வெள்ளி, தங்கம், ஜம்பொன்
பூசனச் செல்லாக் காக்
மின்னுமனு சாடக் கொட்டை,
மேம்படு பவளம், சங்கு
தென்னாங்கள் சாராயத்தோ
ஷம்புரி வலம்புரிக் காய்
அறுமுகக் காடும் வைக்க
அளவான தூக்குச் செம்பும்
பொறுமையாப்த் தேடிக் கண்டு
பொலிகளம் வைத்தான் சூடின்
அருகுநின் றவுவ லாளர்
அரக்கிணைப் புதைப்பீர் என்றார்
கருமமே கண்ணாய் செம்பைக்
களத்திலே புதைத்தார் கந்தர்
பூதங்கள் பொலியை அள்ளிப்
போகாதவாறு காத்து
அழற வளிக்க வேண்டும்
ஜயனே! என்று வேண்டிச்
சேதமில் லாத வண்டிச்
சில்லள வற்படி வைத்து

.....

இது பொலிகளம் வைத்த முறைமை விரியுமாறு. இதுபோலவே வயற்கருமங்கள் யாவும் நுணுக்கமான விபரணங்களாய் குடலையில் விரிந்து கிடக்கின்றன. அவ்விரிதலுக்குள்ளே பெண்ணை வசியப்படுத்தும் மருந்து மாயங்கள், கிழக்கிலங்கை சமூக அமைப்பு (குடியரபுகள்), நிர்வாக மரபுகள், உணவுப் பழக்கவழக்கங்கள், பழங்குபொருள்கள், நம்பிக்கைகள் என்பனவும் உள்ளாங்கிக் கிடக்கின்றன.

இரண்டாவது படலமாகிய “கதிரில்” மஞ்சள் நீராட்டுச் சடங்கு, சித்திரைப் புத்தாண்டுக் கொண்டாட்ட மரபுகள், வேட்டைக்குச் செல்லல், கூத்தாட்ட மரபுகள் என்பன விரிந்திருக்கின்றன. ஒவ்வொர் அம்சமும் அதனதன் தார்ப்பரியங்களுடனும் சித்திரமாகியிருக்கின்றது. மஞ்சள் நீராட்டுச் சடங்கு பற்றிய விபரிப்பில் மங்கல நாள் குறித்தல், சடங்கிற்குச் சனங்களை அழைத்தல், சடங்கிற்கான ஆயத்த நிகழ்வுகள், தன்னீர் வார்த்தல், ஆலாத்தி எடுத்தல் (ஆலாத்தி வகைகள் ஒவ்வொன்றாய் விபரிக்கப்படுகின்றது), வண்ணான் கடன் கொடுத்தல், மஞ்சள் குளித்தல் என்று அச்சடங்கோடு கூடிய அனைத்து மரபுகளும் சித்திரமாகியுள்ளன. வண்ணானின் கடன் கொடுக்கும் மரபுபின்வருமாறு விபரிக்கப்பட்டுள்ளது:

வண்ணானின் கடன்கழிக்க
வடிவாக மூட்டுவைத்த சோர்றுப்பெடி
வண்டுகூடி அவித்துதடுத்த
பிட்டோடு களியிருண்டை வாங்விவாங்கி
அன்னத்தின் தலைசுற்றிக்
கம்மாஞ்சி கையினிலே அளித்த பின்னர்
கண்ணுாற்றுக் காலாத்தி

காட்டியின் அறைக்குள்ளே கடத்திப் போனார்

நிலவுடைமைச் சமுதாயத்தில் உற்பத்தி முறைமைக்கும் கலைகளுக்கும் இடையிலே தருக்க நிலை உறவுண்டு. அவ்வறவும் காவியத்தில் தரிசன மாகிறது. அறுவடையின் பின்னர் நிகழும் கூத்துப் பற்றிய விபரணம் இந்தத் தருக்க உறவை வெளிப்படுத்துகிறது.

சித்திரை பிறந்தால் நல்ல
செஞ்செழிப் புலக மொங்கும்
ஏந்தனை கூத்து ஊரில்
இரவெல்லாம் தாளக்கட்டுச்
சுத்தந்தான்! வயல்கள்லாம்
சாகுசு சாக்காக வாரி
முத்தினை இறைத்தார் எல்லார்
முகத்திலும் சந்தோஷந்தான்!

என உற்பத்திமுறைமைக்கும் கலைகளுக்கு மான் உறவை தாமே புலப்படுத்திய நீலாவணன் கூத்தாட்ட நிகழ்வுகளைப் படிமுறையாக விபரணப்படுத்துகிறார். அறுவடையைத் தொடர்ந்து வந்த புத்தாண்டுக் கொண்டாட்ட நிகழ்வுகளும் இவ்விதத்தில் நோக்கத் தக்கன.

இவ்விரு படலங்களிலும் விரியும் விடயங்களை நோக்குமிடத்து செல்லையன் - அன்னம்மா திருமணத்தை மையப்படுத்திக்கொண்டு கிழக்கிலங்கைத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் மரபுகளையும் வாழ்வுமுறையை யினையும் வெளிப்படுத்துவதே நீலாவணனின் நோக்காக காகவிருந்தது என்பது தெளிவாகிறது. வேளாண்மையின் (நெற்செய்கையின்) வளர்ச்சிப் படிநிலையில் குடலையையும் (பூப்பருவம்) கதிரையுமே (காய்ப்பருவம்) எழுதிமுடித்திருக்கிறார். ஏனைய பருவங்கள் விரிந்திருப்பின் கிழக்கிலங்கைத் தமிழரின் இனவரைவு முழுமைபெற்றிருக்கும். “... இவற்றுடன் குடலையின் கதையினுராக விரியும் கமத்தின் கருமம், கிரியை களையும் சேர்த்துப்பார்த்தால் அந்த மண்ணின் பெரும் பரப்பான பண்பாட்டுக் கோலத்தைக் கொண்டந்திருக்கிறாய் என்பதில் சந்தேகமில்லை. எனினும் முக்கியமான திருமணச் சடங்குகள், சாவீட்டுச் சடங்குகள், மகப் பேற்று மாண்மியம், மருங்கை, அன்ன பிற குழந்தையின் கொண்டாட்டங்கள் என்பன விடுபட்டுள்ளன என்பதைக் கருதும்போதுதான் உன் காவியம் முற்றுப்பெறாத விசனம் என்னுள் மூள்கிறது” (சண்முகம் சிவலிங்கம், முன்னுரை) என்று சண்முகம் சிவலிங்கம் கூறுவது போல இனவரைபின் முழுத்தரிசனம் கிடைக்காமையைது துரதிவிட்டுமே. எவ்வாறெனினும் நீலாவணனின் முயற்சி இனவரைப் சார்த்து என்பதில் கருத்து வேறு பாட்டிற்கு இடமில்லை. ஆனால் இங்கு கவனத்திற் கொள்ள வேண்டிய விடயம், நாவல் வாயிலாக இனவரையில் படைப்புகள் வெளிவரும் இன்றைய தழவில் 1960 களிலேயே தான் சார்ந்த சமூகக் குழுவின் மரபுகளை நல்லை காவியம் எனும் வடிவத்தினுடையாகும் வெளிக்கொண்டு முயற்சித்துவர்கள் என்பதேயாகும்.

நீலாவணனின் வேளாண்மை காவியம் வெளிவந்த சமகாலத்தில் ஈழத்தில் நல்லை காவிய முயற்சிகள் பல நிகழ்தேரிக்கொண்டிருந்தன. கற்பனை உலகு சார்ந்த விடயங்களும் சமகால வாழ்க்கை பற்றிய

பிரக்ஞா கொண்ட உன்னத படைப்புக்களும் வெளி வந்தன. நவீன காவியம் உமிர்ப்பான இலக்கிய வடிவ மாக அக்காலத்தில் விளங்கியது. இச்துழலிலேயே கீழ்க்கிணங்கை தமிழ்ச் சமூகத்தின் வாழ்வமுறையை யையும் மரபுகளையும் இலக்கியத்தில் கொண்டு வருவதற்கான நீலாவணனின் இலக்கிய வடிவத் தேர்வு நவீன காவியமாகிறது. வேளாண்மை காவியத்தின் உள்ளடக்கத்திற்கு கவிதையை ஊடகமாகக் கொண்ட நவீன காவியம் எனும் வடிவம் ஒத்திசைசந்து போகிறது. நீலாவணன் தமது கவிதைகளில் பேச்சுமொழியை உள்ளவாங்கிய போதிலும், மஹாகவியின் கவிதைகளில் உள்ள மொழி எனிமையை நீலாவணனின் பல கவிதைகளில் தரிசிக்க முடியாது. இருப்பினும் இப்பொது விதிக்கு வேளாண்மை புறநடை. மொழி எனிமையே அக்காவியத்தின் பிறிதொரு பலம். உள்ளடக்கமே அம்மொழி எனிமைக்குக் காரணம் எனலாம். இந்திலையில் உள்ளடக்கமும் உருவமும் பொருத்தமுற இணைந்த படைப்பாகவே அக்காவியம் விளங்குகிறது.

நீலாவணன் இனவரைபுக்குத் தேர்ந்த கொண்ட நவீன காவிய வடிவம் பின்நாளில் அவ்வள்ளடக்கம் சார்ந்த இலக்கியப் படைப்புக்களுக்கான வடிவமாக மேற்கிளம்பலில்லை. இந்திலையில் பின்நாட்களில் இனவரைபு சார்ந்த படைப்புக்கள் உரை நடையை ஊடகமாகக் கொண்ட நாவல் வடிவத்தினுடு வெளி வந்தமைக்கான தூண்டல்கள் யாவை என்பது கவனத்தை ஏற்கிறது.

உருவத்துக்குச் சார்புடைத் தனித்துவம் உண்டு. அது உள்ளடக்க வீச்சுக்குப் பின்தங்கிப் போவதும் அக்னை மீறிச் சிலபோது பெரும் வேகம் கொள்வதும் உண்டு. ஒரு உள்ளடக்கத்திற்கு ஒரே வகையான உருவம்தான் சாத்தியமென்பதில்லை. ஒத்த அல்லது சுற்று வேறுபட்ட பல வடிவங்கள் இருக்கலாம். மேலும், உள்ளடக்கத்தின்மீதான உருவத்தின் தாக்கம் அல்லது செயல்பாடு இரண்டு நிலைகளில் இருக்கக் கூடும். ஒன்று - உள்ளடக்கத்திற்கு அவ்வருவம் போது மானதாக இருக்குமானால் அவ்வள்ளடக்கத்தின்

வளர்ச்சிக்கு அது உதவுகிறது. இரண்டு - உள்ளடக்கத் தோடு இசைவெப்பூகிற சக்தியை அவ்வருவம் இழந்து விட்டாலோ அல்லது அவ்விதத்தில் அதுபயனற்றதாகிப் போனாலோ அகனுடைய வளர்ச்சி குன்றி விடுகிறது. பழைய உருவாம் புதிய உள்ளடக்கத்தை ஏற்கிறபோது முரண் பாடும் அதன் காரணமாக உருவத் திற்கு நெருக்கடியும் ஏற்படுகிறது. இந்த மோதலில் புதிய வடிவம் தோன்றுகிறது (நடராசன், தி.ச., திறனாய்வுக் கலை கொள்கைகளும் அனுகுமுறை கஞம், 2016:177). தமிழில் இனவரைவியல் இலக்கியம் நாவல்களாகவே வெளிவந்துள்ளமையினையும் மேற்குறித்த சிற்தனை யையும் கருத்திற் கொள்கையில், நவீன காவிய வடிவம் இனவரைபுக்குப் போதுமானதாக இருக்கவில்லை என்பதே முடிவாகும். ஆனால், நீலாவணனின் படைப்பு இத்தர்க்க நியாயத்தை மறுதலிக்கிறது. அவ்வாறாயின் நவீன காவியம் இன வரைபுக்கான வடிவமாக மேற்கிளம்பாயைக்கு வேறுசில காரணங்கள் இருத்தல் வேண்டும். நீலாவணனின் சமகாலத்தில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த அவ்வடிவம் பின்வந்தோரால் சிறப்பான வகையில் தொடரப்படாமை, நாவல் வடிவத்திற்கான வாசகர் வட்டம் விரிந்திருந்தமை, இலக்கியப் பொது சனத் தொடரப்பாடலில் ஒரைநடை ஆக்கங்கள் ஆதிக்கம் பெறத் தொடர்க்கியமை என்பவை அத்தகைய காரணிகளின் முக்கியமானவை.

மற்றுமோர் அவதானிப்பும் சுட்டிக்காட்டத் தக்கது. நீலாவணனின் இம்முயற்சி ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் உரத்துப் பேசப்படவில்லை. ஆகலால் பின் வந்தோரால் தொடரப்படுவதற்கான சாத்தியப்பாடு குன்றியது. பின்நாட்களில் இனவரைவியல் இலக்கியப் படைப்புக்களை வெளிக்கொண்ர்ந்த தமிழ்நாட்டவர் நாவலையே அதற்கான வடிவமாக்கிக் கொண்டனர். ஆகலால் இலக்கிய உலகில் நாவல் இனவரைபுக்கான இலக்கிய வடிவமாக நிலைகொண்டது. நவீன காவியத்தை இனவரைவுக்கான வடிவமாகக் கொண்ட நீலாவணனின் படைப்பு பரீட்சார்த்தம் என்ற நிலையிலேயே முடிக்கிக்கொண்டது. *

காலைநிக் கேநுநாள் எடு..?

வா.வாழங்கள்

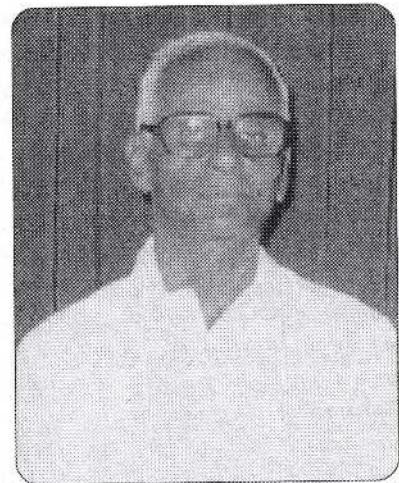
ஞாலப் பெருவளியில் நாளிறங்கி
நின்றிருந்தேன்...
தூலத்தை, கக்குமத்தை, துகள்தூசி
துவிக்கைகளை
சாலச் சிறந்தவையை, சங்கடத்தை, சவால்களினை
ஜாலத்தை, ஜாடையிலே ஜம்பத்தை,
மற்றவைகள்
போலக் கிளம்புகின்ற பொய்மைகளை
மந்திரத்தை, மாயத்தை,
நீலக் கடல்களினை, நித்திலத்தை,
நிக்ரத்தவாய்
நிக்ஷயத்துக் கப்பாலே நிகழுகின்ற நிலவரத்தை
பச்சாத் தாபத்தை, பாவத்துக்
கிரங்குவதை
அச்சாவென் றகைவருமே ஆர்ப்பரிக்கும் அதிசயத்தை...
நங்குகள்.. நாகத்தை.. நல்லவையுள் நல்லவையை

நேரத்தை, நிமிஷத்தை, நாகள், பொழுதுகளை
ஒருத்தின் வழிவிழுத்தி ஒன்றாக்கிக்
காலந்தி
இன்னும் நூரைததும்ப நூரைததும்ப நூரைததும்ப
பொன்னை, மனியை, புளத்தவையை,
புதுகமகளை,
மன்னுயிரை, மன்னை, மாற்றத்தின்
மாற்றத்தை
தன்னுள் இமுத்தபடி கச்சிதமாய்க் கரைபுரண்டு
இன்னுந்தான் ஒபுது; எவருந் தபுக்காமல்...
நான், நீ அவன், அவர்கள், அதுகள்
அகவையாவும்
அதற்குள்ளே
அள்ளுன்று போவோம்
எதுவுமே தப்பாது
காலந்திக் கேட்டா ஸு?

முதறிஞர் ஆ. சபாரத்தினம்:

மிகச்சிறந்த அம்சங்களை தனது நீண்ட வாழ்க்கையினாடாகத் தம் உள்ளத்தில் இன்றியைத்து மைக்ரு வழங்கியவர்

■ நா.நவராஜ்

“எனது இனிய நண்பர் ஆறுமுகம் சபாரத்தினம் அவர்களுக்கு மதக்க முடியாத சில அனுபவங்களுக்காக நன்றி கூற விரும்புகிறேன். போர்க் கஷ்டங்களைப் பொருப்படுத்தாது யாழ்ப்பாணம் முழுவதும் திரிந்தோம். குண்டுகள் வெடிக்கும் ஓலிகளுக்கு மத்தியில், ஒன்றும் நடக்காதது போல அவர் மிக்கியா எலியாடாவின் கருத்துக்கள் பற்றிய தமது மதிப்பீட்டை உணர்த்திக் கொண்டிருந்தார். யாழ்ப்பாணக் கலாசாரத்தின் முக்கிய காவலராகிய பண்டிதர்களுக்கு பெளத்தும் பற்றி விரிவுரைகள் ஆற்றினோம். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகச் சபா தனது சொந்த உதாரணத்தின் மூலம் சைவத்தின் மிகச்சிறந்த அம்சங்களை எனக்கு உணர்த்தினார். அவற்றை அவர் தமது நீண்ட வாழ்க்கையினாடாகத் தம் உள்ளத்தில் ஒன்றியைத்திருக்கிறார்.”

என்று முதறிஞர் ஆ. சபாரத்தினம் அவர்கள் பற்றி “குடியேற்ற காலத்துக்கு முற்பட்ட தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் பெளத்தும்” என்ற நூலின் முகவுரையில் கவீடன் நாட்டுப் பேராசிரியர் பீற்றங்ஷால்க் குறிப்பிடுகின்றார். அவர் குறிப்பிடுவது போல தனது வாழ்க்கையினாடாகத் தம் உள்ளத்தில் சைவத்தின் மிகச்சிறந்த அம்சங்களையும் அவர் ஒன்றியைத்திருந்தார். அவற்றின் வழியிலேயே தனது வாழ்வினையும் அவர் இட்டுக்கொண்டார். அதனால் செயற்கரிய செய் கின்ற பெரியவாக அவர் எம் முன்னே விளங்கினார். எமது பின்னைகளுக்குக் காட்டுவதற்கு நல்ல முன்மாதிரிகள் இல்லை எனப் பலரும் ஏக்கத்தோடு கூறி நிற்கும் இக்காலத்தில் ஒரு நல்ல எடுத்துக்காட்டாக, முன்மாதிரியாக எம்மிடையே இருந்த ஒரு நல்ல மனிதர், 01.05.2020 அன்று காலமாகி விட்டார் அவர் நினைவாக இன்றையதலைமுறைக்குச் சிலகுறிப்புக்கள்.

முதறிஞர் ஆ. சபாரத்தினம் அவர்கள் நாந்தனையில் பிறந்தவர். தந்தையார் ஆறுமுகம், தாயார் அன்னம்மா. தந்தையார் நாவலர் பெருமான் காலஞ்சென்ற இரண்டு ஆண்டுகளின் பின் அவரது பாடசாலையில் படித்தவர். அதனால் சௌவாசாரம் மிகுந்து முதியவயதில் தேவாரம், ஞானக்கோவை படித்துப் பொழுதைக்கழித்தவர். தந்தையின் “ஞானக்கோவை”யை இடம் பெயரும்வரை தம்முடன் வைத்திருந்ததாய்க் கவலையுடன் கூறும் அவர், பின்னர் அந்தினைவாக ஒரு பழைய புத்தகக்கடையில் “ஞானக்கோவை” ஒன்றை வாங்கி வைத்திருந்தார். தந்தையாரால் உருவாக்கப்பட்ட சமயச் சூழல் இளைஞர் சபாவின் உள்ளத்தில் சமயப்பற்றை வளர்த்தத்தோடு புகழை விரும்பாது, குடத்துள் விளக்காய் இருக்கும் என்னங்களையும் அவருள் விதைத்தத்து. ஆரம்பக்கல்வியை 1933 இல் நாந்தனை கணேசவித்தியாசாலையிலும் அதனைத் தொடர்ந்து ஆங்கில பாடத்தைக் கற்பதன் பொருட்டு 1938 இல் யாழ்ப்பாணம் பெருமாள்கோயில் சன்மார்க்க போதனாப் பாடசாலையிலும் தனது கல்வியைத் தொடர்ந்தார். இங்குத் திருமதி பொன்னம்மா குலசேகரத்திடம் ஆங்கிலத்தை ஆரம்பம் முதல் படித்து ஆங்கிலக் கவிதைகளை நயக்கும் பேறு பெற்றார். மீண்டும் 1941 இல் இவாத்தினைக் கல்வியைத் தொடர்வதற்காக கரம்பொன் சண்முகநாத மகா வித்தியாலயத்தில் சேர்ந்து கல்வியைத் தொடர்ந்தார். Junior School Certificate எனப்படுகின்ற கணிஷ்ட தராதரப் பத்திரிப் பரீட்சைக்கான கல்வி வரை மூன்று ஆண்டுகள் அங்கு படித்தார். அரசாங்கப் பரீட்சைக்கான கல்வி வரை மூன்று ஆண்டுகள் அங்கு படித்தார். அரசாங்கப் பரீட்சைக்கு உரிய காலத்தில் விண்ணப்பம் அனுப்ப முடியாமல் போனதால்

மீண்டும் 8 ஆம் வகுப்பை 1944 இல் ஊர்காவற்றுறை புனித அந்தோனியார் கல்லூரியில் தொடர்ந்தார். பின்னர் மேற்படிப்பினை 1946 அளவில் யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரியில் கற்றார். அக்காலத்தில் (1946 இல்) துறவியாக வேண்டும் என்ற மனப்பாங்கில் இந்தியா சென்றார். அங்கு பலதிடங்களில் அலைந்து, துறவுமனப்பான்மை இருந்தால் பட்டதாரியாகிய பின் வந்து சேரலாம் என்ற நினைப்பால் மீண்டும் இலங்கைக்கு வந்து கல்வியைத் தொடர்ந்து 1947 மார்கழி மாத ச.எ.ச பரீட்சை எழுதினார். 1948 பங்குனியில் பரீட்சைமுடிவுகள் வெளிவந்து சித்தி யடைந்த அடுத்த நாளே நாந்தனை கணேச வித்தியாசாலையில் மேலதிக ஆங்கில ஆசிரியனாகப் படிப்பிக்க இந்துபோர்ட் இராசரத்தினம் இடம் கொடுக்க, நாந்தனை கணேச வித்தி யாசாலையில் ஆங்கில ஆசிரியர் நியமனம் பெற்றுப் படிப்பித்தார். படிப்பிக்கும் காலத்தில் கார்த்திகை, மார்கழி பில் நடைபெற்ற தமிழ், ஆங்கில பரீட்சையில் சித்தி எப்தி 1949 கை 15 இல் கொழும்பு சென்று இரண்டு ஆண்டுகள் மகரகம் தேசிய பயிற்சிக் கல்லூரியில் பயிற்சியை நிறைவு செய்தார். அங்கு கா.பொ. இரத்தினம், கலாநிதி வ. பொன்னையா ஆக்கியோரிடம் தமிழூச் சிறந்த முறை பில் கற்றார். தொடர்ந்து 1952 இல் புனித அந்தோனியார் கல்லூரியில் ஆசிரியராக நியமனம் பெற்றார். 1964 இல் ச.அ.ப பட்டத்தினை வெளிவாரியாகப் பெற்றார். 33 ஆண்டுகள் ஆசிரியராக வெற்றுப் படித்து 1984 88 காலப்பருதி பில் கரம்பொன் சண்முகநாத வித்தி யாலயத்தில் அதிபராகவும் பணியாற்றி ஒய்வு பெற்றார்.

இவர் புனித அந்தோனியார் கல்லூரியில் படித்தபோது நிறைய

வாசிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை அரசன் (அரசுரத்தினம்) என்பவர் இவருக்கு ஊட்டினார். அதனால் நூலகங்களே இவருக்குப் பொழுது போக்கிடங்களாயின. இதனால் நூலகத்தில் என்ன புத்தகம் எஃகேயிருக்கிறது என்ற விடயத்தோடு அது பற்றிய விடயங்களையும் அதன் எழுத்தாளர்கள் பற்றிய விலாவாரியான கதைகளையும் அவர் கூறுவதில் வல்லவராக இருந்தார். அக்காலத்தில் புனித அந்தோனியார் கல்லூரியில் படிப்பித்த சில்லாலை யைச் சேர்ந்த ஜோசப் அடிகளார் தான் ஸன்டனில் கற்றுத்திருப்பிய காலம் முதல் அப்பாடசாலையில் வரலாறு கற்பித்து, இவரது இலக்கியக்காதலை வரலாற்றுத்துறைக்குத் திருப்பிவிட்டார். அதனால் பின்னாளில் பேராதனை பட்டப்படிப்புக்கு வரலாற்றுப் பாடத்தைக் கற்றுதுடன் “புதுமுறைச் சமித்திரம்” என்ற வரிசை நூல்களை எழுதி இவர் பிரபலமடைய வாய்ப்புக் கிடைத்தது. 1965-72 இல் இவரது வரலாற்றுப் பாடப் புத்தகங்கள் பற்பல பதிப்புகள் வெளிவந்து இலங்கை முழுவதிலும் பயன்பட்டன. அத்தோடு படிக்கும் காலத்தில் (1945 இல்) க.பொ.த (சாதாரண) பார்ட்சைக்கு பொதிகவியல், கணிதம் கற்றாலும் விஞ்ஞானத்தில் நாட்டமில்லா திருந்த இவர், வீரகேசரி வாரப் பத்திரிகை ஆசிரியர் தமது பின்னாளிகள் A/L விஞ்ஞானப் பிரிவில் படிக்கிறார்கள் என்றும் அவர்களுக்கு ஏற்ற வாசிப்பு விடயங்கள் வீரகேசரி வார் இதழில் கட்டாயம் வெளியிட வேண்டும் என்று கேட்டதற்கிணக்க தான் எடுக்கும் “ஸரம்” அமெரிக்க வார சுஞ்சிகைகளில் வரும் விஞ்ஞானம் சார்ந்தவற்றைப் படித்து அவற்றுள் மாணவர்களுக்குப் பொருத்தமானவற்றை தேர்ந்தெடுத்துச் சூந்தியும் விளக்கியும் விஞ்ஞான, கணித வரலாறுகள் சார்ந்த பற்பல கட்டுரைகளை எழுதினார். மேலும் யாழ் நூலகத்தில் இருந்த சுற்றுப் பழைய ஆங்கிலச் சுஞ்சிகைகளை வீட்டுக்கு எடுத்துச் செல்லும் வசதி இருந்தது இவர் அவற்றை எடுத்துச்சென்று படித்து மொழி பெயர்த்தும் எழுதினார். இவரது இச்செயலை இவரது மகன் படிப்பிக்கும் வட்டுக்கோட்டை தொழில்நுட்பக் கல்லூரியின் ஆசிரியர் அறையில் அவரது நண்பர்கள் “யார்யா இந்த மனிசன்! முதல் வாரத்தில் ஸ்ரீம, நியுஸ் வீக்கில் வருகின்றவை அடுத்த வாரத்தில் வீரகேசரியில் வந்து விடுகின்றனவே.” என்று (தமது நண்பனின் தகப்பானார் தான் அது என்பதை அறியாது) பேசிக் கொண்டார்களாம். மகன் மௌனமாக இருந்தார். இக்காலப்பகுதியில் இங்கிலாந்தின் “கார்டியன்” சுஞ்சிகை களில் வரும் கருத்துக்களை உள்வாங்கித் தினகரனிலும் கட்டுரைகளை எழுதத் தொடங்கினார். 1980 இக்குப் பின் தினகரனிலும் வீரகேசரி வார் இதழின் விஞ்ஞான மஞ்சரியிலும் சுமார் இரண்டு, மூன்று ஆண்டுகளுக்கு இவரது கட்டுரைகள் வெளிவர்த்தன.

ஓய்வு பெற்ற மின்னர் மருத்துவ வரலாற்றை வங்கா ஆய்வுவேதக் கல்லூரியில் கற்பித்ததோடு வட மொழியான சம்ல்கிருத்தை சீதாராம சால்திரியிடம் நன்கு கற்று அவரது அமிமானமுள்ள மாணவராக இருந்து பேராதனை மற்றும் லண்டன் பர்ட்சைகளிலும் வட மொழியை ஒரு பாடமாக எடுத்து சித்தியடைந்து அம்மொழியிலும் பாண்டித்தியம் உடையவராக விளங்கிய படியால் ஆரிய-திராவிட-பாக்ஷா அபிவிருத்திச் சங்கப் பர்ட்சைகளுக்கு வடமொழியையும் கற்பித்தார்.

இவர் தன் வாழ்நாளில் பல பொதுப்பணிகளில் ஈடுபட்டமையும் இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது. பள்ளி மாணவனாயிருந்த போதே நாரந்தனை இளைஞர்

சங்கத்தை அமைத்து இந்தியாவிலிருந்து சஞ்சிகைகளை எடுப்பித்து அரிய வாசிக் சாலையை 10 ஆண்டுகள் நடத்தினார். அக்காலத்தில் வெளிவந்த கலைமகள், கிராம ஊழியன், சிந்தனை போன்ற இலக்கிய சஞ்சிகைகளில் எழுதிய பலருடன் தொடர்புகளைப் பேணி வந்துள்ளார். சர்வோதய இயக்கத்தில் மனம் பதிந்து அது பற்றிய நூல் களை எடுத்துப் பலருக்கும் வழங்கினார். “வினோபாஜியின் கீதைப் பேருரைகள்” படித்துப் பண்டிதமணி தம் கருத்துக் களை எழுதி வைத்திருந்த பிரதியைத் இவர் தமது பொக்கிழொக்கம் போற்றிவைத்திருந்தார். நீர்வேலியில் நிகழ்ந்த சாவோதய மகாநாடு தொடர்பான ஆர்வம், சின்ன மடுவில் அகில இலங்கை ஹரிஜனசேவாங்கசெயலாவரா யிருந்து ஆண்டுவிழாவை ஏற்பாடு செய்வதற்கு இவரைத் தூண்டியது. அத்துடன் நாரந்தனை, கரம்பன் கிராமங்களில் கிராம முன்னேற்றச் சங்கம் சனசமூகநிலையம், இந்துசமய வளர்ச்சிக்கழகம் போன்ற அமைப்புகளிலும் தனது பங்களிப்பை வழங்கினார்.

Saturday Review, நிசை போன்ற வார சஞ்சிகைகளின் நிர்வாக சபை உறுப்பினராக இருந்து அவற்றின் செயற்பாடு களில் பெரிதும் கவனம் செலுத்தினார். அக்காலத்தில் கவீடன் நாட்டுப் பேராசிரியர் பீற்றற்கால்க்கிள்கள் தொடர்பு ஏற்பட்டது. அவர் வேண்டுகோளாக்கியைத்து யாழ்ப் பாணத்துச் சமயங்கள் பற்றிய விளக்க நூலோதி ஒன்றுக் கான அத்திவார வேலைகளை மேற்கொண்டார். ஆங்கிலத் தில் அவை எழுதப்பட்டன. சைமன் காசிச்செட்டியின் “தமிழ் புனர்றாக” போன்ற நூலாக அது பரினமிக்கவேண்டும் என்ற விருப்புன் அதனை அவர் மேற்கொண்டார். அதற்காகச் கவீடன் உப்ஸாலா பல்கலைகழகத்தில் சமயங்களின் வரலாற்றுத் துறையில் மூன்றுமாதம் தங்கியிருந்து பேராசிரியரின் தொகுப்புகளை நூலகவிஞ்ஞான முறையில் வகைப்படுத்தினார். அவ்வாறு அவரால் மேற்கொள்ளப் பட்ட அவ் ஆக்கங்களைத் தான் நூலாக்குகின்றேன் என்று நூலகர் ஒருவர் வாங்கிச் சொன்றார். அது கிடப்பில் கிடக்கிறது போவும். ஸ்ரோக் ஹோம் உப்ஸாலா பல்கலைகழகங்களில் இறையியல், பின்பட்டப் படிப்பு மாணவர்களுக்குச் சைவசித்தாந்தம், தமிழர் வாழ்வும் பண்பாடும் பற்றிய விரிவுரைகளை நிகழ்த்தினார். கவீடன் கிறிஸ்தவ திருச்சபையின் ஆதரவில் சிக்ருனா என்னும் இடத்தில் நடந்த ஐந்து நாள் மகாநாட்டில் கலந்து கொண்டார். போராட்டம் நிகழும் இல்லேல் அய்வாந்து, தூடான், இலங்கை போன்ற நாடுகளில் சமாதானம் தோன்ற என்ன செய்வேண்டும் என அங்கு ஆராய்ப்பட்டது அதில் யாழ்ப்பானத்தில் “இந்து கிறிஸ்தவ எதிர்ப்பாடு - இன்று” என்னும் பொருள் பற்றிக் கட்டுரை வாசித்தார். அது கொழும்பு Sunday Times இலும் சவீடன் “லங்கா” சஞ்சிகையிலும் வெளிவந்தது.

மூன்று மாதம் அங்கிருந்து தோர்வே, சவீடன், பின்லாந்து நாடுகளில் கீழ்த்திசை மதங்கள் கற்பிக்கும் பல்கலைகழகங்கள், உயர் நிறுவனங்கள் போன்றவற்றின் நூலகங்களில் தங்கி இறையியற் கல்வி, சமய வரலாறு, சமயங்களின் ஓய்வீடு பற்றிய ஆய்வுகள் அங்கு எப்படி வளர்கின்றன என்பதை அவதானித்தார். ஒராண்டு அங்கு தங்கும் படி வற்புறுத்தியும், நாட்டு மற்றும் வீட்டு நிலைகளால் தாயகம் திருப்பினார். 1994 இல் மீண்டும் அங்கு பணிபுரியும் வாய்ப்பினைப் பெற்றும் அதனை பயன்படுத்த அவர் நினைக்கவில்லை. இங்கு அதனிலும் முக்கியமான, பண்டிதமணி கணத்திப்பின்னையால் 32 கொப்பிகளில் எழுதி வைக்கப்பட்டிருந்த உப அதிபர் கைலாசபதியின் சிந்தனை

கவைத் தேடிப் பாதுகாக்கும் பணியில் பேராசிரியர் சுசீந்திரராசவுடன் ஈடுபடவேண்டியிருந்தது. அப்பணியில் முழுதூம் தமிழை ஈடுபடுத்தினார். இதற்காக 1991 முதல் 1994 வரை சுசீந்திரராஜாவின் அறையில் காலை 10 மணி முதல் மாலை 5 மணி வரை இருந்து 32 கொப்பிகளையும் நூலாகக் உதவி செய்தார். அது நூல்வடிவம் பெற்று 700 பக்கங்களுடன் பல்கலைக்கழக வெளியிடாக மலர்ந்தது.

1980 களில் காவலூர் இலக்கிய வட்டம் தொடங்கிய பின் காவலூர் ஜெகநாதனின் தூண்டுதலால் மல்லிகைக்கு இலக்கிய வட்டத்தில் பேசுவதற்கு ஆயத்தப்படுத்திய குறிப்புக்களைக் கட்டுரைகளாக எழுதினார். ஏ.ஜே.கன்ரத்னாவால் “காவல்நகரோன்” எனப் புனைபேர் இடப்பட்டு மல்லிகையில் அக்கட்டுரை வெளிவந்தது. அதன் பின் கமார் 18 கட்டுரைகள் வரை மல்லிகையில் எழுதினார். ஐங்கூடு 1993 மல்லிகை இதழ் இவரது அட்டைப்படத்தைத் தாங்கி வெளிவந்தது. உள்ளே இவர் பற்றிய அறிமுகத்தைக் காரைகந்தரமின்னள் வரைந்திருந்தார். அதில் “வேதாந்தம், சித்தாந்தம் ஆகிய சமய தத்துவத் துறைகளிலும் ஈடுபாடு கொண்ட இவர், சமயம் ஒரு வாழ்க்கைநெறியாக அமைய வேண்டும் எனும் சமயச்கொள்கையுடையவராக உள்ளார். இவர் சுத்த சைவர், எனிமையானவர், காந்திய சிந்தனையிலும் அகிமிசையிலும் நம்பிக்கைபடையவர். சொல்லும் செயலும் ஓன்றாக வாழ்ந்து காட்டிவரும் பெரியவர். மிகவும் சிறிய வயதிலிருந்தே தீண்டாமையை எதிர்த்தது மட்டுமன்றி எல்லா மாணவர்களையும் வீட்டுக்கழைத்து இலவசமாகக் கல்வியளித்து வருபவர். இவர் மேடை யிலேறிப் பிரசங்கம் செய்வதில்லை. ஆனால் வாழ்ந்து காட்டுவதன் மூலம் சமுதாயத்தைத் திருத்தலாம் எனும் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையுடையவர். இவர் போன்றவர்கள் ஆயிரத்திலொருவரே இருக்கமுடியும்.” என்று சூழியிருப்பது முழுதும் உண்மை.

மல்லிகையில் மட்டுமன்றி அலை, திசை போன்று சுஞ்சிகைகளிலும் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ள இவர் மொழி பெயர்ப்புத் துறையிலும் சிறுப்பற்று விளங்கினார். உதாரண மாகத் தீவிர லங்கா சமாஜுக்கட்சியின் செயலாளரான வெண்ஸ்லி குணவர்த்தனாவின் மைத்துநரும் இடதுசாரிப் போக்கினரும் ஆகிய W.M.A வர்ணாதுரிய, அவரிடம் பட்டப்பின் படிப்பு ஆசிரிய மாணவியாம் இருந்த செல்வி. சுமாரக்காலம், இராமநாதன் கல்லூரியில் வரலாற்று ஆசிரியபாபாக அமர்ந்த போது வேண்டிக் கொண்ட படி,

“சிங்கள தமிழ் கலாசாரத் தொடர்பு” என்ற தலையில் எழுதிய கட்டுரையை மொழி பெயர்த்து “ஸ்ரீகேசரி” வார இதழுக்கு அனுப்ப அது அவ்வாரமே பிரசுரமாகிப் பலரது மார்ட்டையும் பெற்றதுனை இங்கு குறிப்பிடலாம். மாணவர் களின் தேவைகளுக்கு, எந்தவித சன்மானத்தையும் எதிர் பாராமல் அவரால் மேற்கொள்ளப்பட்ட மொழி பெயர்ப்புக் கள் என்னிலதங்களாகவை. உதாரணமாக ஒரு மாணவருக்காக ஒரு மெய்யில் புத்தகத்தை முழுமையாக மொழி பெயர்க்கத் தொடங்கினார். பின்னர் தேவையில்லை என்று மாணவர் சூழியமையால் அது 50 பக்கங்களுடன் நிறுத்தப் பட்டது. (அம்மொழிபெயர்ப்புப் பக்கங்களை வைத்து ஒரு கட்டுரை 2019 கார்த்திகையில் என்னால் வரையப்பட்டு கலைமுகம் சஞ்சிகைக்கு அனுப்பப்பட்டது. கொரோனாச் சூழலால் அது வெளிவரத் தாமதமாகின்றது.)

இவரைப் பற்றிய ஆய்வுகளை மாணவர்கள் மேற்கொண்டபோதிலும் அவர் பற்றிய தகவல்களை, மூன்று அடுக்குகளில் அவர் வைத்திருந்த எண்ணற்ற தரவுகளை வெளிப்படுத் திவிடமுடியாது. அவை தொட்டனைத் தூறும் மணற் கேணிபோல ஊறிக் கொண்டிருப்பவை. “கடமையைச் செய் பலனை எதிர்பாராதே” என்பதைக் கற்றிந்தவர்கள் நாங்கள். அவரோ அதற்குச் செயல்வடிவம் கொடுத்தவர். தான் செய்த செயல்களுக்காக அவர் மாணவர்களிடம் எதையுமே எதிர்பார்த்து நிற்கவில்லை. தன்னை நாடிவரும் மாணவர் களிடத்தில் சினந்தோ, அவர்கள் கேட்பதற்கு மறுப்புச் சொல்லியோ, தன்னைப் பயன்படுத்துகிறார்கள் என்று புலம்பியதையோ நான் அவரோடு பழகிய 22 வகுடங்களில் கேட்டதுமில்லைக் கண்டதுமில்லை. மாணவர்கள் கேட்பதற்கு மேலாகவே கொடுத்த பெருளிருட்சம் அவர். கடைசிவரை கொடுத்துக் கொண்டபேரிருந்தார். அவரது ஆனந்தம் அதுவே. நலிந்து கிடக்கும் இக்கலங்களை வெறுமையாக்கிப் புத்துமிரால் அதை நிரப்பினார். தனது கரங்களின் அழிவற்ற தொடுகையால் மைது சின்ன இதயங்களை பேராந்தத்தில் தீவைக்கவைத்தார். மைது சின்னங்கு சிறிய கைகளில் தமது அருங்கொடைகளை தந்து எம் இதயத்தை தனது எல்லையற்ற வலைப்பின்னவில் கைத்தியாக்கிவிட்டார்.

பந்துபார்த்த

என் பாடல் இங்கையின் முனைகொண்டு

என்றுமே அடைய விஷைய முடியாத

உன் பாதங்களைத் தொடுகிறேன்.

தாகூர்

யுத்தம்
அசைத்துப் போடப்பட்டது அண்டம்
அனுவின் துணிக்கை
கொவிட் 19.

துஸ்பிரயோகம்
துகிலுரியப்பட்ட இயற்கைத்தாம்
காமுகர்கள்
கார்பஹேற்றுக் கம்பனிகள்.

மானுடநேயம்
கண்முன்னே கால்கள்
வீழ்ந்து வணங்கினேன்;
கொரோனா பணியாளர்கள்

சாதனை

ஊரடங்கு நீக்கம்
காலடி வைக்கலாம் செவ்வாயிலல்ல
வீட்டுக்கு வெளியே.

நிலைத்திருப்பு

சாவின் பின்னொரு வாழ்வு
பொய்பில்லை
மறுபிறப்பில் பூமித்தாய்.

பரிட்சை

பெறுபேறுக்காக காத்திருக்கிறது உலகம்
பார்வினேன்
இயற்கைத் தேர்வு.

அலாரம் அடித்துக் கொண்டேயிருந்தது.
எழும்புவதற்குப் பஞ்சியாக இருந்தது. எட்டி
அமத்திவிட்டுப் படுத்துவிட்டேன். உடம்பு படுத்ததே
ஒழிய மனம் படுக்க மறுத்தது.

“ எழும்பு எழும்பு இன்று நேற்றுப்போல்
இல்லை”

என்று மனம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது.

கோவிட் வைரசின் கோர தாண்டவத்தால்
மனம் படபடத்துக் கொண்டிருந்தது. எல்லோரைப்
போலவும் தனிமைப்படுத்தப்பட்ட வீட்டில் நான் நிற்க
முடியாது. நான் வைரசோடு யுத்தம் புரியும் போராளி.
ஆம் நான் ஒரு வைத்தியர். என் பெயர் அனிதா.

அலாரத்தைக் கட்டுப்படுத்தினாலும் என்
மனதைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.
எழும்பிவிட்டேன். நான் வைத்திய சாலையில் 9
மணிக்கு நிற்கவேண்டும்.

பிள்ளைகளை அவசர அவசரமாக
அவர்களைக் குளிக்கவைத்து சாப்பிடுவதற்காக
மேசையில் இருத்திவிட்டு குளிக்குள் அவர்களுக்கான
சாப்பாட்டைக் கொண்டு வந்து பிள்ளைகளுக்குக்
கொடுத்துவிட்டு,

“ சாப்பிடுங்கோ அம்மா குளிச்சிட்டு வாறன்”
என்று கூறிவிட்டு அவசர அவசரமாக குளியலறைக்குள்
நுழைகிறேன். சுடுதண்ணியில் குளித்துவிட்டு வெளியே
வர பிள்ளைகள் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

உடுப்பை மாற்றிக் கொண்டு நானும்
மேசைக்கு வந்து இரண்டு துண்டு பாண் சாப்பிடும்
போது பிள்ளைகளுக்கு வைரசைப்பற்றி கூறுகிறேன்.

தோற்கடிக்கவேண்டும். மனதிற்குள் ஒரு
வெறித்தன்மை ஏற்படுகிறது.

ஒரு சின்னைக் கிருமிக்கு அவ்வளவு சக்தியா?
என்னால் அதனை ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை.
ஆனால் உண்மை அதுதானே.

மனசு பரப்பரக்கிறது.

கடவுளுக்கு அடுத்தபடியாக மருத்துவர்
ஒருவர்தான் உயிர்களோடு ஓட்டி உறவாடுபவர் என்று
யாரோ சொன்னது மனதுள் வருகிறது.

வேகமாகப் போகிறேன். சரியான நேரத்திற்கு
வைத்திய சாலைக்கு வந்துவிட்டேன்.

நேராக என் பகுதிக்குச் சென்று பாதுகாப்பு
உடைகளை அணிந்து கொண்டு எனக்கு ஒதுக்கப்பட்ட
நோயாளிகளை அணுகுகின்றேன்.

அப்பப்பா எத்தனை நோயாளிகள். கூடுதலாக
வயதுபோனவர்களே இருக்கிறார்கள். எங்களுடைய
வைத்தியசாலை என்றைக்குமே இப்படி நிரம்பி
வழிந்ததில்லை. ஆனால் இன்றோ வைத்தியசாலை
நிரம்பி வழிகிறது. ஒவ்வொரு நிமிடமும் புதிய
நோயாளிகள் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

வருகிற வேகத்தில் உடலும் உயிருமாக வந்தவர்
கள் உடலோடு மட்டும் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒவ்வொருவரையும் பார்க்கும்போது மனம்
வேதனைப்படுகிறது. என்னுடைய நோயாளியை
அணுகுகிறேன்.

குப்புறப்படுத்திருக்கிறார். அவர் வேதனையில்
அனுங்குவது எனக்குக் கேட்கிறது. முச்சு விடுவதற்கு
நிரம்பச் சிரமப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். இதயத்

நான் கொல்ல மாட்டேனா?

மு.தயாளன்

துடிப்பை சோதித்துப் பார்த்தேன். எனக்குப் பக்கத்தில் நின்ற தாதியைப் பார்க்கிறேன். அந்த நோயாளியின் குறிப்பைப் பார்க்கிறேன். இரத்த அழுத்தம் அதிகமாக இருக்கிறது. தாதி என்னைப் பார்த்து சைகையால் உணர்த்துகிறாள். அந்த மனிதர் இன்னும் சில மணிநேரங்கள் தான் உயிர் வாழ்வார்.

நான் வெளியே வந்துவிட்டேன்.
மரணம்.. மரணம் பார்ப்பதெல்லாம் மரணம்.

என் தொலைபேசி அலறுகிறது. அதை எடுக்கப் பயமாக இருக்கிறது.

வரும் செய்தி என் பிள்ளைகளைப் பற்றியதாக இருக்குமோ. நான் அவர்களுக்கு வைரசைக் காவிச் சென்று விட்டேனோ!

இன்று மாலை வீட்டிற்குப் போனால் பிள்ளைகளைக் கொஞ்ச முடியாது. பிள்ளைகளின் நன்மைக்காக நான் என்னைத் தனிமைப்படுத்த வேண்டும். இது எவ்வளவு கொடுமை.

வரும் செய்தி என் தாத்தா பாட்டி பற்றி இருக்குமோ! நான் அங்கு போகவில்லையே! நான் அவர்களுக்குக் காவி இருக்கமாட்டேன்.

அல்லது அப்பா அம்மா பற்றியதாக இருக்குமோ! அப்பா ஏற்கனவே வருத்தக்காரர். அவருக்கு நீரிழிவு நோயும் இருக்கிறது. இந்த வைரஸ் சனியன் அப்படியான ஆட்களை விடாது. நேற்று அப்பா என்னைச் சந்தித்தாரே. அவருக்கு வந்துவிட்டதோ.

கடவுளே அப்பிடி ஒண்டும் இருக்கக் கூடாது. கைப்பேசியை எடுக்கிறேன்.

வந்த செய்தியைக் கேட்டதும்

ஏங்கிப்போனேன். என்னோடு படித்து என்னோடு வைத்தியராக வெளியேறிய என் நன்பி நளாயினி இறந்து விட்டாள். கத்தி அழவேண்டும் போல் இருந்தது. முடியாதே. எவ்வளவு துடிப்பான் நன்பி அவள். ஒரு கிழமைக்கு முன்தான் அவரோடு கதைத்திருந்தேன். இன்னும் இருவாரங்களில் அவருக்குத் திருமணம் நடக்கவிருந்தது.

எனக்குப் பக்கத்தில் தாதி வந்து நின்றாள். நான் இப்போது வாட்டிலுள்ள நோயாளிகளைப் பார்க்க வேண்டுமென்று கூறினாள்.

புறப்பட்டேன். போகும் வழியில் தாதிக்கு என் நன்பியின் மரணத்தைப்பற்றிக் கூறினேன். அவரும் அதிரந்து போனாள்.

தன் தாயினுடைய சகோதரியின் மகளும் வைத்தியர் என்றும் நேற்றுத்தான் மரணம் நிகழ்ந்த தென்றும். தாதி கூறினாள்.

நாங்கள் வார்த்தை அடைந்ததும் அந்த வார்டிலிருந்து ஓடி வந்த தாதி என்னுடைய பொறுப்பி லுள்ள முதுமையால் ஏற்படும் மறதி வருத்தம் உடைய நோயாளி சத்தமிட்டுக் கொண்டே இருப்பதாகக் கூறினாள்.

அவசர அவசரமாக அவளின் கட்டிலை நெருங்கின்றேன்.

அவளை ஆறுதல் படுத்துகிறேன். அவளின் பிரச்சினை தன்னை யாரும் பார்க்க வரவில்லை என்பதே.

அவளுக்கு இங்கு நடக்கும் வைரஸ் பிரச்சினைகள் பற்றித் தெரிவதில்லை. யாருமே வீதிக்கு வரமுடியாது என்பதும் தெரிவதில்லை. தன்னைப் பார்க்க வைத்திய சாலை ஒருவரையும் அனுமதிக்கவில்லை என்றே அவள் நினைக்கிறாள்.

பாவம் அவள். அவளை ஒரு மாதிரிச் சமாளித்து விட்டு திரும்பவும் கொரோனா வார்ட்டுக்குச் செல்வதற் காகத் திரும்புகிறேன். திடீரென்று கைப்பேசி அடிக்கிறது.

இதயம் வேகமாக அடிக்கிறது. அதே பயம். அதே எண்ணங்கள். வாய் கடவுளே.. கடவுளே என்று முன்முனுக்கிறது.

மெதுவாக கைப்பேசியை எடுக்கிறேன். செய்தியைக் கேட்டதும் பதறிப்போகிறேன். அப்படியே அருகில் இருந்த சதிரையில் இருந்துவிட்டேன். கண்கள் குளமாகி விட்டன.

அருகில் நின்ற தாதி பதட்டப்பட்டு என்ன.. என்ன என்று கேட்கிறாள்.

தலையில் கையை வைத்தபடி இறுதி வருடம் சர்வகலாசாலையில் கற்பித்த விரிவரையாளர் சற்று முன்னர் கொரோனாவால் காலமாகிவிட்டார் என்று நன்பி கூறியதை தாதிக்குக் கூறினேன். எனக்குப் பயம் வரத் தொடங்கிவிட்டது.

வார்டினை நெருங்குகிறேன். சில தாதிகள் வேலை செய்ய மறுத்து தூரத்தே நிற்கிறார்கள். அவர்களுக்குக் கோரோனாவிலிருந்து தப்பிக்கக் கூடிய பாதுகாப்பு உடை வழங்கப்படவில்லை என்பதே. அது நியாயம் தான்.

இந்தக் கொரோனாமீது கோபம் கொப்புளித்துக் கொண்டு வருகிறது. இருவரும் வேகமாகக் கொரோனா வார்ட்டுக்குச் செல்கிறோம்.

அங்கேயும் பேரிடி காத்திருக்கிறது. நான் பார்த்து மருந்து கொடுத்துவிட்டுப்போன நோயாளி மரணமாகி விட்டார் என்பதுதான்.

இந்த வைரசை நான் கொல்ல மாட்டேனா? மாலை வீட்டுக்குப் போகும்போது என் மகன் “அம்மா கொரோனாவைக் கொன்று விட்டாயா?” என்று கேட்கப் போகிறானே என்ன பதில் சொல்வேன்?

மனக் கலக்கத்தோடு மற்ற நோயாளியை நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

இப்படி ஒவ்வொருவராகப் பார்த்து பரலோகத்திற்கு அனுப்பிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

●

கொரோனாக் குழுமங்களிலிருந்துகொண்டுவரும் நோயாளிகளைப் பார்க்கவில்லை	1. கட்டியிருந்த வழியின் அந்தனை நம்பிக்கைச் சொற்களையும் தகர்த் தெரிந்த ஒற்றை வார்த்தை “கொரோனா”	3. மனிதர்களைக் கைகழுவி விட்டு தன்னிரில் கைகழுகிறோம் எல்லாமே கைகழுவிப் போய்விடக்கூடாது என்ற பிரார்த்தனையுடன்...
	2. பள்ளிக் கூடங்களுக்கு விடுமுறை என்றாலும் வீட்டிலேயே கற்றுக் கொண்டோம் பல பதிய வாழ்க்கைப்பாடங்களை	4. என்ன முடியாப் பின்க் குவியிலை ஒரு கணக்கெடுப்பு நாளும்... பொருட்களின் விலையோ உயர்வு மனித உயிர்களின் விலையோ மலிவு

டம்..டம..டம்...டம்...டம்... இத்தால் சுகலருக்கும் தெரிவிப்பது என்னவென்றால் இராசரட்டை ராஜ்ஜியத்தின் மாமன்னர் எல்லாள் மகாராஜா அவர்கள் திக்விஜயம் மேற்கொண்டு கல்யாணி ராஜ்ஜியத்திற்கு நாளை வருகை தருகின்றார். உள்ளெல்லாம் அலங்கரித்துப் பூரண கும்பம் வைத்து அவரை வரவேற்கத் தயாராகு மாறு கல்யாணிதீஸ் மன்னர் குடிமக்களுக்கு ஆணை இடுகின்றார். டம்..டம்..டம்...டம்... முரச அறைபவன் தனது கடமையைச் செய்தவாறு கல்யாணி இராஜ்ஜியத்தின் வீதிதோறும் சென்று கொண்டிருக் கின்றான். அரண்மனையில் கல்யாணி இராஜ்ஜியத்தின் மன்னன் கல்யாணி தீஸன் இளவரசனான தனது தம்பி உத்திகன், கல்யாணி விகாரையின் தலைமைப்பிக்கு அரிட்டமகாதேரர், மற்றும் அமைச்சர்களுடன் ஆலோ சனையில் மூழ்கி இருக்கின்றான். உத்திகனோ எல்லாள மன்னனின் வரவு கல்யாணி இராஜ்ஜியத்தின் மீதான தனது ஆதிக்கத்தின் ஒருவடிவம்தான் என்று உறுதியாக நம்புகின்றான். இதனால் எல்லாளமன்னனை வரவேற்பதில் அவனுக்கு விருப்பம் இருக்கவில்லை. ஆனால் கல்யாணி தீஸனோ எல்லாளமன்னனின் ஆள்பலம், படைபலம் போன்றன எம்மைவிடப் பல மடங்கு அதிகம், கல்யாணி இராஜ்ஜியமோ சிறியது. நாம் நெடுநாளாய் இராசரட்டை இராஜ்ஜியத்தை அனுசரித்துத்தான் வந்திருக்கின்றோம். அவர்களுடன் ஒருநாளும் போரில் ஈடுபட்டதில்லை. இராசரட்டை இராஜ்ஜியத்துடன் மோதுவது என்பது தலையைக் கொண்டுபோய் மலையில் மோதுவதற்கு ஒப்பானது. எனவே நாளை வருகைதரும் எல்லாள மன்னரை நல்ல வரவேற்பளித்துக் கொரவும் வழங்குவதில் தப்பேதுமில்லை என்ற கூற்றிற்கு மந்திரிகள் தலையைசைக்

கின்றார்கள். தலைமைப்பிக்கு அரிட்டமகாதேரரும் எல்லாளன் எங்கள்மீது படைனடுத்து வரவில்லையே, நல்லெண்ண விஜயம் ஒன்றையே மேற்கொள்ளுகின்றார். எனவே அவரை வரவேற்பதில் தப்பேதுவுமில்லை என உடன்படுகின்றார். மேலும் நாம் பெள்ததர்மத்தைப் பின்பற்றுகிறோம். புத்தர் பெருமான் போரை விரும்பியவ ரல்லர். எனவே நல்லுறவுடன் இருப்பதே பொருத்தமானது என்கிறார். கல்யாணி இராஜ்ஜியத்தின்மீது ஒருகன் வைத் திருக்கும் உத்திகனும் வேண்டா வெறுப்புடன் உடன்படு கின்றான். கல்யாணி தீஸன் தனது களனி இராஜ்ஜியத்தின் பெருமைகளை நினைத்துப் பார்க்கின்றான்.

மனி அக்கிக் என்னும் நாக மன்னனோ களனி இராஜ்ஜியத்தைத் தோற்றுவித்தான். அவனின் சிறப்பான ஆட்சியில் குடிமக்கள் சுபீட்சத்துடன் வாழ்ந்தனர். அந்த நேரத்தில் நாகதீபத்தில் சூலோதர மஹாதர என்போருக் கிடையில் மாணிக்க சிம்மாசனத்திற்காக பெரிய யுத்தம் ஒன்று ஆரம்பமாக இருந்த நிலையில் அதனைத் தடுக்கும் நோக்கில் மனி அக்கிக் நாகதீபத்திற்கு விரைகின்றான். இதனைத் தனது ஞானத்திருஷ்டியால் அறிந்த புத்தர் பெருமான் நாகதீபத்திற்கு வருகைதந்து அவ்விருவருக்கும் அறம் உரைத்து யுத்தத்தை நிறுத்தி சமாதானத்தை ஏற்படுத்து கின்றார். இருவரும் சித்தம் தெளிந்து போரைக்கைவிட்டு சமாதானமாகியதுமல்லாமல் யுத்தத்திற்குக் காரணமான அந்த மாணிக்க சிம்மாசனத்தை புத்தர் பெருமானுக்குத் தானமாகக் கொடுத்து விடுகின்றனர். இதேவேளை அங்கு வருகைதந்த மனி அக்கிக் புத்தர் பெருமானை வணங்கி தனது கல்யாணி இராஜ்ஜியத்திற்கு எழுந்தருளுமாறு வேண்டிக் கொள்கின்றான். புத்தர் பெருமானோ பிறிதொரு சந்தர்ப் பத்தில் வருகை தருவதாகக்கூறி மாணிக்க சிம்மாசனத்தை

வன்மம்

ஏ.எஸ்.சுர்குணராசா

அங்கேயே விட்டுவிட்டுச் சென்று விடுகின்றார். பின்னர் தான் புத்தராகிய எட்டாவது வருடத்தின் தை மாதத்தில் மணிஅக்கிகவின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க கல்யாணி இராஜ்ஜியத்திற்கு வருகை தருகின்றார். அதேவேளை மணிஅக்கிக புத்தர் பெருமானின் வரவை குலோதர, மஹோதரவிற்குக்கூறி மாணிக்க சிம்மாசனத்தை கல்யாணி இராஜ்ஜியத்திற்குத் தருவிக்கின்றான். அந்த சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்தே புத்தர் பெருமான் கல்யாணிவாழ் மக்களுக்கு பொத்த தர்மத்தைப் போதிக்கின்றார். பின்னர் மணி அக்கிக புத்தர் பெருமான் தர்மப்போதனை செய்த இடத்தில் அவர் அமர்ந்திருந்த மாணிக்க சிம்மாசனத்தை வைத்துக் கல்யாணி தாதுகோபத்தைக் கட்டியெழுப்புகின்றான். இவ்வாறு புத்தர் பெருமான் பாதம்பட்ட கல்யாணி இராஜ்ஜியத்தை நாம் என்றும் காத்துவருதல் வேண்டும் என கல்யாணி தீவனின் மனம் எண்ணிக்கொள்கின்றது.

கல்யாணிவாழ் குடிமக்கள் பூரணகும்பம் வைத்து, மலர்தூவி வரவேற்க வெள்ளைக் குதிரைகளில், இடுப்பில் பளபளக்கும் வாள்கள் தொங்க எல்லாளரின் படைத்தளபதி நந்தசாரதி முன்பாகவும், அடுத்து அமைச்சர் மகாகொத்தரும், அடுத்து எல்லாள மன்னனும் அவருக்குப் பின்பாக மெய்ப்பாதுகாவலன் சித்தனும் வரிசையாகச் செல்ல அதன்பின்னே எல்லாளமன்னரின் படைவீரர் சிலரும் வந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

கல்யாணி அரண்மனையின் முன்பாக மன்னன் கல்யாணிதீஸன் தனது குடும்பத்தினருடனும், அமைச்சர் களுடனும் முன்னே சென்று எல்லாள மன்னனை ஆரத் தழுவி வரவேற்று அரண்மனைக்குன் அழைத்துச் செல்கின்றான். அரண்மனையில் பெருவிருந்தொன்று நடைபெறுகின்றது. கல்யாணி தீவனோ எங்கள் கல்யாணி இராஜ்ஜியத்தில் புத்தர் பெருமான் வருகைதந்து போதித்த நாளிலிருந்து மிருகங்கள் இறைச்சிக்காக வேட்டையாடும் உயிர்க்கொலைகள் நிறுத்தப்பட்டு விட்டன என்றதற்கு எல்லாளனோ நான் சைவ சமயத்தவன் எங்கள் மதத்திலும் உயிர்க்கொலைகளுக்கு இடமில்லை. நாங்கள் தாவர உணவுகளைத்தான் சந்தோசமாக உண்டுவருகின்றோம் என்று கூறிமுடிக்கின்றார்.

இதன் பின்னர் அரண்மனைத் தர்பார் கூடுகின்றது. மன்னன் கல்யாணிதீஸன் ஒவ்வொருவரையும் அறிமுகம் செய்து வைக்கின்றான். இவர் எமது கல்யாணி மகாவிகாரையின் தலைமைப்பிக்கு அரிட்ட மகாதேரர் என்றதும் மன்னர் எல்லாளன் எழுந்து தேரருக்கு வணக்கம் செலுத்திவிட்டு அமர்ந்து கொள்கின்றார். அடுத்து இது என்மனைவி பட்டத்துராணி சித்ததேவி, இது எனது மகன் இளவரசன் அபயன், இது எனதுமகள் இளவரசி மகாதேவி, இது எனது தம்பி இளவரசன் உத்திகள், இது எனது மகாமந்திரி என எல்லோரையும் அறிமுகம் செய்து வைத்தவுடன் எல்லாள மன்னர் எழுந்து இது எனது மகாமந்திரி மகாகொத்தர், இது எனது படைத்தளபதி நந்தசாரதி, சிறந்த வாள் வீச்சாளன், இது எனது மெய்ப்பாதுகாவலன் சித்தன், சிறந்த வில்லாளி எனத் தனது பக்கத்திலிருந்தவர்களை அறிமுகஞ் செய்து வைக்கின்றார்.

பின்னர் கல்யாணிதீஸன் எழுந்து சபையினரைப் பார்த்து மாமன்னர் எல்லாளரை கல்யாணி இராஜ்ஜியத்தின் சார்பில் நாங்கள் வரவேற்கின்றோம், அவரின் வரவால் பெருமையடைகின்றோம், இன்றைய

சந்திப்பின்மூலம் இரண்டு இராஜ்ஜியங்களும் ஓற்றுமையுடனும், நட்புதனும் விளங்கவேண்டும் என்பதே எனது எண்ணம் என்றும் இதற்கு மாமன்னர் எல்லாளரின் வரவு அடித்தளமிடவேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்ள, எல்லாள மகாராஜா எழுந்து கல்யாணி இராஜ்ஜியத்தின் சுயாதீந்தித்திற்கு என்னால் எந்தப் பங்கமும் ஏற்படாது, நட்புவு பேணப்படும் கல்யாணி தீவனும் எனது இராஜ்ஜியத்திற்கு வருகைதரல் வேண்டும் எனக்கூறி அமர்கின்றார். எல்லோரும் கலகலப்பாக உரையாடி மகிழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

இளவரசி மகாதேவியின் தங்கமேனியும், அங்க அழகும், நீண்டகருங்கூந்தலும், அதற்குப் பொருத்தமாக அவள் அனிந்திருந்த ஆடைகளும் நந்தசாரதி யின் கண்களை அடிக்கடி அவளைநோக்கித் திருப்பிக் கொண்டிருந்தன. இதனை இளவரசி மகாதேவியியும் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

குரியன் இந்துமாகடவில் கரைந்து நீரைச் செந்திறமாக்கி மறைந்து கொண்டிருக்கிறான். நேரம் மாலையாகிக் கொண்டிருக்கின்றது. அரண்மனைத் தர்பார் முடிவுற்று ஒவ்வொருவரும் தத்தமக்கு ஒதுக்கப்பட்ட இடங்களைநோக்கிக் கென்றுகொண்டிருந்தனர். பெண்கள் எல்லோரும் அந்தப்புரத்திற்குச் சென்றுவிட்டனர். இளவரசி மகாதேவி மட்டும் தனியாக எல்லாளரின் நினைவுகளுடன் மேதுவாக நடந்து அந்தப்புரம் சென்று கொண்டிருக்கின்றாள். எல்லாளன் என்றால் வயதான ஒருவராக இருப்பார் என்றுதான் நினைத்தேன், இவரோ கட்டுடலுடன் கூடிய வாலிப்பாக இருக்கிறாரே என்ற சிந்தனையுடன் சென்றவள் மெல்லிய குரல் ஒன்று தன்னை அழைப்பதைப் பார்த்துச் சுயநினைவிற்கு வருகிறாள். அவள் குரல் வந்தபக்கம் திரும்பியபோது நந்தசாரதியும் இளவரசியாரே நான் உங்களை... என்றதுதான் தாமதம் அவளின் தங்க முகம் சிவப்பாக மாறிவிடுகின்றது. நீலக்கண்ணும் நெருப்பை உமிழ நந்தசாரதியும் அங்குமிங்கும் பார்த்துவிட்டு தன்னை ஒருவரும் கவனிக்கவில்லை என்பதை உறுதிப்படுத்தி தன்னிடத்திற்குச் சென்றுவிடுகின்றான்.

மகாதேவியின் மனதில் கோபக்களை மூண்டு எரிகிறது. ஒரு படைத்தளபதிக்கு இளவரசி கேட்குதா? தன்தராதரம் அறியாமல் இளவரசியின் மேல் மோகங் கொள்வதா? சந்தர்ப்பம் வரும்போது உண்ணைப் பார்த்துக் கொள்கின்றேன். மனதில் கறுவியபடி அந்தப்புரத்திலுள்ள தனது அறைக்குச் செல்கின்றாள். சுற்று நேரத்தில் தோழியர் நால்வர் அறைக்கு வந்து விடுகின்றார்கள். ஒருத்தி மகாதேவி யைச் சீன்டுகின்றாள். நானுங் கவனித்தேன் எங்கள் இளவரசியார் எல்லாளமன்னரை அடிக்கடி கடைக் கண்ணால் பார்த்ததை நீ கவனிக்கவில்லையா அடுத்தவளிடம் கேட்கின்றாள். அவளும் நானுந்தான் அவதானித்தேன் என்றவுடன் மகாதேவியோ அவரின் வீரம் பொருந்திய உடலமைப்பும், கனிவான பார்வையும், இளமைத் தோற்று மும் என்னைக் கவர்ந்து விட்டன. நான் ஓர் இளவரசி, ஓர் அரசன்மேல் ஆசை வைப்பதில் தப்பென்ன? என்றுவிட்டு நான் எல்லாள மகாராஜாவைத் தனியாகச் சந்திக்க வேண்டும் அதற்கு நீங்கள்தான் உதவி செய்ய வேண்டும். எங்கே உள்ளார்? தனியாக உள்ளாரா? எனப் பார்த்து வந்து சொல்லுங்கள் என அவர்களை அனுப்பி வைக்கின்றாள்.

எல்லாள மகாராஜா அரண்மனையின் உப்பரிகையில் அமர்ந்தப்படி கல்யாணிந்தி பாய்வதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றார். மேலெழுந்துவரும்

சந்திரனின் ஒளிபட்டதால் பளபளப்புடன் கல்யாணிநதி பாய்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. இவ்வாறான பெரியநதி ராசரட்டை இராஜ்ஜியத்தில் இல்லையே. இருந்தால் இராசரட்டையின் பரந்த நிலப்பரப்பை எவ்வளவு வளமான பூமியாக மாற்றிவிடலாம். சிந்தனையில் மூழ்கி இருந்த எல்லாளரை அண்மையில் யாரோ நடந்துவரும் சுத்தம் கயநினைவிற்குக் கொண்டு வருகின்றது. சுத்தம் வந்த திசைக்குத் திரும்பியபோது இளவரசி மகாதேவி தன்னை நோக்கி வருவதை கண்டு கொள்கின்றார். வணக்கம் மகாராஜாவே, வணக்கம் இளவரசியாரே, கல்யாணி ராஜ்ஜியத்தின் உப்பரிகையில் அமர்ந்து அப்படி என்ன யோசனையில் மூழ்கி உள்ளீர்கள்? உங்கள் அநூராதபுரத்தில் இல்லாத வளம்களா? இல்லை எங்களது ராஜ்ஜியத்தைவிட உங்களது ராஜ்ஜியம் மிகவும் செழிப்பாக உள்ளதே! எவ்வளவு பெரியநதி, அதன் அருகில் நந்தவனங்கள், எல்லாளரின் பதிலுக்கு கல்யாணியின் பெண்களும் செழிப்பாகத்தான் உள்ளனர் என்ற மகாதேவியோ நான் தங்களது அநூராதபுரத்திற்கு வருவதற்கு ஆசைப்படுகின்றேன் என்றதற்கு நிச்சயமாக நீங்கள் எப்போதும் என் விருந்தினராக வந்து போகலாம் அதற்குத் தடையேதும் இல்லையே என்கிறார் எல்லாளன். அதற்கு இளவரசியோ நான் உங்கள் பட்டத்து ராணியாக வரவே ஆசைப்படுகின்றேன் எங்கூறி முடிப்பதற்குள் எல்லாளனுக்கோ தனது பட்டத்துராணி அரசதேவியின் முகம் தோன்றி மறைகின்றது. நான் ஏற்கனவே திருமண மானவன், தங்களுக்கு உருகணையின் மன்னர் காவந் தீசனுக்கும் திருமணம் முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளதாக அறிகின்றேன் என்றதற்கோ அது என்னுடைய விருப்பத் துடன் முடிவானது அல்ல, என்மனம் தங்களைத்தான் நாடுகின்றது. உங்களைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் என்மனம் உங்களால் நிறைந்து விட்டது, அரசர்கள் ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட பெண்களை மணப்பது சுகழம், யோசித்துப் பதிலைச் சொல்லுங்கள். அதற்கு எல்லாளரோ இதில் யோசித்துச் சொல்ல ஒன்றும் இல்லை. எனது முடிவு உறுதியானது, இறுதியானது, இந்த நினைவை மற்று விடுங்கள் என்கின்றார். மகாதேவியின் நிலவுபோன்ற முகம் கறுத்தையும் சோகம் ஆட்கொண்டதையும் அந்த நிலவொளியிலும் எல்லாளன் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

மகாதேவி துக்கத்துடன் மௌனமாகத் திரும்பிச் செல்கின்றாள். அன்றிரவு மகாதேவிக்கும், நந்தசாரதிக்கும் தூக்கம் வரவில்லை. நந்தசாரதியின் நினைவில் மகாதேவி வந்து கொண்டிருந்தாள். அவளது தங்கமேனி, நீலக்கண்கள், நூலிடை, பிறைநெற்றி, நீண்ட கருங்கூந்தல், மார்புக் கச்சைகளினாடு வெளித்தள்ளி நிற்கும் கொங்கைகள் நந்தசாரதியின் கண்களுக்குள் தோன்றிக் கொண்டிருந்தன. மகாதேவியின் நினைவால் பித்தேறிய நந்தசாரதியோ இவளை எப்படியும் அடைந்தாக வேண்டும், மனதிற்குள் சொல்லிக் கொள்கின்றான்.

மகாதேவியோ தோழியரை அனுப்பிவிட்டு மருசுத்தில் சரிகின்றாள். நித்திரை வரமறுக்கின்றது. அவளின் சிந்தனையில் எல்லாளரின் முறுக்கேறிய திரண்ட மார்பு, இளமைத் தோற்றும், கம்பீரமான குரல், முறுக்கியமீச அவளால் அந்தத் தோற்றத்தை மனதினால் மறக்க முடியவில்லை உன்னை அடைவது என் இலட்சியம், அல்லது உன்னை அழிப்பது என் இலட்சியம். மகாதேவியின் நெஞ்சோ யாககுண்டமாகிக் கொதிக்கின்றது.

மறுநாள் மாலையில் எல்லாளனும் அவருடன் வந்தவர்களும் விடைபெற்று ராசரட்டை நோக்கிப் பயண மாகின்றார். மகாதேவியின் மனதில் எல்லாளன், நந்தசாரதி ஆகியோருக்கு எதிராக வளமம் குடிகொள்கின்றது.

சில நாட்கள் கழிகின்றன. கல்யாணி இராஜ்ஜியத்தில் குழப்பம் ஏற்படுகின்றது. உத்திகன் ருகனு ராஜ்ஜியத்திற்குத் தப்பியோடி விடுகின்றாள். பட்டத்துராணி சித்ததேவியோ கல்யாணி தீஸ்னால் சிரச்சேதம் செய்யப்பட்டு கடலில் வீசப்படுகின்றாள். கல்யாணி விகாரையின் தலைமைப்பிக்குவான அரிட்டு மகாதேரரை கொதிக்கும் எண்ணெய்க் கொப்பரையினுள் போட்டுக் கொலை செய்கின்றாள். இதனால் கல்யாணி விகாரைப் பிக்குகள் கோபமுற்று அரசரை வெறுக்கின்றார்கள். சிலநாட்கள் ஓடிச் செல்கின்றன. அரிட்டமகாதேரர் குற்றமற்றவர் என மனன் அறிந்து கொண்டது முதல் குழப்பம் அவனை ஆட்கொள்ளுகின்றது. ஒருநாள் கடல் திடீரெனப் பெருக்கெடுத்து நாட்டினுள் புகுந்து பெரும் சேதம் ஏற்படுகின்றது. மன்னும், மக்களும் நடுநடுங்கு கின்றார். அமைச்சரோ சமுத்திரராஜனின் கோபத்திற்கு ஆளாகிவிட்டோம். இதைப்பற்றி கல்யாணி விகாரையின் புதிய தலைமைப் பிக்குவான சமங்கலரிடம் ஆலோசனை கேட்போம், வாருங்கள் என அழைக்க கல்யாணி விகாரை நோக்கிச் செல்கின்றார். சமங்கல தேரரோ ஒருபாவழும் அறியாத அரிட்டமகாதேரரைக் கொலைசெய்ததால் தெய்வங்கள் கோபம் அடைந்ததன் விளைவே இது. எனவே கோபத்தைத் தணிக்காதவரை எமக்கு அழிவுதான் மிஞ்சம். இதற்குப் பிராயச்சித்தம் செய்ய ஏதாவது வழி இருக்கா அமைச்சர் வினவ தேரரும் சமுத்திரராஜனின் மனதைக் குளிர்க்கெய்ய வேண்டும். அதற்குக் கண்ணி கழியாத இளவரசியொருவரை கடலுக்குக் காணிக்கையாக்க வேண்டும். அதனை முதலில் செய்யுங்கள். கூறிவிட்டுத் தேரர் உள்ளே சென்றுவிடுகின்றார்.

பெண்ணொருவரைத் தெரிவுசெய்கையில் மகாதேவியின் பெயரே தெரிவாகின்றது. அவளது அழுகையின் மத்தியிலும் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட படகில் ஆடைகள், உணவுகள், பொன் பொருள்களுடன் பிக்குமார் பிரித்தை மகாதேவி கடலில் விடப்படுகின்றாள். படகானது கடலினுள் தென்புறமாக அசைந்து சென்று கொண்டிருக்கின்றது. அன்று இரவே கல்யாணிதீஸ்னும் காணாமல் போய்விடுகின்றாள். அமைச்சர்கள், மக்கள், பிக்குமார் ஒன்றுகூடி கல்யாணிதீஸ்னின் மகன் அபயனை அரசனாக முடிகுட்டுகின்றார்.

குறனுராட்சியத்தின் வங்கா விகாரைக்கருகில் அலங்கரிக்கப்பட்ட படகு ஒன்று கரைதுங்கி இருந்தது. அதனுள் அழியிய பெண்ணொருத்தி மயங்கிய நிலையில் காணப்பட காவந்தீஸ் மன்னன் காப்பாற்றி அரண்மனைக்கு அழைத்துச் செல்கின்றான். அவள்தான் மகாதேவி என்பதை அறிந்து சந்தோசமடைந்து திருமணம் செய்து பட்டத்து ராணி ஆக்கிக்கொள்கின்றாள். விகாரையின் அருகேவந்து கரைதுங்கியதால் விகாரமகாதேவி என அழைக்கப்படுகின்றாள். காவந்தீஸ் இருளான கருமை நிறத்தவன் ஆதலால் அவனை மக்கள் காக்கைவண்ணத்தீஸ் எனவும் அழைத்தனர். இருவரும் இப்போது இரண்டு ஆண்குழந்தைகளுக்குத் தாயாகி விட்டனர். மூத்தமகன் காமினி, இளைய மகள் சத்தா தீஸன். சிறு வயதிலேயே காமினி பயமற்றவானாகவும், வீரம் நிறைந்த வனாகவும் திகழ்கின்றான்.

அவனை விகார மகாதேவி தனது வன்மத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ள எல்லா எனுக்கு எதிரான கதைகளைக்கூறி விரோத மனப்பான்மையுடன் வளர்த்து வருகின்றாள். ஆனால் காவந்தீஸ்னோ எல்லாளனுடன் யுத்தத்தை விரும்பாததால் காமினி அவனுக்குப் பெண்கள் அணியும் ஆடைகளை அணியுமாறு அனுப்பி வைக்கின்றான். இதனால் துட்டகாமினி என அழைக்கப் படுகின்றான். இந்திலையில் துட்டகாமினியின் படையிலுள்ள பத்து மல்லர்களில் ஒருவனான வேவுசுமனை தந்திரமாக நந்தசாரதியைக் கொன்று மகாதேவியின் பாதி விருப்பத்தை நிறைவு செய்கின்றான். இரத்தம் சொட்டசொட்ட நந்தசாரதியின் தலையைப் பார்த்த மகாதேவி மட்டத்து மகிழ்ச்சி அடைகின்றாள்.

துட்டகாமினியின் படை ருகுனுவிலிருந்து புறப்பட்டு எதிர்ப்புக்களை துவம்சம் செய்தவாறு அநுராதபுரத்தை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருக்கின்றது. விகாரமகாதேவியும் படையுடன் சென்றுகொண்டிருக்கின்றாள். அவர்கள் விஜிதபுரத்தை அடைந்து முகாமிடுகின்றனர். அங்கே கல்லொன்றைத் தயார்படுத்தி ஆயுதங்களைக் கூராக்குகின்றனர். (அக்கல்லானது விஜிதபுர விகாரையில் தற்போது பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டுள்ளது.) இறுதி யுத்தத்திற்கான ஆயுதம் மும்முரமாக நடைபெறுகின்றது. முழுப்புச்சனிக்காலை சோற்றில் மறைக்க முடியுமா? ஆனால் அங்கிருந்த நாட்களில் எல்லாளன் நீதி தவறாதவர் எனவும், பசுக்கன்றைக் கொன்றதற்காக தனது மகனையே தேர்ச்சில்லால் நிதித்துக் கொன்றவர் எனவும் பல நல்ல குணங்களை மக்கள் கதைப்பதைக் கேள்விப்படுகின்றான். இப்படியான ஒரு மன்னனுடனா

நான் யுத்தம் புரிய வேண்டும் துட்டகாமினி சிந்தித்தாலும் தாயின் சபதம் அவன் முன் தாண்டவமாடுகிறது.

இடையிடையே எல்லாளனின் படைகளின் எதிர்ப்பின் மத்தியிலும் காமினியின் படைகள் அநுராதபுரத்தை நோக்கி நகர்கின்றன. இறுதியில் எல்லாளனும் துட்டகாமினியும் தனித்துப் போரில் ஈடுபடுகின்றனர். பலமனினேர யுத்தத்தின் பின்னர் எல்லாளன் நெஞ்சில் வேல்தாங்கி பர்வதம் என்ற தனது யானையிலிருந்து கீழேவிழுந்து ஆகாயத்தைப் பார்த்தவாறு தரையில் மல்லாந்து கிடக்கின்றார். துட்டகாமினியின் வீரர்கள் தாரை தப்பட்டைகளை அடித்து கோசம் எழுப்பி மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்கின்றனர். நிறுத்துங்கள், அநுராத புரத்தின் மாமன்ன் காமினி ஆணையிடுகின்றேன், நீதிநெறியின்படி ஆட்சிசெய்த மாமன்னர் எல்லாளனின் உடலை அரசமரியாதையுடன் தகனம் செய்யுங்கள். அமைச்சரே அவ்விடத்தில் சமாதி ஓன்றை அமையுங்கள். அவ்விடத்தைக் கடந்து பல்லக்கிலோ, யானையிலோ, குதிரையிலோ செல்லும் யாராக்கினும் இறங்கி மரியாதை செலுத்திச் செல்லுமாறு நகரக்குடிமக்களுக்கு முரசுவியுங்கள். துட்டகாமினியின் ஆணையை ஏற்று மந்திரியார் அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்வதற்கு புறப்படுகின்றார். படையினருடன் அவ்விடத்திற்கு வருகைத்தந்திருந்த மகாதேவியும் ஈரம்கசிந்திருந்த தனது கண்களைத் துடைத்துக் கொள்கிறான்.

குறிப்பு: மனிஅக்கிளின் சிலையையும், கலோதர, மஹூராத சண்டையை நிறுத்த புத்தர் பெருமான் நாகத்தித்தந்தால், வருங்கந்தால், கல்யாணி ராஜ்ஜியுத் திறமுப் புத்தர் பெருமான் வருங்க தால், அரிடமகாதேரனரை என்னையக் கொப்பரையில் இடல், களனி இராஜ்ஜியத்தினுள் கடல் புதுதல் போன்றவை ஓலியமாக வரையப்பட்டுள்ளதையும் களனி விகாரையில் களனையாம்.

நுண்ணாங்கிகளின் ஜலதரங்கத்தில்...

“மாஸ்க்கை பொருத்திக்கொண்டு

எனது பயணம் ஆரம்பித்தது.....

பல்லைக்குள் புதிய பயண விதிப்படி

எல்லோரும் அமர்ந்திருந்தார்கள்

முகமறியாதவர்களோடு செல்லுகின்ற

பயணங்கள் செய்தல்

இப்போது முகம் தெரியாதவர்களோடு

தொடருக்கின்றது!

புன்னகைப்பதை கண்களைக்கொண்டே

அளவிடுவதை

காண்பது எத்தனை காலத்துக்கு

தொடரப்போகின்றதோ?

என்ற ஏக்கப்பெருமுகச் “மாஸ்க்கின்

சுவரில் முட்டி மீண்டும் மூக்கை தொடும்

எதிர் மூச்சில் காலை பருகிய

பால்தேநீரின் புளித்த வாசமும்

புனர்ந்திருந்தது.

இன்னும் கொஞ்ச தூரம் பயணித்தால்

மாஸ்க் என்பது

முகக்கோவனம் என்றாகிவிடுமோ?

என்ற அச்சம் நெருடியது!

முகநூல்களில்

கை கொடுப்பது விட்டு கைகூப்புவது

தமிழர் கலாசாரமாக புகைப்பட்டு

ஆலப்பறைகள் எழுப்புவது ஏரிச்சலாக

ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

சிங்களவர் அதனை செய்வல்லவையா?

தாய்மாந்து கொரிய தேசங்களுக்கு

சென்ற போதும்

அப்படித்தானே வரவேற்றார்கள்

என ஞாபகத்துக்கு வந்தது!

எங்கள் இல்லாமிய சகோதரிகள்

முகமுடி திரையிட்டு வெளியிடங்களில்

நடமாடித் திரிவதை

ஏனைம் செய்தவர்களே.....

உங்கள் குலப்பெண்களும்

இப்போது அப்படி முகக்கவசம் பூனைவது

ஏனைஞ்செய்த தோன்றவில்லையா?

அடிக்கடிகைக்கமுவது உங்களுக்கு

புதிதாக இருக்கலாம்.

ஆனால் முஸ்லீம் சகோதரர்கள்

ஙந்து வேனா தொழ முன்

கை கால் குமில் “உழு”செய்வது

தொற்று நீக்கும் கோப்பாட்டை

தொட்டு நிற்கவில்லையா?

கலாசார வெலிகளை போட்டு

தற்காத்துக்கொள்வது

இந்த நுண்கிருமிகளின்

ஜலதரகங்கத்தின் முன்

செல்லுடியாகுமோ?

தமிழகத்து செய்திகளைப்

பார்த்து

கொரோனா தொற்றிய

தமிழர்களை இனி அவர்கள்

தமிழர்களில்லை

என பிரகடனம் செய்ய

ஏதும் வழியிருக்கிறதா

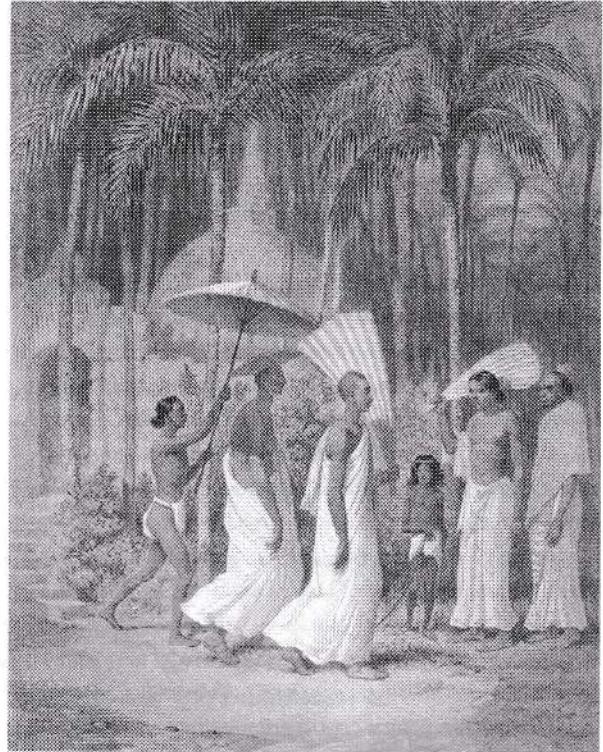
எனத்தேட முகம் முடி

தவம் செய்யுங்கள்!

- ச.முரளிகுரங்

சிங்களத் தீண்டாமைச் சாதியாக “தமிழ் கத்தற” சாதி

■ என்.சுரவணன்

மைக்கல் ரோபர்ட்ஸ் (Michael Roberts) இலங்கையின் சமூக வரலாற்றிலிருந்து ஒரு முத்த சமூகவியல் ஆய்வாளர். என்னுடைய தலித்தியம் பற்றிய கட்டுரைகளை அறிந்து என்னோடு தொடர்பு கொண்டு உரையாடிக்கொண்டிருக்கையில் அவர் “Demala Gattara” என்கிற பதத்தைப் பயன்படுத்தி மிருந்தார். சிங்களத்திலும், ஆய்கிலத்திலும் இலங்கையின் சாதியம் குறித்து பலரூற்றுக்கணக்கான நூல் களை வாசித்து கடந்து வந்திருக்கிறேன். ஆனால் இந்தச்சொல் எனது கவனத்துக்கு வந்திருக்கவில்லை.

ஆர்வ மிகுதியால் அவர் சொன்ன நூலிலும் மேலும் பல இடங்களிலும் தோத்தொடங்கினேன். சிங்களத்தில் தேடுவதற்காக சிங்கள உச்சரிப்பை சிங்களத்தில் எழுதித்தரும்படி சில சிங்கள எழுத்தான நண்பர்களிடம் தனிப்பட்ட ரீதியில் கேட்டேன். அவர்கள் எவரும் இதுபற்றி அறிந்திருக்கவில்லை. இது என்ன என்று என்னிடம் திருப்பிக் கேட்டார்கள். தங்களுக்கும் இதைப்பற்றி தேடும் ஆர்வம் வந்திருப்பதாக சிலர் கூறினார்கள். இறுதியில் சிங்களத்தில் “தேமல கத்தற” என்று அழைக்கப்படுவதாக ஒரு நண்பர் தேடிச்சொன்னார்.

“தேமல கத்தற” குறித்து சிங்களத்தில் மிகவும் சொற்பமான விபரங்களே உள்ள போதிலும் சமூகவியல், சாதியம் என்பவை குறித்து ஆராய்வர்கள் இதைப் பற்றி அறிந்திருத்தல் அவசியம் என்று தொன்றிற்று. மேலதிகமாக தோண்ட விளைபவர்களுக்கு சில மூலத்தகவல்களை இங்குபகிரவிரும்புகிறேன்.

தமிழ்ச் சமூகத்தில் வெள்ளாளர் சாதிக்கு நிகரான சிங்கள விவசாய சாதியாக சிங்கள சாதியமையில் “கொவிகம்” சாதி காணப்படுகிறது. பெரும்பான்மைச் சாதியோ அதுபோல சிங்கள சமூக அமைப்பிலும் “கொவிகம்” சாதி பெரும்பான்மைச் சாதி.

ஒரு பாரம்பரிய விவசாயப் பண்பாட்டைக் கொண்ட நாடு என்கிற வகையில் “பெரும்பான்மை விவசாய சாதி” என்கிற பண்புக்கு வாய்ப்பு இருக்கவே செய்கிறது.

“கொவிகம்” சாதிக்குள் இருக்கின்ற உயிரிவுகளில் “பொறவகார”, “பட்டி”, “கத்தற”, “வஹால்” ஆகிய சாதிகள் இன்று வழக்கொழிந்து போய்விட்டதாக ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுவது வழக்கம். “கத்தற” என்பதன் நேரடி அர்த்தம் கைதிகள் எனலாம். அதே போல “வஹால்” என்பது “அடிமைகள்” என்று பொருள்.

கொவிகம் சாதிக்குள் இவர்கள் எப்படி வந்தார்கள் என்கிறிர்க்கா? கத்தற சாதியினர் கொவிகம் சாதியாக ஆனார்கள் என்பதை விட கொவிகம் சாதியினர் “கத்தற” சாதியாக எப்படி ஆனார்கள் என்பதை வரலாற்று மூலங்களில் இருந்து அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

“கத்தற” என்கிற சாதியைப் பற்றி சாதிய ஆய்வுகளில் குறிப்பிடும் போதெல்லாம் இவர்களை தீண்டப்படாத சாதியக் குழுமமாகவே குறிப்பிட்டிருக்கின்றனர். இலங்கையில் பல இடங்களில் “கத்தற” கிராமங்கள் இருந்திருக்கின்றன. அல்லது அரசு ஆணைகளின் பேரில் “கத்தற” கிராமங்களாக ஆக்கப்பட்டுள்ளன.

“கத்தற” என்பதை சிங்களத்தில் பல இடங்களில் “தேமல கத்தற” என்று தான் அழைக்கிறார்கள். பிற்காலத்தில் தென்னிந்தியாவில் இருந்து வந்து சிங்கள சமூகத்தோடு கலந்துவிட்ட தமிழர்களையும் சிங்களச் சூழலில் “கத்தற தேமல்” என்கிற சாதியக் குழுமமாகத் தான் அடையாளப்படுத்துகிறார்கள். இன்றைய இலங்கையில் “கத்தற” என்பதை அறிந்த சாமான்ய சிங்களவர்கள் வெரு குறைவினரே. அப்படி அறிந்தவர்கள் சிலர் சமூக வலைத்தளங்களில் இனவாத ரீதியில் தீட்டுவதற்கும் “கத்தற” என்கிற பதத்தைப் பயன்படுத்தி வருவதைக் கீழ்ப்போடும் காண முடிகிறது. சமீபத்தில் ரவி கருணாநாயக்கவை “தேமல கத்தற” என்று திட்டியதை ஒரு இணையத்தளத்தில் காண முடிந்தது. அந்தளவு

வலியைத் தரக்கூடியதா இந்த “தெமல கத்தறு” என்கிற சொல்?

இலங்கையில் பண்டைய கல்வெட்டுகளில் “கத்தறு” என்கிற சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. சில ஆய்வுகளில் “Gattara” என்றால் சிங்கள சாதி மயம்பில் விவசாயத் தொழிலைச் செய்பவர்கள் என்று பொதுவாக கூறப்பட்டிருக்கிற போதும் விவசாய சாதி யாக “கொவிகம்” சாதியைத் தான் சிங்கள சமூகத்தில் குறிப்பிடுவது வழக்கம்.

பண்டைய சிங்கள அரசர்களின் படைகளில் சேவகம் செய்வதற்காக தமிழகப் பகுதிகளில் இருந்து வந்த மறவர், கள்ளர் சமூகப் பிரிவுகளைச் சேர்ந்தவர் களாக இவர்கள் கருதப்படுகிறபோதும் இவர்கள் ஆங்கிலேயர் காலத்தில் இலங்கைக்கு வந்து குடியேறியவர்களே என்று வாதிடுபவர்களும் உண்டு. அதில் ஒரு பகுதி உண்மையும் உண்டு.

சிங்களவர்களுடனான போரில் கைது செய்யப் பட்ட தமிழ் அடிமைச் சாதிகளையே “தெமல கத்தறு” என்று அழைக்கப்படுவதாகவும், அவர்கள் தாழ்த்தப் பட்ட சாதியினர் என்றும் வில்லியம் கில்பர்ட் தனது ஆய்வில் குறிப்பிடுகிறார்.²

சிங்கள சாதியமைப்பு குறித்து ஆராய்பவர் களுக்கு முக்கிய நூலாக இன்றும் பயன்படும் நூல் பிரேஸ் ரயான் (Bryce Ryan) எழுதிய “நவீன இலங்கையின் சாதியம்” (Caste in Modern Ceylon The Sinhalese System in transition) என்கிற நூல். இந்த நூல் முதன்முதலில் வெளிவந்த ஆண்டு 1953. இலங்கையில் நிலவிய சாதிகளை அதற்கு முன்னர் வெளியான நூல்கள் பல எவ்வாறு வரிசைப்படுத்தி தொகுத்திருந்தன என்பது பற்றிய விபரங்களை இந்த நூலில் தந்திருக்கிறார். “கத்தறு” பற்றி பிற்காலத்தில் எழுதியவர்கள் பலரும் பிரையனின் நூலைத் தான் ஆதாரம் காட்டி வந்துள்ளதை அவதானிக்க முடிகிறது.

ரயான் அந்த நூலில் “தெமல-கத்தறு” என்கிற தனித் தலைப்பில் இது பற்றிய குறிப்புகளை பதிவு செய்திருக்கிறார். கரையோற்ப் பிரதேசமான அனுத்தகம பிரதேசத்தில் விவசாய கிராமத்தில் ஆயிரக்கணக்கான “தமிழ் கத்தறு” சமூகத்தவர்களை அடையாளம் காண முடிந்து என்கிறார். அவர்கள் ஒதுக்கப்பட்ட சாதியினர் என்றும் சிங்கள கலாசாரத்துடன் கலந்து விட்டவர்களாக அவர்களைக் காண முடிகிறது என்றும் அவர்களை குறிப்பாக அழைக்கப் பட்டாகவும் அவர் குறிப்பிடுகிறார். இவர்கள் நெல் தூற்றல், கூடைப் பின்னுதல் போன்ற தொழில்களை பிரதானமாக செய்து வந்திருக்கிறார்கள் என்றும் ரொடி சாதியினருக்கு நிகராக அவர்கள் கருதப்பட்டாலும் ரொடி சாதியினர் அளவுக்கு ஒடுக்கப்பட்டவர்களாக இருக்க வில்லை என்றும் குறிப்பிடுகிறார். சிங்களசாதியமைப்பில் கடைநிலை சாதியாகவும், தீண்டப்படாத சாதியாகவும் ரொடி சாதியினரைக் குறிப்பிடுவது வழக்கம்.

“சலாகம” போன்ற சாதியினர் கொவிகம் சாதியினரோடு பிற்காலத்தில் சேர்ந்து கலந்தாலும் அவர்கள் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினராகத் தான் கருதப் படுகின்றனர். அது போலத்தான் “கத்தறு” சாதியினரும் ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட சாதி என்கிற நிலைக்கும் கீழ் தான்

வைக்கப்பட்டார்கள். மேலும் அயலவர்கள் அவர்களை கள்வர்களாகவும், அசிங்கமான மொழிப்பிரயோகத் தைக் கொண்டவர்களாகவும், முரட்டுத்தனமானவர்களாகவும் கருதினர்கள். சில இடங்களில் கொவிகம் சாதியினருக்கும் இவர்களுக்கும் இடையில் சாதி வெறும்பைக் கொண்ட மோதல்கள் அடிக்கடி இடம் பெற்றன. அண்டைய கிராமங்களுடன் எப்போதும் சண்டையை உருவாக்குபவர்களாக இந்த தாழ்த்தப்பட்ட தமிழ்கள் (Tamil Outcastes) கருதப்பட்டார்கள். என்கிறார் ரயான்.³

இந்த “தெமல கத்தறு” சாதியினரின் தோற்றும் எல்லாளன்துட்டைக்கூலத்தைச் சேர்ந்தது என்று அடையாளம் காண முடிகிறது என்றும் துட்டைகை முனு எல்லாளன் சண்டையில் எல்லாளன் படை தோற்கடிக்கப்பட்டதன் பின்னர் கைது செய்யப் பட்ட எல்லாளனின் படையினர் சிங்களவர்களைத் திருமணம் செய்துகொண்டு கலந்து உருவான சந்ததியினரே தமிழ் “கத்தறு” என்கிற நம்பிக்கை பிரையனிடம் அதிகம் கணப்படுகிறது.

சிங்கள சாதியமைப்பில் பொரவுக்கார, ஓவி, பலி, ஹின்ன மற்றும் தெமல கத்தறு ஆகிய சாதிகள் நாளைடைவில் பரவலாக சிதறி சமூகத்தில் இரண்டறக் கலந்துவிட்டதை ரயான் மட்டுமன்றி பல ஆய்வாளர்களும் கட்டிக்காட்டியுள்ளனர்.

இலங்கையின் சிலில் சேவையில் பணியாற்றிய கொட்ரிங்டன் (H.W.Codrington) பண்டைய இலங்கையில் பயன்படுத்தப்பட்ட அரசியல் வரலாற்று கலைச்சொற்களின் அகராதியொன்றைத் தயாரித்து 1924 ஆம் ஆண்டு வெளி யிட்டார். பிற்காலத்தில் பல ஆய்வாளர்களும் அதை ஒரு முக்கிய ஆவணமாகப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர். அவரின் வரைவிலக்கணத்தின்படி “மன்றால் “கீழ் சாதியாக்கப் பட்ட” வெள்ளாளர்கள் என்று குறிப்பிடுகிறார்.” மேலும் அவர் தெற்கு மாகாணத்தில் எந்தெந்த கிராமங்களில் “தமிழ் கத்தறு” மக்களை இனக்காணக் கூடியதாக இருந்தது என்பதையும் பட்டியலிட்டிருக்கிறார். சாரம்சத்தில் தெற்கு, தென்மேற்கு மாகாணங்களிலேயே இவர்கள் அதிகம் வாழ்ந்ததாக பல ஆய்வாளர்களும் குறிப்பிட்டிருப்பதை அவதானிக்க முடிகிறது.

இதேவேளை “தமிழ் கத்தறு” என்கிற குழும மானது போர்த்துக்கேயர் காலத்திலேயே கருவாப் பயிர்ச்செய்கைத் தொழிலுக்காக இந்தியாவில் இருந்து வந்த காலிகள் என்கிற கருத்தும் உண்டு. ஒரு வகையில் இதை உறுதிசெய்யப் வகையில் தோமஸ் வான் ரீ (Thomas Van Rhee) என்கிற போர்த்துகேய கவர்னர் 1697 இல் எழுதிய நினைவுக் குறிப்பில் தகவல்கள் காணக்கிடைக் கின்றன.⁴

இவர்களை சாலியர்கள் (Chialias) என்று போர்த்துக்கேயர் காலத்தில் அழைக்கப்பட்டனர். ஆங்கிலத்தில் Chalias, Saliya என்றும் அழைக்கின்றனர். இவர்கள் தான் டச்சக் காலத்தில் “சலாகம” என்கிற சாதியாக அடையாளம் பெற்றனர். தோமஸ் வான் ரீ மின் நூலில் கருவாத் தொழிலில் ஈடுபடுத்தப்பட்ட “கத்தறு” சமூகப் பிரிவைப் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. இவர்கள் ஆரம்பத்தில் புல் வெட்டும் தொழிலைச் செய்தவர்களாக இருந்ததாகவும் பின்னர் கருவா உரிக்கும் தொழிலுக்கு அமர்த்தப்பட்டதாகவும் வல விட்ட கோறனையில் தொடங்கப்பட்டி (Dodangapatti) கிராமத்தில் ஆற்றுக்கு

அருகில் நிலைகொண்டார்கள் என்றும் அவர் குறிப்பிடுகிறார்.⁷

“தமிழ் கத்தறு”, “ஹின்ன” (சலவைத் தொழில் செய்யும் சாதி) ஆகிய சாதிக்குமுங்கள் “சலாகம்” சாதியுடன் தொடர்புபட்டு கருவாத் தொழிலை மேற்கொண்டார்கள் என்கிறார் ரயான். சலாகம் சாதிக்குள்ளேயே ஊழியக்காரர்கள் (Ulyakarayo) என்கிற பிரிவினராக இருந்ததாகவும் பின்னர் அது வழக் கொழிந்து போய்விட்டதாகவும் அவர் மேலும் குறிப்பிடுகிறார்.

“ஆனாலும் “தமிழ் கத்தறு” சமூகம் “ஹின்ன” சமூகத்திலிருந்து மிகவும் வேறுபட்டது. தொழிலாலும் கூட. அதேவேளை இவர்களுக்கு இடையில் திருமணத் தொடர்புகள் காணப்படுகின்றன. மேலும் “தமிழ் கத்தறு” சாதியினர் “ஹின்ன” சாதியோடு கலப்பதை பெருமிதமாகக் கொள்ளவில்லை... சமகால இலங்கையில் இவர்கள் தமது போர்க்குணமும் ஒற்றுமையும் மூன்றாம் பாரம்பரியத்தை பெருமிதமாகப் பகிர்ந்து கொள்ளும் குழுமம்” என்கிறார் ரயான்.

ஆனால் “தெமல கத்தறு” என்கிற சாதி குறித்து கண்டிய ராஜ்ஜியத்தில் வேறொரு பண்பும், அடையாளமும் இருக்கிறது.

ஜோன் டேவி (John Davy) எழுதிய 1821இல் வெளியிட்ட நூலில்⁸ இலங்கையில் அவர் கண்ட சாதி களைப் பட்டியலிட்டுள்ளார். அந்த வரிசையில் தாழ்த்தப்பட்ட கடைநிலை சாதிகள் இரண்டை அவர் குறிப்பிடுகிறார். அதில் ஒன்று “ரொடி”, மற்றது “கத்தறு”. இந்த இரு சாதியினரும் தீண்டப்படாத சாதியினராக நடத்தப்பட்டதையும் அவர் பதிவு செய்திருக்கிறார். ஜோன் டேவி கண்டிய ராஜ்ஜிய காலத்தில் ஆங்கிலேயர்கள் கண்டியைக் கைப்பற்றுவதற்கு நடத்திய போரின் முக்கிய சாட்சி. அவர் அப்போது இராணுவ சத்திர சிகிச்சை நிபுணராக பணியாற்றினார். அதேவேளை அவர் இலங்கை பற்றியும் கண்டிய ராஜ்ஜியம் குறித்தும் எழுதிய இந்த நூல் (An Account of the interior of Ceylon and of its inhabitants) முக்கிய நூல்களில் ஒன்று. டேவியின் இந்த நூலைப் பயன்படுத்தாத வரலாற்றாசிரியர்கள் அறிதென்றே சொல்லலாம்.

‘சாதிக்குறைப்பு’ ஒரு தண்டனையாக!

கண்டிய ராஜ்ஜிய காலத்தில் சாதியம் பற்றிய விசித்திரமான நடைமுறைகள் இருந்ததை அறிந்திருக்கிறோம். குறிப்பாக உயர்ந்தபடச் சுதானையாக “ரொடி” அல்லது “கத்தறு” சாதியாக ஆகிவிடும்படி தண்டனை வழங்கப்பட்டுள்ளன. அத்தண்டனை மரண தண்டனைக்கு நிர்காக்க கருதப்பட்டது. வரி செலுத் தாதவர்களையும், ஆணைகளை நிறைவேற்றாதவர்களையும் கூட “கத்தறு” சாதியாக ஆக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்கிறார் ஜோன் டேவி (John Davy). இதே கருத்தை 1842 இல் சார்லஸ் பிரீதமும் (Charles Pridham) இதே விளக்கத்தை அளித்துள்ளார். சாதியம் என்பது பிறப்பால் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது என்கிற இந்திய சாதியமைப்பின் இயல்பிலிருந்து மாறுபட்ட நடைமுறை இது. அதாவது குற்றவாளியாக கருதப்படும் ஒருவரை தாழ்த்தப்பட்ட கடைநிலை சாதியாக மாற்றும் அதிகாரம் கண்டிய சட்டத்தில் இருந்திருக்கிறது.

சிங்கள சாதியமைப்பும் பிறக்கும்போது அனைவரும் சாதியாகத் தான் பிறக்கிறார்கள் என்கிற பண்பைக் கொண்டது தான். ஆனால் உயர் சாதியைச் சேர்ந்த சாதியினரை தண்டனையின் மூலம் “தாழ்த்தப்பட்ட: சாதியாக ஒரு அரச ஆணையின் மூலம் மாற்ற முடியும் என்கிற நடை முறை கண்டிய ராஜ்ஜியத்தில் மட்டுமல்ல இரண்டாயிரம் ஆண் குகளுக்கு முந்தைய புராதன இலங்கையின் வரலாற்றுக் கதைகளில் இருந்தும் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

அதேவேளை தாழ்த்தப்பட்ட சாதியிலிருந்து உயர்த்தப்பட்ட சாதிக்கு மாற்றும் வகையிலான பரிசோ அல்லது விருதோ இருந்திருக்க வாய்ப்பில்லை என்று உறுதியாகத் தெரிகிறது. மேற்படுத்தப்பட்ட சாதியை தீண்டப்படாத சாதியாக மாற்றும் தண்டனை மட்டுமே நடைமுறையில் இருந்திருக்கிறது.

2000 வருடங்களுக்கு முன்னர் ‘சாதிக்குறைப்பு’ தண்டனை

“பிறந்த ஆண் குழந்தையை தன் நந்தனியாக கஷ்டப்பட்டு வளர்த்து வருகிறாள் ஒரு தாய். ஊர் கிராமத் தலைவனும் அவனின் மனைவும் அவளுக்கு இருப்பிடத்தை அளித்து ஆதாவளிக்கிறது. அந்தச் சிறுவனை ஊரில் உள்ள மற்ற சிறுவர்கள் எப்போதும் இழிவாக அவமானப்படுத்துகின்றனர். இந்த அவமானங்களோடு முரடடுத்தனாக வளர்ந்து இளைஞராகிறான். ஒரு நாள் தாய் கிராமத் தலைவனின் மனைவிடம் வந்து கொஞ்சம் நெல் மணிகளை கேட்டு மன்றாடுகிறாள். மேலதிக நெல்மணிகள் வீட்டில் இல்லையன்றும் ஆனால் பரணின் மேல் இருப்பதாகவும் அதை எடுத்துத் தருவதற்கு அங்கு பணிப்பிரவர்கள் எவரும் இல்லை என்றும் தோளில் மீது ஏற்ற உதவி செய்தால் தான் ஏறி எடுத்துவிடுவேன் கிராமத் தலைவனின் மனைவி கூறுகிறாள். அதற்கு சம்மதித்து அதன்படி தோளில் ஏறி அந்த நெல்லைக் கொடுக்கிறாள். இந்த சம்பவத்தை அறிந்த மகன் அன்று தாய் கொடுத்த உணவும் அருந்தாமல் உணவையும் தள்ளிவிட்டு வீட்டிலிருந்து வளரியே சென்று வேதனையுடனும் ஆத்திரத்துடன் ஓரிடத்தில் அமர்கிறான்.

தூரத்தில் அரச ஊர்வலத்தின் மேளதாளங்கள் கேட்கின்றன. அரச யானை, அரச அதிகாரிகள் சுகிதம் அந்த ஊர்வலம் அவன் இருந்த பாதை வழியே வருகிறது. யானை அவனை நோக்கி வந்து அவனின் கழுத்தில் ஒரு மாலையைப் போடுகிறது. ஊர்வலத்தில் வந்த அதிகாரிகள் அனைவரும் மண்டியிட்டு வணக்கம் செலுத்தி இத்தனை காலம் நாடு முழுவதும் அலைந்து திருந்ததில் உங்களைத் தான் யானை இனங்காட்டி யுள்ளது நீங்கள் தான் இனி எங்கள் அரசர் என்கின்றனர். அந்த இளைஞர் அரசனாகிறான். அவனின் கடந்த கால துயரங்களை எண்ணிப் பார்க்கிறான் அவனின் “வலகந்தெனிய” என்கிற கிராமத்துக்குள் சென்று கிராமத் தலைவனையும், அவனின் மனைவியையும் ஒரு மரத்தில் தூக்கிலிடுகிறான். அவனை அவமானப்படுத்திய 60 சிறுவர்களை வயலுக்குள் புதைத்து யானையைக் கொண்டு அதனை மட்டமாக்கிறான். அது மட்டுமன்றி அந்த “கொவிகம்” சாதிக் கிராமத்தையே “கத்தறு” கிராமமாக பிரகடனப்படுத்துகிறான். இந்த “கத்தறு” கிராமத்தவர் களுடன் எந்த கொடுக்கல் வாங்கல் செய்பவர்களும் அதே தண்டனைக்கு உள்ளாவர்கள். நீர் கூட அவர்களிடம் வாங்கிப் பருகக் கூடாது என்பது ஆதனை.”

இந்தக் கதையை “வலகும்பா”வின் கதையாக ம. ஜே. ஜெயதீலக்க 110 வருடங்களுக்கு முன்னர் “The Ceylon National Review” என்கிற ஆய்விதழில் எழுதியிருக்கிறார்.

கிறார்.⁹ இந்த ஆய்விதலின் ஆசிரியராக இருந்தவர் ஆண்த குமாரசவாமி. அதை மைக்கல் ரொபர்ட்ஸ் போன்ற ஆய்வாளர்களும் கூட ஆதாரம் காட்டியிருக் கிறார்கள். இந்தக் கதையின் படி வலகம்பா காலத் திலேயே அதாவது இரண்டாமிரம் வருடங்களுக்கு முன்னரே “சாதிக்குறைப்பு” ஒரு தண்டனையாக மேற்கொள்ளப்பட்டிருப்பது தெரிகிறது. ஜயதிலக்க இந்தக் கதைக்கான ஆதாரத்தை அதில் குறிப்பிட்டி ருக்கவில்லை. ஆனால் வலகம்பாவுக்கு வேறொரு கதையுண்டு.

துட்டகைமுனுவின் மரணத்தின் பின்னர் அவரது மகன் சாலியவுக்கு அரச பதவி கிடைக்க வில்லை. சாலிய “தாழ்த்தப்பட்ட” சாதியைச் சேர்ந்த பெண்ணை திருமணம் முடித்ததால் தான் சாலியவுக்கு அந்தப் பதவி வழங்கப்படவில்லை என்கிறது சிங்கள வரலாற்று இலக்கியங்கள். ஆகவே துட்டகைமுனுவுக்குப் பின் அரச பதவி அவரின் சகோதரன் சத்தாதில்ஸ் வக்கே போனது. சத்தாதில்ஸ்வின் மரணத்துக்கு பின் அவரது மகன்கள் மாறி மாறி ஒருவரை ஒருவர் கொலை செய்து மாறி மாறி ஆடசிசெய்தனர். அவர்களில் கடைசி இளைய மகன் தான் வலகம்பா. “வட்டகாமினி” என்கிற பெயராலும் வரலாற்று நூல்களில் அறியப்படுவார்.

அதேவேளை மேற்படி யானை மன்னரைத் தெரிவு செய்யும் கதை மகாவார்சத்தில் துட்டகை முனுவின் கதையாகத் தான் வருகிறது. தமிழர்களுடன் சண்டை பிடிக்க துணியாத தகப்பனை தூற்றிவிட்டு துட்டகைமுனு மாளிகையை விட்டு வெளியேறி ஒரு கிராமத்தில் தனது அடையாளத்தை மறைத்தபடி ஒரு சாதாரணனாக வாழ்கிறான். அங்கேயே ஒரு விவசாயியாக இருந்தபடி திருமணம் புரிந்து ஒரு மகனையும் பெற்று குடும்பமாக வாழ்ந்து வந்த வருகிறார். ஒரு நாள் அரச யானையுடன் பெரும் மேளதாளங்களுடன் வந்து யானை அவனுக்கு மாலை அணிவித்து அவனை அரச பதவியை வந்து ஏற்றுக்குள்ளும்படி வந்தவர்கள் கேட்கின்றனர். அவன் அரசனாகிறான். எல்லாளனுடனான போருக்குத் தயாராகிறான் என்கிற மகாவம்சம்.

மேற்படி “வலகம்பா” கதையில் “கத்தற கிராமம்” உருவாக்கப்பட்டதாக சொல்லப்படும் கதை வளகம்பாவின் கதை தானா என்கிற கேள்வியோடு நிறுத்திக்கொள்கிறேன்.

கண்டி ராஜ்ஜியத்தில் ‘காடி’

பிரபல சிங்கள இயக்குனர் பிரசன் ன வித்தானகே சமீபத்தில் வெளியிட்ட திரைப்படமான “காடி” என்கிற திரைப்படத்தின் மையக் கதை கூட இந்த கண்டி ராஜ்ஜியத்தில் நடைமுறையில் இருந்த “சாதி மாற்ற தண்டனை” பற்றியது தான். “காடி” என்பது “ரோடி” சாதியினர் தமிழை அடையாளப்படுத்திக் கொள்ளும் பெயர்.¹⁰

கண்டிய சட்டத்தின்படி தேசத்துரோக அல்லது சமூக விரோத குற்றங்களை செய்தவர்களுக்கும், அவர்களின் குடும்பத்தினருக்கும் “சாதி கீழிற்ககள்” தண்டனை கொடுக்கப்பட்டதை ரொபர்ட் நோக்ஸ் தனது குறிப்புகளில் எழுதியிருக்கிறார். அப்பேர்ப்பட்ட செயலை செய்துவிட்டு ஒருவன் தப்பியோடுவிட்டால் அதற்கான தண்டனையை அவரின் மனைவிக்கு

கொடுத்தார்கள். அப்படித் தப்பிச்சென்ற உயர்க்குல பிரதானிகளின் மனைவிமாருக்கு கொடுக்கப்பட்ட தெரிவு ஒன்றில் ஆற்றில் விழுந்து தற்கொலை செய்து சாவது அல்லது “ரோடி” சாதியாக ஆவது. கண்டி ராஜ்ஜியத்தில் பெண்கள் வெள்ளை ஆடைகளையே அணிந்தார்கள். ஆனால் “ரோடி” சாதிப் பெண்கள் குட்டையான வேறு நிற துணியை இடுப்புக்கீழ் மறைத்திருக்க மட்டுமே அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். அவர்கள் தமது மார்பை மறைக்க உரிமையற்றவர்களாக இருந்தனர். மேற்படி தண்டனையின்படி அப்பெண்கள் அணிந்திருந்த கச்சையும் நீக்கப்பட்டு “ரோடி” சாதியாக ஆக்கப்பட்ட ஒரு பெண் படும் துண்பம் பற்றியதுதான் “காடி” திரைப்படம்.

தெவியின் நூலுக்கு அடுத்தபடியாக “கத்தற” பற்றிய குறிப்புகளை ஜோன் ஆர்மர் எழுதிய கண்டிய சட்டத்தின் இலக்கணம் (Armour's Grammar of the Kandyan Law) என்கிற நூலில் தொகுக்கப்பட்டுள்ள சாதிகளின் பட்டியலிலும் காணப்படுகிறது. ஜோன் ஆர்மர், ஜோசப் மார்டினஸ் பேரேரா ஆகியோர் 1861 இல் வெளியிட்ட நூலிலும் “கத்தற” சாதி பற்றிய குறிப்புகள் காணக் கிடைகின்றன.

1892 இல் வெஸ்லியன் மிஷன் வெளியிட்ட பெரிய அளவிலான சிங்கள ஆங்கில அகராதியில் “Gattaraya” என்பதற்கு “கைத்திகளின் வழிவந்தவர்கள்” என்றும் “தண்டிக்கப்பட்ட திருடர்கள்” என்றும் அர்த்தம் கூறப்பட்டுள்ளது. அதே வேளை இதே அகராதியில் தான் “தெமல கத்தற” Demala - gattaru) என்பதற்கான விளக்கமும் கூறப்பட்டுள்ளது. “சிங்கள அரசர்களால் சிறைப் பிடிக்கப்பட்ட தமிழர்கள்” என்றும் அதில் கூறப்பட்டுள்ளதுடன் இந்த மக்கள் மேல் மாகாணத்தில் பஸ்துன் கோரளையில் உள்ள இந்திகஸ்துடுவ, பொந்துபிடிய ஆகிய பிரதேசங்களிலும் பெந்தோட்டை வலல்லாவிட்டி கோரளையில் வல்லம்பகல்ல, கல்கந்த ஆகிய இடங்களிலும் காவியில் கங்கபத்து பிரதேசம் போன்ற இடங்களிலும் காணக் கிடைக்கின்றனர் என்று அந்த அகராதியில் கூறப்பட்டுள்ளது.¹²

இதே அகராதியில் இன்னொரு முக்கிய விளக்கத்தையும் காண முடிகிறது. ஓரிடத்தில் “நோக மன்னு” என்கிற ஒரு சொல்லுக்கு விளக்கம் தரப்படுகிறது. “உண்ணக்கொடுக்கக் கூடாதவர்கள்” என்பதே “நோகமன்னு” என்பதன் நேரடி அர்த்தம். சோறு உள்ளிட்டவை உண்பதற்கு அரசால் தடை விதிக்கப்பப் பட்டவர்கள் என்று அந்த அகராதி அதற்கு விளக்கம் கூறுகிறது. அடைப்புக்குறிக்குள் “கத்தற” என்று விளக்கப்பட்டுள்ளது. அதாவது “கத்தற” சமூகப் பிரிவினர் சோறு உள்ளிட்டவை உண்பதற்கு தடை செய்யப்பட்ட சமூகமாக இருந்திருக்கிறது என்றும் தெரிகிறது.

ஜே.பி.லூவிஸ் எழுதிய 1924 இல் “கண்டியக் குறிப்புகள்” ('Kandyan Notes') என்கிற கட்டுரையில் தள்ளிவைக்கப்பட்டவர்களின் கிராமங்கள் பற்றி பதிவு செய்திருக்கிறார். இரண்டாம் ராஜ சிங்கள் மன்னனின் வெலிகல் என்கிற கிராமத்தில் தள்ளிவைக்கப்பட்ட “கத்தற” சமூகம் வாழ்ந்ததாகவும் குறிப்பிடுகிறார். அவரின் கட்டுரையில் சுவாரசியமான சில சம்பவங்களைப் பகிர்கிறார்.

“மேல் தும்பர என்கிற பிரதேசத்தில் இருந்த மதசிய பத்து என்கிற பகுதியில் வாழ்ந்த ஒருவர் ஏழ தடவைகள் சட-

விரோத நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டிருந்தார். அவர் தேசிக்காயை கால்களுக்குள் மறைத்து வைக்க முயற்சித்தார். மெதசியப்பத்து வாசிகளால் அவை மன்னருக்கு அனுப்பப்பட வேண்டியவை. இந்தக் குற்றத்தின் விளைவாக தண்டிக்கப்பட்டு இறுதியில் “தெஹுரிபாகன கத்தற” தேசிக்காயை மிதித்த சனம் என்கிற பெயருக்கு இலக்கானது அந்தப் பகுதி. இந்த கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் யானைகளுக்கு உணவு வழங்கும் வெள்ளாள குலத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தனர்.

இவர்கள் மீண்டும் தமது சாதியை மீட்டனர். எப்போ தென்றால் பிரிடிஷ் துறுப்புகள் கண்டியைக் கைப்பற்றுவதற்காக படையெடுத்துச் சென்றவேளை மன்னர் ஸ்ரி விக்கிரம் ராஜ சிங்கன் இந்த கிராமத்தின் வழியாக சென்ற போது அவருக்கு உணவு பரிமாறியிருக்கின்றனர். அப்போது அவர்கள் தண்டையிலிருந்து மீட்கப்பட்டு மீண்டும் முந்திய உயர் சாதியாக ஆணார்கள்.

“பம்பரபெத்த”, “மேல் தும்பர” பிரதேசங்களைச் சேர்ந்த வெள்ளாளர்கள் தாம் ஊவாவிலிருந்து அடிமைகளாக கொண்டு வரப்பட்டவர்கள் என்றும் அதன் காரணமாகவே தான் கலதேபோக்க (Galade bokke) தவிர்ந்த மற்ற கிராமத்தவர்களைத் தவிர ஏனைய வெள்ளாளர்களால் தனிமைப்படுத்தப்பட்டவர்களாக இருப்பதாகவும் கூறுகிறார்கள். அவர்கள் தங்களுக்குள்ளேயே அகமணம் செய்துகொள்கிறார்கள். என்றும் லூவில் குறிப்பிடுகிறார்.¹³

சார்லஸ் பிரிதம் (Charles Pridham) 1842இல் இலங்கையின் அரசியல் வரலாறு குறித்து எழுதிய நூலிலும் சாதிகளைப் பட்டியலிடும்போது “கத்தற”, “ரொடி” ஆகிய சாதிகளை தீண்டப்படாத Out Caste சாதிகளாகத் தான் பட்டியலிட்டிருக்கிறார். Out Caste சாதியினர் எனும்போது சூத்திரர்களுக்கும் கீழானவர்களாகத் தான் கொள்ளப்படுகின்றனர் என்பதை அறிவீர்கள். ஹென்றி சார்லஸ் (Henry Charles Sirr) போன்றோரும் “கத்தற” சாதியை ஒதுக்கப்பட்ட சாதியாகவும், தீண்டப்படாத சாதிகளாக இருந்ததாகவும் தான் குறிப்பிடுகின்றனர்.

தண்டனையை அனுபவிப்பதற்கு முன்னர் இவ்வாறு அவமானப்படுத்தப்பட்ட (தண்டைக்குட்பட்டவர்) ஒருவர் இறந்துவிட்டால், அவரது குடும்பத்தினர் ஒதுக்கப்பட்ட “கத்தற” சாதியாக ஆக்கப்படுவர். மன்னர் கருணை காட்டினால் அவர்கள் மீண்டும் தமது முன்னையூயர் சாதிக்கு மாற்றப்பட முடியும்.¹⁴

அரசரால் தண்டனை அளிக்கப்பட்டு சமூகத்து விருந்து வெளியேற்றப்பட்டவர்களாக “கத்தற” சமூகத்தினர் காணப்பட்டனர் என்றும், அவர்களின் இன்பம் மன்னரால் பறிக்கப்பட்டிருக்கும் என்றும் அந்த நூலில் இன்னோர் இடத்தில் பிரிதம் குறிப்பிடுகிறார்.

அடிமைகள்

இலங்கையில் “வஹல்லு” என்கிற சிங்களச் சொல் அடிமைகளைக் குறிக்கும். “வஹல்லு” என்பதை ஒரு சாதியாகவே சிங்களச் சாதியைப் பட்டியலில் காணப்படுகிறது. அதுவும் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியாக அவர்கள் அடையாளப்படுத்துவதில் வியப்பிருக்காது. அதேவேளை இலங்கையில் கோவியர், நளவர், பள்ளர் ஆகிய சாதிகள் வீட்டு வேலைகளுக்காக அமர்த்தப்பட்ட அடிமைகளாக இருந்தார்கள் என்கிறார் பிரீதம்.

அப்படிப்பட்ட சாதிகளை எப்படி கையாளவேண்டும் என்கிற விதிமுறைகள் இருந்தன. அதனை எஜயானர்கள் புறக்கணிக்க முடியாது என்கிறார் ஆனந்த குமாரசவாமி. மேலும் தன்னை விட உயர்ந்த சாதியைச் சேர்ந்த ஒருவரை அடிமையாக வைத்திருக்க முடியாது என்பது அப்படிப்பட்ட விதிகளில் ஒன்றுள்ளிரார் அவர்.

இலங்கையின் வரலாற்றில் பண்டைய யத்த காலங்களில் சிறைப்பிடிக்கப்பட்ட துழுர்கள் பெருந்தொகையானவர் கள் அடிமைகளாக ஆக் கப்பட்டுள்ளனர் என்றும் அவர்களில் ஒரு பகுதியினர் தான் “தெமல் கத்தற” என்றும் குறிப்பாக இவர்களை தெற்கு மற்றும் மேற்கு மாகாணங்களில் காணலாம் என்கிறார் பிரிதம். இதையே வில்லியம் கில்பர்ட் போன்றவர்களும் வரவிலக்கணப்படுத்துகின்றனர்.¹⁵

குடித்தொகை மதிப்பிட்டில் ‘கத்தற’

1815இல் ஆங்கிலேயர்கள் இலங்கையை முழுக்கட்டுபாட்டுக்குள் கொண்டு வந்தனர். இலங்கையின் மூன்றே ஆண்டுகளில் அவர்கள் இலங்கைக் கான முதலாவது அரசியல் திட்டத்தையும் 1833இல் முதலாவது அரசியலைப்பையும் அறிமுகப்படுத்தினார்கள். முதலாவது குடித்தொகை மதிப்பீடு 1824ஆம் ஆண்டு செய்தனர். இந்தக் குடித்தொகை மதிப்பீடு செய்யும் போது இலங்கையை இனவாரி மதிப்பீட்டை செய்வதற்கு நிகராக சாதிவாரி மதிப்பீட்டையும் செய்ய முயற்சித் தனர். மக்கள் மத்தியில் அன்று காணப்பட்ட சாதி ரீதியிலான பிரிவினையையே இது காட்டுகிறது. “கத்தற” சாதியினர் குறித்து இந்த அதில் பதிவு செய் திருப்பதாக அறியக் கிடைக்கிறது. 1871 இலிருந்து தான் ஒவ்வொரு பத்தாண்டுகளுக்கும் ஒரு முறை குடித் தொகை மதிப்பீட்டை கிரமாக செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

அந்த வரிசையில் 1901ஆம் ஆண்டு குடித்தொகை மதிப்பீடு அன்றைய சிவில் அதிகாரியாக இருந்த சேர் பொன் அருணாச்சலத்தின் தலைமையில் தான் மேற்கொள்ளப்பட்டது. வழமையான மதிப்பீட்டிலிருந்து மேலும் அதிகமான நுணுக்க விபரங்களை அந்த மதிப்பீட்டில் காண முடிந்தது. ஆனால் அதற்குத்த மதிப்பீட்டை 1911 ஆம் ஆண்டு மேற்கொண்டவர் டென்றூம் (E.B.Denham). இந்த மதிப்பீடு மூன்னைய மதிப்பீடுகளை விட விபரமான புள்ளிவிபரங்களைக் கொண்டிருந்தது. குறிப்பாக இந்திய வம்சாவளித் தமிழர், இந்திய வம்சாவளி முஸ்லிம்கள் என்றெல்லாம் முதற் தடவை வகுத்து புள்ளிவிபரங்களைத் தந்தது 1911 ஆம் ஆண்டு குடித்தொகை மதிப்பீடு தான். இந்த மதிப்பீட்டின் இன்னொரு சிறப்பு இதில் தான் “கத்தற” சமூகம் பற்றிய விபரங்களும் அரசு உத்தியோகபூர்வமான மேலதிக விபரங்களைத் தந்தது எனலாம்.

கண்டிய ராஜ்ஜியத்தில் சில கிராமங்களில் தாம் பிறந்துவிடக்கூடாது என்று கடவுளிடம் மன்றாடுவார்களாம். அவற்றில் ஒன்று “கத்தற கிராமம்” (Gattarugam) என்று இந்த புள்ளிவிபர மதிப்பீட்டு நூலில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.¹⁶

இலங்கையின் முக்கிய சமூகவியல் ஆய்வாளரான பேராசிரியர் கணநாத் ஒபேசேகர கொழும்பு ICES நடத்திய கருத்தரங்கொன்றில் முன் வைத்து பேசிய ஆய்வொன்றில் கண்டி அரசு தண்டனையின்படி

இவர்களை சாதியிலிருந்து தள்ளி வைத்ததாக (out-casted) புரிந்துகொள்வதை விட “சாதிக்குறைப்பு”(de-casted) செய்ததாகவே நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்கிறார்.” கண்டி ராஜ்ஜியம் குறித்த பல்வேறு வரலாற்றுக் கட்டுடைப்புகளை செய்தவர் பேராசிரியர் கண்நாத் ஒபேசேகர. கண்டியில் காணப்பட்ட கத்தற கிராமம் பற்றியும் மிகச் சமீப காலம் வரை “தெமல கத்தாற்” என்கிற சாதி சமூகத்தில் இருந்திருக்கிறது என்றும் அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

இன் வந்த ஆய்வாளர்களின் கவனத்துக்கு வராத ஒரு சாதியாக நாம் கத்தற சமூகக்கத்தை இனங்காணலாம். அதுமட்டுமன்றி தமிழில் இதுவரை இவர்கள் பற்றிய முதல் கட்டுரையாகவும் தகவலாகவும் இந்தக் கட்டுரை தான் இருக்க முடியும். வேறு புதிய கோணங்களில் சாதியத்தை ஆராய்பவர்களுக்கு நிச்சயம் இக்கட்டுரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளவை திறப்புகளாக இருக்க முடியும்.

அடிக்குறிப்புக்கள்

¹Riswan, M - A Historical Survey of Social Class and Caste System in Sri Lanka - South Eastern University of Sri Lanka

²DR. William H. Gilbert - The Sinhalese Caste-System - The Ceylon Historical Journal Vol. II January & April 1953

³Bryce Ryan - Caste in Modern Ceylon The Sinhalese System in transition - Rutgers University Press - 1953

⁴Hubert Walter Codrington - Glossary of Native, Foreign, and Anglicized Words: Commonly Used in Ceylon in Official Correspondence and Other

Documents - Colombo - 1924

⁵Indigastduva and Bondupitiya in the Pasdun Korale of the Western Province; Vallambegala and Galkanda in the Bentota-Vallalaviti Korale and Galahenkanda and some other villages in the Gangaboda Pattu of Galle in the Southern Province.

⁶ ஓதுவனா ச்சு காங்திக் “Chalias in the Demelegattore of the Iddagoda pattuwa” என்கிற ஒரு ஆவணம் வள்ளிப்பட்டிருப்பதை ச்சு அரசு வள்ளிப்பட்ட “The tomb-
series of 1766 1771” ஆவணப்பட்டியல்க் கிராந்து அறிந்துகொள்ள முடியும்.

⁷ Thomas van Rhee (Ceylon Governor, 1692-1697) - Memoir of Thomas van Rhee, governor and director of Ceylon, for his successor, Gerrit de Heere, 1697. Translator: Anthonisz, Sophia, H.C. Cottle, government printer, Colombo, 1915

⁸ John Davy - “An Account of the interior of Ceylon and of its inhabitants” London 1821

⁹ D. J. Jayatilleke - King Walagambahu (Some Sinhalese Traditions)-The Ceylon National Review No. 9-March, 1910

¹⁰ John Ferguson - Ceylon in 1893 - Observer Press, Colombo - 1893

¹¹J. Armour, Joseph Martinus Perera - Armour's Grammar of the Kandyan Law: Methodically Arranged and Digested, with a Copious Index, Glossary, and Appendix the "Examiner" Press, 1861

¹² Rev. B. Clough - A Sinhalese-English dictionary, Wesleyan mission press, Colombo, 1892.

¹³J.P.Lewis - 'Kandyan Notes' The Ceylon Antiquary and Literary Register - Vol - VI - Published at the Office of the Times of Ceylon - Colombo - April - 1921

¹⁴Henry Charles Sirr - Ceylon And The Cingalese Their History, Government And Religion The Antiquities, Institutions, Produce Revenue And Capabilities .Of The Island With Anecdotes Illustrating The Manners And Customs Of The People - Vol. II - London 1850

¹⁵ William H. Gilbert, Jr. - The Sinhalese caste system of central and southern Ceylon. - Journal Of The Washington Academy Of Sciences Volume 35 No. Washington Academy Of Sciences - 4, April 15, 1945

¹⁶ E. B. Denham - Ceylon At The Census Of 1911, Being The Review Of The Results Of The Census Of 1911 - The Royal Statistical Society, Colombo : H. C. Cottle, Government Printer, Ceylon. 1912

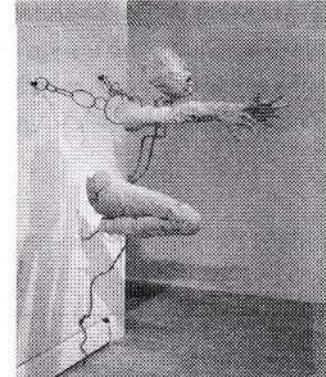
¹⁷ Prof Gananath Obeyesekere - Caste Conflicts And Discourses During The Kandyan Kingdom: Evidence From The Matale District, Caste, Democracy and Social Justice: ICES Conference in Late November 2016

செந்தில்களவுகள்

என்னென்று மறப்பது
என்னிலத்தை
எப்படி மறப்பது
என் செந்திலத்தை
காடுகளும் களளிகளும்
கரையின்றி காணப்பட்ட தேசத்தை
நான் எப்படி மறப்பது
எத்தனை எத்தனை
கனவுகளையும்
எத்தனை எத்தனை
நினைவுகளையும்
இந்த நிலம் கண்டிருக்கிறது.
இன்று
கனவுகளும் நினைவுகளும்
கரைந்து போன நிலமாய்
இந்த நிலம்
என்ன சொல்லி
என்னில ஆதாரங்கத்தைத்தீர்ப்பது
எட்டி விடும் தூரத்தில் எம்
இலக்குகள்
தெரிந்தும் இயலாதவர்களாய்
போய்விட்டோம்
எதுவுமில்லா நிலமாய் இருக்கும்
எந்தில் நினைவுகளை
அதுவும் செந்திலக் கனவுகளை
எப்படி மறப்பது
- வல்லவைக் கமல்

மனிதம் தனதாக்கும் நோயினம்

நெஞ்சத்திரும் பேரிட்டர்களை விளைவிக்கும்
நகரும் காலத்துள் மனிதம்
விஞ்சதலாகும் பிணியென்றால் வரைகோட்டுள்
அஞ்சதலாகி தனித்திருந்து வாழ்ந்திடலாகசே
எதிலிருந்தோ உருவாகி பல நாட்டிலும்
அதிவேகமுற பரவி வரும் கொரோனாநோய்
மதிமிகும் மருத்துவத்தையும் மீறி மானுட
வர்க்கத்தின் உயிர் பறிப்பில் உச்சந் தொடுகுதே
புசித்திடல் பாம்பு பல்லி ஒணானை
பூரானை புழுக்களை உணவாக்கும்
நசிந்த முக்கர் வாழும் நாட்டினில்
நுண்ணிய விசக்கிருமி உருவானதாமே
போர்வை ஆக்கினான் நாகரீகத்தை
சேர்க்கையானான் ஒண்ணாத உணவு வகையில்
ஈர்ப்புற்று உடலை நொடிதலாக்கி
ஸ்ர்விலானான் நோய் நிறைந்த கொள்கலனாக
திறவெறி மதவெறி இனவெறியான்டு
பூமித்தாயின் அமைதியை நிர்முலமாக்கி
அறம் மறந்து அட்காசிக்கும் மனித வினத்துக்கு
இறை கொடுத்த தண்டனையோ கொரோன நோய்
மரண நோயால் மனிதத்தை மீட்டெடுக்க
கொரோனா வைரசுடன் போராடும்
மருத்துவரை தாதியரை துப்பரவு
பணியாளரை தெய்வங்களை மதிப்பளிப்போம்
- சிவ. சிவநேசன் அரியாலை

இயலாதவளாய்...

நாற் சந்தி
நான் கடக்க வேண்டிய சந்தி
நாலு பேர்தான்
நால்பக்கமும்
இரும்புலக்கைகள்

நடுங்கி நிற்க
விளங்கா பாசையில்
என்மோ கேட்க
விளங்கல் என்றேன்

விறுவிறு பார்வை
விலா எலும்பை நொறுக்கியது
இருதசாப்தம் கடந்து
இயலாதவளாய்...
- வ.துசாந்தன்

“சீ... பெரிய ஆக்கின இந்த இடத்தில் கொண்டந்து போட்டுப் படுற பாடு” என்று சின்து கொண்டே நடந்தாள் ஷோபா.

“ஓம்ப்பா... இனி இந்த அஞ்ச வருஷமும் இதுக்க கிடந்து என்ன பாடுபடப் போற்மோ” என்ற கெளசல்யாவின் பேச்சு. வெளிமாவாட்டப் பாடசாலை ஆசிரியப் பணியின் துயரத்தின் வடுக்களாகவே வந்து விழுந்தன.

“என்னடி செய்யிறது வேல... வேலயெண்டு படிச்சு இப்ப இந்த ஊரில் கொண்டந்து போட்டா... இனி இந்த இடத்தால் போகுமட்டும் கழுதை மேல பொதி ஏத்தின மாதிரி தான் சமந்து தான் ஆக வேணும் என்ற சோபாவின் வார்த்தைகள் வலிகளாக உதிர்ந்தன.

கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை அடந்து விரிந்து காட்சி தரும் காடுகள். குறுகலான ஆங்காங்கே குன்றும் குழியுமான கிரவல் வீதிகள். வீதிகளை நிறைத்து சில கூட்டமாய் ஏறுமைகளும், மாடுகளும் அவைகளை கலைத்தபடி இருவருமாக நடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

துனுக்காய் ஏ.பி.சி சந்தியில் இருந்து கிட்டத் தட்ட ஏழு கிலோமீற்றர் நடந்து சென்றால் தான் அந்தப் பள்ளிக் கூடம். அந்தப் பள்ளிக்கூடத்திற்குத் தான் சோபாவும், கெளசல்யாவும் நியமனம் செய்யப்பட்டிருந்தனர்.

புதிதாக நியமனம் கிடைத்த மகிழ்ச்சி இருவருள்ளும் இருக்கத்தான் செய்தது. ஆனால் அவற்றையெல்லாம் மறந்து “என்ன வேலை” என்று சலித்துக் கொள்ளும் அளவிற்கு அந்தப் பாடசாலையும் இடமும் அமைந்து விட்டது. எல்லோருமே

புதுமுகங்கள். சில ஊர்க்காரர் திரும்பிப் பார்க்கும் போது “ஐயோ! இவ்வளவு தூரம் நடக்கப் போதுகளே” என்ற பரிதாப உணர்வுடன் அசடு வழிவதும் தெரிந்தது.

“கோழி மேச்சாலும் கொர்ணமேந்தில மேய்க் கோணும்” என்ற கெளசல்யாவின் தாத்தா கூறுவதுண்டு. தகப்பனும் அப்படியே மகள் வேலை செய்ய வேணும் என்று பிடிவாதமாக நின்று படிப்பிச்சி வேலையும் கிடைத்தது. ஆனாலும் அவர் எதிர்பார்க்கவில்லை.

இப்படியொரு இடத்திற்கு கிடைக்குமென்று.

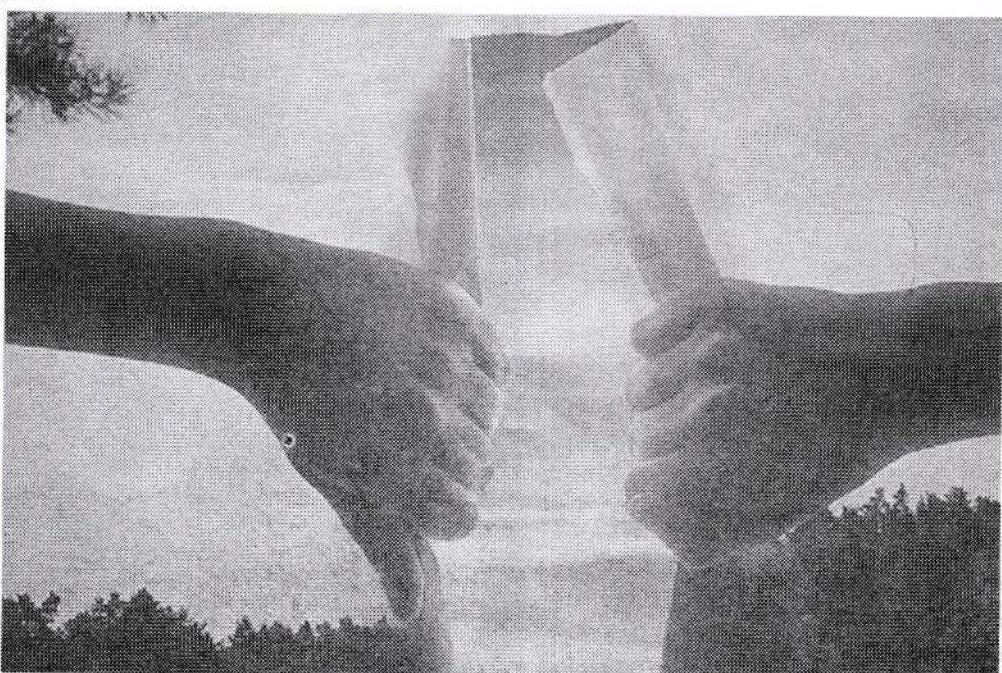
“இனி என்ன செய்யிறது கண்ண மூடிக் கிறக் கிறதுக்கிடயில் காலம் போயிடும்” என்று கூறி ஆகவாசப் படுத்தியதால் கடமையைப் பொறுப்பேற்றாகிவிட்டது.

ஆனால் சோபா அப்படியல்ல அவள் வீட்டில் நிலமை வேறு. வேலை செய்தால் தான் சோறு என்ற நிலை. இருவருமே ஒன்றாக கொலிச முடிச்சபாடியால் வேலை கிடைக்கும் என்பது உறுதியாயிற்று. ஆனால் ஒரே பாடசாலைக்கு வந்தது அவர்கள் அதிஷ்டம் என்று தான் சொல்ல வேண்டும்.

இருவரும் அந்த கிரவல் வீதியில் நடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். காடு மண்டிக் கிடக்கும் அந்தப் பள்ளிக் கூடத்தை அவர்கள் இருவரும் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தனர். கற்றல் கற்பித்தல் எல்லாவற்றையும் கடந்து அடிப்படை வசதிகள் கூட இல்லாத பாடசாலை, விடுதிகள் கூட இல்லை. யாரேனும் ஊரவர்கள் தங்கள் நலன் கருதி வீடுகளைக் கொடுப்பதுண்டு. அந்தப் பாடசாலை கண்களுக்கு ஏதோ பாலை மரங் களின் கூட்டமாகப் பட்டது. மரங்கள் ஒன்றோடு ஒன்று பினைந்தும் விலகியும் மிக அடர்த்தியாய் வெயிலைத்

மீண்டமுதல்

மா.சிவசோதி

தின்று வெப்பக் காற்றை உழிழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

முகத்தில் படியும் கிரவல் புழுதியை துடைத்த படியே “கொஞ்சம் கெதியா வாரும் நேரமாகுது” என்று சோபா கூறிக் கொண்டே சற்று எட்டி நடந்தாள்.

“என்னம்மா.. நீங்கள் ஆர் புதுஷாக்கிடக்கு... சந்தியில் இருந்து நடந்தே வாரியின்” என்ற ஒரு வெளுப் பேறிப்போன தாடியும் கருத்த தேக்கமும் கொண்ட அந்த முதியவர் கேட்டபோது,

“ஓம்யோ... நடத்து தான் வாறம். இஞ்சால பஸ் வராதோ...” என்ற சோபாவின் முகத்தை ஏற இறங்கப் பார்த்த கிழவர்.

“எங்க மேன்... இந்த ரோட்டில் வாறதில்ல... எல்லாஞ் சந்தியோட சரி” என்ற போது வெறுப்பும் ஏக்கமும் கலந்தே இருந்தது.

“ஜயா! நாங்க ரீசர்ஜ் உங்கட ஊர்ப் பள்ளிக் கூடத்துக்குத் தான் போறம்” என்றாள் கெளசல்யா.

“ஆ...ஆ... நல்லது கடவுளே” என்று வேண்டிக் கொண்டு அந்த முதியவர்.

“உங்களை உதிலதான் கூப்பிடு தூரம் போங்கோ வந்திடும்” என்றார்.

பெரியவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு இருவரும் நடந்தனர். கிழவர் காட்டிய இடம் காடு களால் மண்டிக் கிடந்தது. அதற்கும் அப்பால் செம் மஞ்சள் நிறத்தில் ஒரு கட்டடம் காட்சி தந்தது. இது தான் பள்ளிக்கூடம் என்று சொல்லக்கூடிய அளவுக்கு பெரிதான அடையாளங்கள் எதுவும் இல்லாமல் போரின் அவலங்களை தனக்குள் சேர்த்து இருகிக் கொண்டு விடினால் எதிர்பார்த்து ஏங்கிக் கொண்டிருப்பதாய் இருந்தது.

இரண்டு புதுமுகங்களை கண்களுக்குள் நிறைத்தபடி வெள்ளை உடையில் கண்கள் விரித்துக் கொண்டிருந்தன. வகுப்பறை என்று சொல்லமுடியாத நீண்ட ஒரு ஹோலில் மறைப்புகளை பயணப்படுத்தி மறைத்து வகுப்பறைகளாக அமைக்கப்பட்டிருந்தன, அதில் சில ஆசிரியர்கள் அநேகமாக கதிரையில் அமர்ந்தும் நின்றும் கற்பித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“வாங்கோ... வாங்கோ.. நீங்க தான் புதுஷா வந்த ரீசர்ஸ்...” என்ற சிறு புன்னகையுடன் வரவேற்றார் அதிபர்.

அவர் சற்று அமைதியானவர் என்பதை அவர் சுபாவும் காட்டியது.

“ரீசர்ஜ்... இதில் சைனப் பண்ணுங்கோ இண்டைக்கு ரீசர்ஸ், பிள்ளையரோட கதையுங்கோ நான் பிறகு ரைம் ரேபிள் தாறன்” என்ற போது அவரின் முகத்தில் கனிவ இருந்தது. கையொப்பமிட்டு வெளியே வந்தவர்களின் முகங்களை,

“ரீசர்ஜ்... நீங்கள் யாழ்ப்பாணமோ. நியூ அப்பொய்ஸ்மன்றரா” உங்கட பேர் என்ன ரீசர்ஜ் என்ற சுக ஆசிரியர்களின் விசாரிப்புகள் கொஞ்சம் பலமாகவே இருந்தன.

“ஹம்... நாங்கள் ரெண்டு பேரும் யவ்னாதான் புதுசா போட்டிருக்கு” என்று கெளசல்யா கூறி முடிக்கு முன்பே,

“என்? ரீசர்ஜ் நிங்கள் வேற இடம்

கேட்டிருக்கலாம் தானே” என்ற அந்த ஆசிரியரின் பதில் இங்குள்ள நிலமைகளை பூடகமாக சொல்லீற்று.

“ரீசர்ஜ் இஞ்ச நிக்கப் போறியரோ அல்ல வீட்ட போய் வாறதா பிளானா? என்ற ஆசிரியை ஒருவரின் கேள்விக்கு சட்டென்று “ஓம் ஓம் நாக்க இங்க தான் நிக்கப் போறம் போய் வரக் கஷ்டம் தானே” என்றாள் சோபா.

“ரீசர்ஜ் நீங்கள் எட்டாம் வகுப்பு பறியா இருக்கு பிள்ளையரோட கதையுங்க” என்றார் சுக ஆசிரியர் ஒருவர்.

“ஓம் சேர்” என்று கூறிவிட்டு அந்த வகுப்பறைக்குள் நுழைந்தாள் சோபா.

“குட் மோனிங் ரீசர்ஜ்” என்று எல்லோருமாக எழுந்து நின்று வரவேற்றனர்.

“குட்மோனிங் பிள்ளையர் இருங்கோ” என்று சொல்லிவிட்டு தன்னை அறிமுகம் செய்து கொண்டாள் சோபா. பின் ஒவ்வொருவராக விசாரிக்கத் தொடங்கினாள். அவனுக்குள் புதுப்புது அனுபவிப்புக்களை ஏற்படுத்தி யிருந்தது அந்த அறிமுகங்கள். அந்த மாணவர்களில் பாதிப்பேருக்கு மேல் தகப்பனை இழந்தவர்களாகவும், தாயை இழந்தவர்களாகவும் ஆண்டுகள் பல கடந்தும் போரின் வடுக்களை சுமந்தவர்களாகவும் காணப் பட்டனர்.

அந்த வகுப்பில் கடைசி வாங்கில் எதிலும் நாட்டமின்றி எங்கோ தன் மன அலைகளை அலைய விட்டபடி வீதியைப் பார்ப்பதும் மற்ற மாணவர்களை தேவையற்று சீண்டுவதுமாக அவன் இருக்கின்றான். அவனது சீண்டல்கள் பிடிக்காது சில மாணவர் பார்க்காத வகையில் தலையில் குட்டவும் செய்கின்றனர்.

சுடுதியில் திரும்பிய சோபாவுக்கு இது கண்களுக்குள் அகப்பட்டுக் கொண்டது.

“நர்மதன் என்ன.. இங்க கவனியும்” என்றதும் ஒரு சிரிப்பு. கழுத்துப்பட்டியை எடுத்துப் பின்னால் போட்டுக் கொண்டு கையில் உள்ள பேணாவால் மேசை மீது ஏதோ கிறுக்கினான்.

இடையிடையே அவன் ஏதோ...

முனுமுனுத்தபடி சோபாவுக்கு அது... அவனது செயல்கள் ஆத்திரத்தை ஊட்டியிருக்க வேண்டும்.

“நர்மதன் நீர் பேசாமல் இருக்க மாட்டுரோ”

“இல்ல ரீசர்ஜ்” என்று இழுப்புடன் நா தடுமாற அவன் வார்த்தைகள் உள்ளன. அவன் பயந்திருந்தான் எனபது அவன் முகத்தில் தெரிந்தது.

“என்ன இந்தப் பையன் இப்படிக் கதைக் கிறான்.” என்று மனதிற்குள் எண்ணியபடியே அவனை நெருங்கினாள் ஆசிரியை சோபா.

“இஞ்ச கொண்டு வாரும் கொப்பிய”

கொப்பியில் எதுவும் எழுதப்படவில்லை.

“என்ன நர்மதன் ஒண்டும் எழுதல்ல” என்று சற்று கடுந்தொனியில் பேசினாள். கொப்பியின்முன் பக்கம் எல்லாம் தட்டினாள். இடையிடையே சில அரைகுறையாக எழுதப்பட்டிருந்தன.

அந்த வகுப்பில் அவன் மட்டுமே அப்படி இருந்தாள்.

“எங்க புத்தகத்தை வாசியும் பார்ப்பம்” என்று

ஒரு பந்தியை எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

அவன் சற்றுத் தடுமாறினாலும் சத்தத்துடன் தெளிவாயும் உரத்தும் வாசித்தாள்.

“ஆ... பிறகென்ன கெட்டிக்காரன்” என்றதும் அவன் முகம் சற்று மலர்ந்தது. சோபா அவனிடம் சில வினாக்களை வினாவினாள். சில தவறாகவும் ஆணால் தெளிவாகவும் விடைகள் வெளிவந்தன. சோபா கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதே இடைவேளை மணி ஒலித்தது.

அதிபர் அறையில் ஆசிரியர்கள் கூடியிருந்தனர். எல்லோருக்கும் “ரீ” வழங்கப்பட்டிருந்தது. ரீயைக் குடித்துக் கொண்டே,

“இஞ்சு சேர்.. அந்த நர்மதன் என்ன இப்படி” என்று பக்கத்தில் இருந்த அந்த வகுப்பாசிரியரிடம் பேச்கூக் கொடுத்தாள்.

“அட... அவன் ஓம் ரீசர் அவன் அப்படித் தான். ஆணால் எல்லா வேலையும் ஒழுங்காச் செய்வான்”

“ஓம் சேர். எல்லாம் ஒழுங்காக கதைக்கிறான். செய்யிறான். ஆணால் படிக்கிறதில் பிரச்சினைபோல்” என்ற சோபாவுக்கு

“ரீசர்... அவன்ர குடும்பம் கடைசியா சண்டைக்கே அகப்பட்டதால் தகப்பன் இறந்திட்டார். நர்மதனுக்கு தலையில் சின்னகாயம் தானாம் ஆணால் அதுக்குப் பிறகு அவன் இப்படித்தானாம்” என்ற ஆசிரியரின் பதில் மனதில் வலித்தது.

“சேர் எண்டாலும் அவன் அப்படியே விட முடியாது தானே...”

“ஓம் ரீசர் நீங்க சொல்றது சரிதான் ஆனா அதுக்கு நாம் நிறைய மினக்கெட வேணும்” இருக்கிற வேலையில் இதுவுமென்டா...”

“என்ன சேர் சொல்றீங்க... பாவம் தானே இப்படிக் கதைக்காதையுங்கோ” என்ற சோபாவின் வார்த்தை அவருக்கு பிடிக்கவில்லைப் போலும்.

“ஆ... சரி ரீசர்” என்று முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டார் அந்த சக ஆசிரியர்.

அன்றில் இருந்து அவனைப் பார்க்கும் போதெல் லாம் மனதில் சுருக்கென்று தைக்கும் வலி. ஒரு சிறு நதி தேங்கிக் கிடப்பதாய் அவன் உள்ளாம் கலங்கும் இந்த நதி ஒடுத் தொடங்கினால் கால வெள்ளாம் அவனையும் கரை சேர்க்கும் என்ற எண்ணம் மனதில் கருக்கட்டியது

நீண்ட நேரமாகியும் சோபாவும் கௌசல்யா வும் உறங்காமலே இருந்தார்கள். புதுமுகங்கள். ஏதோ வந்து சக நலம் விசாரித்துவிட்டு தங்கள் தங்கள் வெலைகளில் அவர்கள் தங்கியிருந்த வீட்டுக்காரர்.

“என்ன... கௌசி ஏதோ பெரிசா படிப்பிக்க வேணும் எண்டு நாங்கள் நினைச்சம் இஞ்சு எல்லாமே தலைகீழா இருக்கெல்லோ...”

“ஓம்பா நானும் கதைச்சன் இவங்களுக்கு ஏற்ற மாதிரி கீழ் இறங்கிப் படிப்பிச்சாலொழிய பயன் இல்ல” என்ற கௌசியின் பேச்சிலே ஏக்கம் தொனித்தது.

சோபா வகுப்பில் நடந்ததையெல்லாம் கொல்லிக் கொண்டே வந்தாள். நர்மதனைப் பற்றியும்

அவன் பேச்கூ இருந்தது.

“பாவமடி இஞ்சு எவ்வளவு பிரச்சனை வெறும் விவசாயத்த நம்பியே இருக்கிற மக்கள். போர் தின்று போட்ட மிசு கொச்சங்கள் எத்தின பிள்ளையள் நினைக்கவே கலங்குதடி” என்று சொல்லும் போதே அவன் கண்கள் கலங்கின.

“ம்...ம்... என்ன செய்யறது இதுகளாவது படிச்சு நல்ல நிலைக்கு வந்துதுகள் எண்டா”

“ம். பார்ப்பம்” என்று கௌசியின் வார்த்தைக்கு பதில் சொல்லிய சோபா. சாப்பாட்டு பார்சலை பிரித்தாள். திடீரென்று ஒரு பேய்க்காற்று, லாம்பின் வெளிச்சம் வேறு காற்று இழுக்கும் திசைகளுக் கெல்லாம் ஆடிக்கொண்டும் அணைவதற்கு முன் போல் மீண்டும் உயிர் பெற்றும் விடுகிறது.

சற்று நேரத்தில் மழை கொட்டத் தொடங்கியது. விளக்கின் வெளிச்சத்தை நிறைத்துக் கொண்டு வண்டுகளும் ஈசல்களும் மொய்த்துக் கொண்டன.

“அன்றி... அன்றி... இஞ்சு ஒருக்கா வாங்கோ” என்று வீட்டுக்காரரை அழைத்தாள் கௌசி.

“என் பிள்ளை ஏதும் வேணுமே” என்று டோர்ச்சை எடுத்துக் கொண்டு வந்தார் அந்த ஆன்றி.

“இஞ்சு ஒரே பூச்சியும் வண்டுகளுமாய் கிடக்கு என்ன செய்யிறது.

“ஆ பிள்ளை இஞ்சு இப்படித்தான் மழை வந்தா. கரைச்சல் சாப்பிட்டிட்டு விளக்க நூத்துப் போட்டு வைற்ற கையில் வைச்சிருங்கோ” என்று சொல்லி விட்டுப் போனானர்.

அடுத்த கணம் விளக்கு அணைக்கப்பட்டது. கையில் டோர்ஜ் ஸெல்ட்டை எடுத்தாள் சோபா அருகே இருந்த பாயில் பெட்சீற்றால் போர்த்திக் கொண்டாள்.

சோபா சாப்பிட்டு முடிக்கவில்லை. சாப்பாட்டுப் பார்சலில் விழுந்த பூச்சியின் மணம் வயிற்றைக் குமட்டிக் கொண்டு வந்தது. அப்படியே சுற்றி பையினுள் வைத்துவிட்டு கையை அலம்பிக் கொண்டாள்.

சீ... என்ன சோபா இப்படியிருக்கு என்று சலித்துக் கொண்டவளின் மனத்திரையில் அவன் வீட்டின் சௌகரியங்கள் வியப்பாயிருந்தது. யாழ்ப் பாணத்து மக்களின் வாழ்க்கையும் இந்தக் கிராம மக்கள் வாழ்க்கையும் இரு துருவங்களாக தெரிந்தன. இன்னும் எத்தனை ஆண்டுகளைக் கடக்க வேண்டி இருக்குமோ, அந்த நிலையை இந்த மக்கள் அடைவதற்கு. என்று எண்ணங்களில் நிரம்பி வழிந்தது அவன் மனம்.

“இஞ்சரும் கௌசி என்னெண்டுதான் இந்தச் சனம் இருக்குதுகளோ. ரோட்டில்ல, தண்ணியில்ல, கடையில்ல, இரவிரட்டி ஏதும் வயித்துக்க வாயிக்கு குத்தினாக் கூட பத்துப் பதினெந்து மைல் என்ற அம்மா. இதென்ன” என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தது. மரக்கட்டில் படுத்திருந்த அந்த வீட்டுக்காரர் அம்மாவுக்கு கேட்டு விட்டது.

“என்னமா செய்யறது எங்கட ஊரில் வெயில் கொழுத்தி நிலமெல்லாம் வரண்டு போக கிணறு குளங்களிலையும் தண்ணி இல்லாம் கஷ்டப்பட்டம் லோஞ்சீல பயணம் செய்தே எங்கட காலம் கழிஞ்சிது. பிள்ளை

குட்டிகள் வளர்க்க வேணுமென்ட அவா. அந்த பிறந்த தீவில்து இஞ்சு வந்தம். உழைப்புக்கென்டு வந்து குட்டியேறினம் எங்களுக்கு சோறு போட்ட இந்த மண்ண விட்டு எப்பிடிப் போறது எங்கட மன் இவ்வளவு பிரச்சினைக்குள்ளாயும் உயிரக் கையில் பிடிச்சுக் கொண்டு உந்த வெடிக்கிலால் தப்பி வந்தம். இனிச் செத்தாலும் இதிலேயே கிடந்து சாகிறம், எங்களுக்கென்ன கவுமேந்து உத்தியோகமே ஆரேணும் ஒன்றி ரண்டுபடிச்சு நல்லா வந்தாத்தான் உய்யும் கோதாரி விழுந்தவங்கள் கரண்ட கிரண்ட தந்தாலும் பரவா யில்ல. இன்னைக்கு நாளைக்கென்டு இமுக்கிறாங்கள். குளங்குட்டயில் தண்ணிய வந்து ஜயனார் கண் திறந்தாசரி இல்லாட்டி எங்கட பாடும் தண்ணிய குடிச்சு வயித்தக் கழுவ வேண்டியதுதான்." என்று பெருமுச்சு செறிந்து கொண்டே அந்த வீட்டுக்கார அம்மா, "ம்.. கொஞ்ச நாளில் பழகிப் போயிடும் பிள்ளையர் நீங்கள் படுங்கோ விடிய பள்ளிக்கு போகோணுமெல்லோ" என்று வாம்பை தணித்து விட்டு தூங்கினாள்.

அன்றைய இரவு இருவருக்கும் நின்டு கொண்டே சென்றது. இந்த மண்ணில் இன்றும் விடியாமலிருக்கும் மக்களின் வாழ்க்கையைப் போல இராப் பூச்சிகளின் அலறவு காடை அடைத்து மனதை மருங்க செய்ய தூக்கமின்றியே கடந்து போனது அந்த இரவு.

அவர்கள் இருவரும் அந்த மாணவர்களுக்காக தங்களை தயார்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு ஏற்ற விதமாக கற்பித்தார்கள். அன்றும் சோபா கற்பித்துக் கொண்டிருந்தாள். அந்த மூன்றாம் வாங்கிலில் அவன் நர்மதன் வழுமையை விட சிறு அமைதி ஏதோ ஒரு விடயத்தை சிரமப்பட்டு வடிவாக எழுத முற்பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

"எங்க காட்டும் நர்மதன்... எழுதியீட்டாரா" என்றாள் சோபா.

அவன் மெதுவாக தயங்கியபடியே கொப்பியை நீட்டினான்.

"ம்... பரவாயில்லை நல்லா எழுதுறீர்" இன்னும் நல்ல எழுதும் என்ற போது அவன்முகத்தில் உண்டான மாறுதலை அவள் அவதானிக்கத் தவறவில்லை.

"எங்க பிள்ளைகள் நர்மதனுக்கு ஒருங்காக கிளப் பண்ணுங்க" என்றும் மளமள வென கைதட்டல்கள் வகுப்பை அதிர வைத்தன. அந்த வேளை சோபா ஒரு குழந்தை உளவியலாளரையும் மிஞ்சி விட்டாலோ என எண்ணத்தோன்றும்.

அந்த தருணத்தில் அவன் தன்னை அழகாக கற்பனை செய்து கொண்டான். ஒரு கம்பீரம், முகத்தில் ஆனந்தம், சிரிப்பு அவனுக்குள்.

"நன்றி நன்றி" என பல தடைவ கூறிக் கொண்டான்.

"கெட்டிக்காரன் இனி இப்படித்தான்எழுதி எழுதிப் பழக வேண்டும்" என்று அவனைப் பாராட்டினாள்.

அன்றிலிருந்து அவனுக்கு சோபா ரீச்சர் என்றால் விருப்பமுண்டாகியது. சொல்லும் வேலை களை மிக சாமர்த்தியமாக செய்து முடித்து விடுவான். சில மாதங்களில் சோபா வேறொரு வகுப்பில்

பொறுப்பாசிரியராக ஆனாள். இப்போது சோபாவுக்கு வேலைகள் அதிகமாக இருந்தன. ஆனாலும் நர்மதனுக்காக சில வேலைகளை தயார்ப்படுத்தியே வகுப்பறைக்குள் நுழைவாள்.

"ரீச்சர் நீங்கள் என் இப்படிக் கஷ்டப்படுறியள் நர்மதன் விசேட தேவைக்குரியவர் அவர் வகுப்பில் வசூ செய்யேலாது" என்ற சக ஆசிரியரது வார்த்தை காதில் வேண்டாகதாகவே ஒலித்தது. அவள் ஆத்திரம் முகத்தில் தெரிந்தது.

"சேர் இப்பிடிக் கதையாதேங்கோ அந்தப் பையன் பாவம். ஒரு நாள் அவனும் நல்லா படிக்க வேணும். மற்றவரேயாட பழக. நல்லது கெட்டதுகள் தெரிய கொஞ்சமாவது கஷ்டப்படலாமே" என்ற சோபாவின் வார்த்தைகளை விரும்பாத அவர் தலையைத் திருப்பிக் கொண்டார்.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை வழுமைபோல் காலைப் பிரார்த்தனை முடிந்ததும் அதிபர் சில அறிவுரைகளை கூறினார்.

"சரி பிள்ளைகள் யாரேனும் வந்து நற்சிந்தனை சொல்லுங்கோ" என்ற அதிபரின் வேண்டுதலுக்கு சற்று நிச்ப்தமே நிலவியது. ஆனையாள் திரும்பி பார்ப்பதும், யாரேனும் வருகிறார்களா என பார்ப்பதுமாக நின்றனர்.

"என் பிள்ளையர் யாரும் தயார் பண்ண வில்லைப் போல" என்று அதிபரின் பேச்சு கொஞ்சம் கடுந்தொனியில் விழுந்தது.

"நான் சொல்லுவாரன்" எல்லோரும் பின்னே திரும்பிப் பார்க்கின்றனர். யாரும் இதை எதிர் பார்க்கவில்லை சில மாணவர்கள் சிரிக்கவும் செய்தனர்.

"ஒரு தரும் கதைக்க வேண்டாம். நீர் போய் சொல்லும்" என்ற அங்கிருந்த ஆசிரியரின் அதட்டல் எல்லா மாணவர்களையும் அமைதி ஆக்கியது.

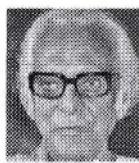
நர்மதன் மெதுவாக நடந்து சென்றான். முகத்தில் எந்தவொரு குழப்பமும் இன்றி தெளிவாக இருந்தான். அவன் எண்ணம் எல்லாம் பேச்சினிலேயே இருந்தது.

"யாரும் எதிர்பார்க்காத வகையில் அவன் வணக்கம் சொன்ன விதம்... நின்ற நிலை" அவனைப் பார்த்து கவிழ்ந்த தலைகள் சிரித்த முகங்கள் அவனைப் பார்த்து மளமளவென கைகள் கொட்டன.

வார்த்தைகள் சில அவன் வாயில் இருந்து விடுபட்டன. ஆனாலும் சொன்ன விதம், நேர்த்தி, தெளிவு, தொனி எல்லாமே பிரமிப்பை உண்டு பண்ணிற்று. எல்லா மாணவர்களும் அவனை இமைக்காது நோக்குகின்றனர். சோபாவும் நோக்குகிறாள்.

தன் உழைப்பிற்கு ஒரு பலன் கிடைத்துவிட்ட தென் ஒரு நினைவு அவனுள் எழுகிறது. கண்முன்னே குவிந்து கிடக்கும் அத்தனை துயரங்களையும் தாண்டி ஒரு மகிழ்வு. துயரத்தின் கோடுகள் மறைந்து நம்பிக்கையின் ஒளிக்கீற்றுக்கள் தோன்றுகின்றன. அவள் முகத்தில், கிழக்கு வானில் மேகங்கள் கலைந்திருந்தன.

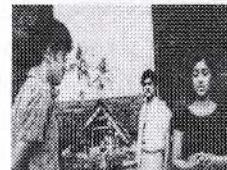
சோபா நர்மதனைப் பார்க்கின்றாள். மனதை முடியிருந்த துயரங்கள் விலகி அவனை நோக்குகிறாள். அவன் முன்னே நடந்து கொண்டிருந்தான். ●

இரண்டு திரைப்படங்கள்!

Nirmalyam

அறுபதுகள் எழுபதுகளில் “கணையாழி” மற்றும் தமிழகச் சிற்றிதழ்களில், மாறுதலான இந்தியத் திரைப்படங்கள் பற்றிய கட்டுரைகளில் - “புவன் ஷோம்”, “நிர்மால் யம்” ஆகிய படங்களையும் அறிந்திருந்தேன்; ஆயினும், அவற்றைப் பார்க்கும் வாய்ப்பு ஈத்தில் கிடைக்கவில்லை. நேற்றும் முந்தையநாளும் இவ்விரு படங்களையும் தற்செயலாக இணையத்தில் பார்த்தபோது, மகிழ்ச்சியாகிறாந்தது! இரண்டுமே கறுப்பு வெள்ளையில் அமைந்துவை.

1. புன் வோம் (1969, 96 நி.) - வங்காள இடது சாரி திரைப்பட நெறியாளர் மிரணாள் சென்னில் நெறி யாள்கையில் உருவான், ஹிந்தி திரைப்படம். ஆரம்பக் காட்சிகளில் விவரணைப் படத்தின் தன்மைகளையும் - விவரணைக்குரல் அமிதாப் பச்சனுடையது - (பிரக்ஞெஷ்டன்) இணைத்துக்கொண்டு செல்லும், மாறுதலான படம்.

இந்தியத் தொடருந்து சேவையில் உயர் அதிகாரியான புவன் ஷோம், கண்டிப்பானவர்; மகனைக் கூட அவனின் தவறுக்காக வேலைநீக்கம் செய்துவர். பறவை வேட்டைக்காக ஓய்வு விடுமுறை யில், குஜராத்தில் ஒவ்ஸ் சிற்றுரொன்றுக்கு வருகிறார். அங்கு கெளரின்னும் கிராமியப் பெண், தந்தை சொல்லியதற்கிணங்க, பறவை வேட்டையாடுவதில் அவருக்கு உதவுகிறான். அவருக்குத் தெரியாத பல விடயங்களில், அவனுக்கு நுணுக்கமான அறிவிருக்கிறது; ஏனெனில் அவன் அந்த நிலத்தின் புதல்வி! அவர் இதுவரை அறிந்திராத இன்னொரு உலகையும் மனதிதரையும் காண்பதில், புவன் ஷோமின் இதுவரையிலுமான வாழ்வியல் மனப் பாங்குமாற்றம் அடைவதே கதையின் மையம்.

முற்போக்குக் கலையுலக ஆன்மையான
உத்பால் தத் (புவன் வேஷாம்), சஹாஷினி முலே (கெளரி)
ஆகியோரின் நடிப்பு சிறப்பானது; ஆயினும் சஹாஷினி
முலே, கிராமியப் பெண்ணின் மலர்ந்த முகச்
சிறப்புதனும் துடியான செயல்களுடனும் மனதில்
அழுமாக இடம் பிடிக்கிறார்!

கே. கே. மகாலனின் வளிப்பகுவி அமைப்பு:

அதிலும், மன்மேஹரில் கொரி நடந்தும் ஒழியும் செல்லும் தொலைவுக்காட்சிகளும், பறவைகள் கூட்டமாய்ப் பறத்தலும், வேறு அண்மைக் காட்சிகளும் (கொரியின் முகத்தோற்றுச் சட்டகங்கள் சில இடங்களில் - சுத்யஜித்ரேயின் ‘சாருலதா’ கதாநாயகியையும் ஞாபகப்படுத்துகின்றன.) சிறப்பானவை.

1970 இல், இந்திய தேசியத் திரைப்பட விருதுகள் முன்னை இத்திரைப்படம் பெற்றது!

- i. சிறந்த திரைப்படம்.
 - ii. சிறந்த நெறியாளர்.
 - iii. சிறந்த நுட்கர்.

2. நிர்மால்யம் (1973, 134 நி.) - சிறந்த மலையாள எழுத்தாளரான எம். டி. வாக்தேவன் நாயரின் நெறியாள்கையில் உருவான மலையாளத் திரைப்படம் ‘பனிமேகம்’, ‘காலம்’, ‘இரண்டாம் இடம்’, ‘நாலு கட்டு’ ஆகிய அவரது சிறந்த நாவல்களை முன்னர் படித்திருக்கிறேன். ‘திருவானும் காற்சிலம்பும்’ என்னும் அவரது சிறந்த சிறு கதையையும், மலையாளச் சிறுகதைத் தொகுப்பொன்றில் - தமிழில் படித்துள்ளேன்; அச்சிறுகதையே ‘நிர்மால்யம்’ திரைப்படமாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

ஒரு கிராமத்தில் - முறையாகப் பேணப்படாத நிலையிலுள்ள ஒரு, பெண் தெய்வக் கோவில்; அதன் பராமரிப்பாளராக இருப்பவர் 'வெளிச்சப்பாடு' (பெண் தெய்வத்துக்கும் வழிபடுவோருக்குமிடையில் தொடர்பு ஜனா குமாரக இருப்பவர்). கோவிலில் கிடை க்கம் கிழிய

வருமானத்தைக் கொண்டே, நான்கு பேர் கொண்ட அவரது குடும்பத்தின் வாழ்க்கை சிரமத்துடன் நடக்கிறது. பழைய பூசாரி லிலகிஸ் சென்று தேநீர்க்கடை நடத்த, இவைஞான பிரம்மதத்தன் நம்புதிரி புதிதாக வருகிறான்; அவனுக்கும் வெளிச்சப்பாடின் மகள் அம் மினிக்கும் காதல் தொடர்பும் நெருக்கமும் ஏற்படுகிறது. கிராமத்தில் சின்னம்மை நோய் ஒருவருக்கு ஏற்பட, கோவில் திருவிழாவை நடத்தக் கிராமத்தவர் முனை கின்றனர்; அதில் வெளிச்சப்பாடு முக்கியமானவர். திருவிழா அண்மிக்கும்போது, தனது வீட்டு நிலைமை கருதி - வேறு பெண்ணை மனக்க முடிவெடுத்த பிரம்மதத் தன் நம்புதிரி, அம்மினியைக் கைவிட்டு ஊருக்குத் திரும்புகிறான்; திருவாளையம் காற்சிலம்பையும் விற்க முனைந்த மகன் அப்புவைக் கோபத்துடன் ஏசி - வீட்டைவிட்டுக் கலைக்கிறான் வெளிச்சப்பாடு. வட்டிக்குப் பணம் கொடுப்பவனுடன் மனைவி சோரம் போனதையும் அவன் காண்கிறான்; அவரோ, “உனது தெய்வம் அரிசிக்கு வழிகாட்டவில்லை - எனக்கு வேறு வழிபுமில்லை” எனத்துயருடன் சொல்கிறார்.

அதிர்ச்சிக்குள்ளாகும் வெளிச்சப்பாடு, திருவிழாவில் ஆவேசநிலையில் வாஞ்சுன் ஆடுகிறான்; உருவேறிய நிலையில் கோவிலுள் நுழைந்து, பெண் தெய்வத்தின் முன் வாளினால் காயத்தை ஏற்படுத்தி, தனது இரத்தத்தைத் தெய்வத்தின் முகத்தில் துப்புகிறான்; ஆவேசத்துடன் ஆடி, தனது நெற்றியில் மேலும் காயத்தை ஏற்படுத்தி, நிலத்தில் வீழ்கிறான்; அப்படியே இறக்கிறான் - அவனே இருதியில் காணிக்கையாகிறான்!

கிராமச் சூழலும் மனிதர்களின் வாழ்வியக்கமும் நன்கு சித்திரிக்கப்படுகின்றன. பிரம்மதத்தன் நம்புதிரி - அம்மினி தொடர்பு மன நெகிழ்ச்சியையும் ஏற்படுத்துகிறது. கடைசியில் அவன் அவனைப் பிரியம் போது, படித்துறையில் இறங்கி, குறைந்தளவேயுள்ள ஆற்று நீரில் நடந்து, பிறகு மனைல்திட்டில் நடந்து செல்லும் போது அம்மினி பார்த்தபடியே நிற்கும் தொலைவுக் காட்சி - வாசதேவன் நாயரின் “காலம்” நாவலின் இருதி வரிகளையும் ஆச்சரியத்துடன் எனக்கு நினைவுடியது!

“... மறையாத மனவில் திட்டுகளிடையே படியும் காலடிகளை வலிந்து வலிந்து எடுத்துவைக்குத் தூண்டகும்போது ஏமாற்றம் மனத்தை நிறைத்துக்கொண்டிருந்தது. நினைத்துப் பார்க்கக் கூடியவில்லை.

குமைக்கார புலையவரின் ஓரே மாதிரியான காலடியோசைகளைக் கேட்டான்.

தூரத்தில் இரும்புப் பாலமும் தண்டவாளங்களும் கிடக்கின்றன. மலை வெள்ளம் உருவாக்கிய ஆறு, எனது அன்பின் ஆறு, பின்னால் இரத்தம் சுண்டிய சடலம் போல சலனமற்றுக் கிடந்தது.” (“காலம்”, முதற்பதிப்பு, 1985, பக. 368).

திரைப்படத்தின் ஒளிப்பதிவு - ராமச்சந்திர பாபு; இசை - எம். பி. சிறீநிவாசன். வெளிச்சப்பாடு, மனைவி, அம்மினி, பிரம்மதத்தன் நம்புதிரி ஆகிய பாத்திரங்கள் மனதில் தங்குகின்றன. P. J. அன்றனி வெளிச்சப்பாடு பாத்திரத்தில் சிறுபாக நடித்தமையால், சிறந்த நடிகருக் கான தேசிய விருதை 1974 இல் பெற்றார்; இத்திரைப்படமும் சிறந்த திரைப்படத்துக்கான தேசிய விருதை அவ்வாண்டில் பெற்றது!

-06.05.2020 •

கதை ஒல்லாக் கதைகள் - 9

கொற்றை பி.கிருஷ்ணாந்தன்

கவரமுத்து எண்டாலும் வர்ட்டும்

கனகப்புவுக்கு அவருடை வாக்குமூலத்தின்படி அப்போது வயது Sixty Six. அன்றும் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் கனகப்புவின்வயதைக் கேட்டறிய வேண்டியதாகிவிட்டது.

பதில்: சிக்ரி சிக்ஸ் தான்

எங்களில் ஒருவன் சொன்னான்.

“என்னடா மச்சான்... தொடர்ந்து நாலு வருஷமாக கனகப்பு தனக்கு வயது Sixty six எண்டுதான் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார். அதுக்கு அங்காலை வயது போகாதாமோ?”

வன்னியிசிங்கம் மாஸ்ரர் சொன்னார்:

“அதெல்லடா பிரச்சினை. அவர் வயதை இங்கி லிசிலைதான் சொல்ல ஆசைப்படுகிறார். அடுத்துத்த வயதுக்கு ஆளுக்கு இங்கிலிசிலை சொல்லத் தெரி யேல்லை. அதாலை Sixty six லேயே நிற்கிறார்.”

இது இப்படியிருக்க எழுபதுகளின் இறுதியிலும் எண்பதுகளின் முற்பகுதியிலும் வடமராட்சியில் “பாட்டும்பாவமும்” என்ற பெயரில் ஒரு கலைநிகழ்வு போட்டி யாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது. பங்கு பற்றுபவர்கள் ஒருதனிப்பாடலைப் பாடி நடிக்க வேண்டும்.

கனகப்புவும் இப்போட்டியில் பங்கு பற்ற ஆசைப்பட்டு எங்கள் ஊரில் தமிழ் அண்ணாவியாரிடம் போய் “யார் போய்ச் சொல்லுவார்” மற்றும் “அப்பனே சத்திய கீர்த்தி”, “யாரடி கள்ளி நீ” ஆகிய பாடல்களைக் கேட்டுப் பாடிப் பழகி, போட்டிகளில் பங்கு பற்றி மூன்று நான்கு ஊர்களில் முதற் பரிசைப் பெற்று விட்டார்.

நான் உட்பட மத்தியஸ்தர்களாகக் கடமையாற்றியவர்கள் கனகப்புவின்வயதையும் மற்றும் சினிமாப் பாடல்களுக்கிடையே கனகப்புவின் பாடல் இசை நாடகப் பாடல் வகையைச் சேர்ந்ததாக இருந்ததையும் கருத்தில் கொண்டதாலேயே முதற்பரிசைத் தட்டிச் செல்ல வாய்ப்பாக இருந்தது.

முன்பின் நாடகத்துறையில் அனுபவமில்லாத கனகப்பு இவ்வெற்றிக்களுக்குப் பிறகு “தம்பு அண்ணாவியையும் நடிகமணி V.S.வெரமுத்துவையும் தவிர வேறை எவ்னெண்டாலும் அரிச்சந்திராப் பாட்டுகளைப் போட்டிக்கு பாடி நடிச்ச என்னை வெல்லட்டும் பாப்பம்” என்று சொல்லத் தொடங்கிவிட்டார்.

கொஞ்சநாட்கள் போக,

“S.V. வெரமுத்துவைத் தவிர தம்பு அண்ணாவியையும் நடிகமணி V.S.வெரமுத்துவையும் தவிர வேறை எவ்னெண்டாலும் அரிச்சந்திராப் பாட்டுகளைப் போட்டிக்கு பாடி நடிச்ச என்னை வெல்லட்டும் பாப்பம்” என்று சொல்லத் தொடங்கிவிட்டார்.

ஒருநாள் வாசிக்காலைக்கு முன்னால் நண்பர்கள் சிலர் கதைசுக்க கொண்டிருந்தோம். அந்தப் பாதையால் வந்த கனகப்புவைக் கூப்பிட்டு ஒருவன் கேட்டான்.

“கனகப்பு போன கிழமையும் பொலிகண்டி யிலை பரிசுகிடைச்சுது போல்”

கனகப்பு பெருமித்துடன் ஒரு சிரிப்பை உதிர்த்து விட்டுச் சொன்னார்.

“தம்பியவை...! தம்பு அண்ணாவி மட்டுமல்ல. V.V. வெரமுத்து எண்டாலும் அரிச்சந்திராப் பாட்டுகளை மேடையேறி பாடி நடிச்ச என்னை வெல்லட்டும் பாப்பம். வெண்டிட்டால் என்றைத்தலையை மொட்டையடிக்கிறன். (கனகப்புவுக்கு ஏற்கனவே தலை மொட்டைதான்) ●

பங்குனி மாதத்துப் புழுக்கம் உடலை வெப்பமாய் தகிக்க வைக்கிறது. உண்ட களை தொண்டருக்கும் உண்டு என்று சொல்லுவார்கள். அதற்கு நான் மட்டும் விதிவிலக்கா... என்ன... என்னருமை மனைவி சுகிர்தா சமைத்த உணவை சூடாறுமூன் பரிமாறியபோது எனது வாய் கட்டுக்கடங்காமல் ரசித்து உண்டதன் விளைவு... கொட்டாவியாகி காற்று வெளியேறியதுடன் ஒருவித கிறுக்கம் ஏற்பட்டு என்னை சாய்மனையில் சரிய வைத்து விட்டது. கண்ணயர்ந்த நான் குட்டித்துருக்கத்தில் ஆழ்ந்து போய் விட்டேன்.

கடும் வெப்பத்தின் தகிப்பு என்னை தட்டி எழுப்ப திடுக்கிட்டு விழித்த நான் என்னிலை உணர்ந்தபோது தேக மெங்கும் வியர்வையினால் தெப்பமாய் நனைந்து போயிருக்கிறது.

“ஆ!.. என்ன புழுக்கம்”

வாய் புறுபுறுக்க, நான் எழுந்து வீட்டுக்கு முன்னால் பொருத்தியிருந்த குழாயடியை நோக்கி நடக்கிறேன். தண்ணீரைத் திறந்து விட்டு கைகளிரண்டினாலும் ஏந்தி முகத்தை அலும்புகிறேன். தண்ணீர் பட்டதும் வெப்பம் தனிந்து உடலுக்கு இதுமான கூம் கிடைக்கிறது, வீட்டிற்குள் நுழைந்தவுடன் மனைவி பிள்ளைகளைத் தேடுகிறேன்.

ஹாலுக்குள் மின் விசிறி கழுவுகிறது. எட்டிப் பார்த்தேன். நடு ஹாலில் பாயை விரித்துவிட்டு மனைவியும் பிள்ளைகளும் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் மூழ்கிப் போய் இருக்கிறார்கள்.

என் மனம் மனைவி சுகிக்காக இரங்குகிறது.

பாவம் அவள், வேலைக்கும் போய் வந்து வீட்டு வேலைகளையும் பிள்ளைகளையும் கவனிப்பதால் அவளுக்கு ஒய்வு கிடைப்பதேயில்லை. வார இறுதி நாட்கள் விடுமுறை தினங்களாக இருந்த போதிலும் துணி மனிகளை துவைப்பதும் கழுவுவதும் சுத்தமாக்குவதுமென எந்நேரமும் கழுன்று கொண்டேயிருப்பாள். பகல் நேரத்தில் அவள் இப்படி அயர்ந்து தூங்குவதை நான் பார்த்ததேயில்லை.

இப்பொழுது உலகளாவிய ரதியில் பரவி வரும் கொடிய ஆட்கொல்லி நோயாகிய கொரோனா வைரஸ் எம்மைப் போன்றவர்களுக்கு வீட்டில் தங்கியிருந்து ஒய்வெடுக்கக்கூடிய சந்தர்ப்பத்தைத் தந்திருக்கிறது. தொடர்ந்து வீட்டில் அடைந்து கிடப்பது அசெளகரியத்தை தந்த போதிலும் வேறு வழியில்லை. நோய்த்தொற்றிலிருந்து தமிழ்மைத்தாமே பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டியது

ஒவ்வொரு பிரஜையினதும் கடமையுமாகும். எனவே மனம் கோணாமல் சுகாதாரப் பிரிவினரது அறிவுறுத்தல்களை அலட்சியப்படுத்தாது தவறாமல் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். ஒரு கணம் இந்த நோய்த் தொற்றால் ஏற்படும் பாதிப்பை நாம் சிந்தையில் கொள்ள வேண்டும். அதே சமயம் இந்த நோய் ஒருவருக்குத் தொற்றி அந்த நோயை அவர் இனக்காண முன்னரே அது மற்றவர்களுக்கு வேகமாக பரவத் தொடங்கி விடுகிறது. இந்தத் தொற்றிலிருந்து எம்மைக் காத்துக்கொள்வதற்கு ஒரே வழி வீட்டில் முடங்கிக் கிடைப்பதுதான். சாதி மத இன பேதமன்றி மொத்த மனுக்குலத்திற்கும் ஏற்பட்டிருக்கும் இத்தகைய நெருக்கடி நிலையை சுகலரும் ஒத்துழைத்தால்த் தான் முறியடிக்கலாம்.

என் மனம் கொரோனாவைப் பற்றிய சிந்தனை யிலேயே சம்ரூ கொண்டிருக்கிறது. அதை ஊடறுத்து ஒரு குரல் செவிப்பறைகளில் வந்து மோதுகிறது.

“அப்பா! அம்மா உங்களை வரட்டுமாம்”

எனது கைகளைப் பற்றி உள்ளே அழைத்துப் போனாள், என் செல்ல மகள் வெண்ணிலா.

“என்ன சுகி! என் கூப்பிட்டநீர்?”

பதிலெலுவும் கூறாமல் சுகி மேசையை திரும்பிப் பார்த்தாள். அங்கே... கிண்ணங்களில் அவித்த இராசவள்ளிக் கிழங்கு போட்டு வைக்கப்பட்டிருந்தது. மகன் நிலவனை அழைத்த சுகி ஆளுக்கொரு கிண்ணமாக எடுத்து கைகளில் கொடுக்க எல்லோரும் ஆற ஆமர இருந்து கிழங்கை நசிக்கத் தொடங்கினோம். நிலவன் ஆரம்பித்தான்.

“பழுமையா அப்பம்மாதான் எங்களுக்கு இந்தக் கிழங்கு அவிச்சுத்தாறவ. இன்னைக்கு அம்மா அவிச்சிருக்கிறா”

“அப்பா! இப்ப வீதுகானே. ஏன் அப்பம்மா எங்கட வீட்டுக்கு வரயில்ல”

கேட்ட வெண்ணிலாவை திரும்பிப் பார்த்தேன். அவளது முகம் சற்று வாடியிருந்தது. அப்பம்மா என்றால் அவளுக்கு அலாதி பிரியம். அம்மாவுக்கும் அவள் மீது வாரப்பாடு அதிகம்.

அம்மாவின் கடைக்குட்டி செல்லப்பின்னளை நான். முன்று அக்காமாருக்குப்பின் பிறந்தபடியாலோ அல்லது ஆண் பிள்ளை என்பதாலோ என்னவோ அம்மா என்மீதுதான் அதிக பிரியம் காட்டுவாள். எங்களது பூர்வீகம் மல்லாவி. நான் சுகியை கைப்பிடித்துதினால் இங்கு திருநெல்வேலியில் வந்து சுகி சீதனமாகக் கொண்டு வந்த வீட்டினில் குடியேறி

விட்டேன். சுகியும் நானும் வேலைக்குப் போவத னால் அம்மா அங்கு இளைய அக்காவோடு தங்கியிருக்கிறாள். பாடசாலை லீவு விட்டதும் விடுமுறைக்கு எங்களோடு வந்து தங்குவாள். அவள் இங்கு தங்கும் நாட்களில் பேரக் குழந்தைகளுக்கு வகை வகையான உணவு தயாரித்துக் கொடுப்பதுடன் அவர்களும் அப்பம்மாவுடன் ஒட்டிக் கொள்வார்கள்.

அம்மா அடிக்கடி சொல்லுவாள்.

“எனக்கு கொள்ளி வைக்க ஒரு ஆண்பிள்ளை இல்லையே என்று அந்த கதிர்காமத்துக் கந்தனுக்கு நேர்த்தி வைத்துத்தான் நீ வந்து என்றை வயிற்றில் பிறந்த நீ. என்றை ஆசையை நீ நிறைவேற்றிப் போடவேண்டும். நீ கொள் வைச்சால் தான் என்றை கட்டை வேகும்”

“இதென்னம்மா விசர்க்கதை கதைக்கிறியள். எல்லாம் அதுஅது நடக்கிற காலத்தில் நடக்கும் இப்ப எதுக்குஅந்த வீண் கதைகளை.”

நான் இப்படிக்கூறித்தான் அம்மாவை மடக்குவது வழக்கம்.

வெண்ணிலாவுக்கு அப்பம்மாவின் தவணம் வந்துவிட்டது போலும். என்னை வந்து உலப்பினாள்.

“அப்பா! நிங்கள் மல்லாவிக்கு போய் அப்பம்மாவை கூட்டிக் கொண்டு வாங்கோ”

“வெண்ணிலாக்குஞ்சு! அப்பா சொல்லுவறதைக் கேளுங்கோ இப்ப ஊரடங்குச் சட்டம் அமுலில் இருக்குது. ஒருந்தரும் வீட்டை விட்டு வெளியில் போக ஏலாதம்மா. அதனாலதான் அப்பம்மாவும் வெளிக்கிட ஏலாம் அத்தை வீட்டிலையே நிக்கிறா”

நான் என்ன சொல்லியும் அவள் சமாதானமடைய வில்லை. நல்லவேளையாக நிமலன் என்னைக் காப்பாற்றினான். கையில் அலைபேசியை எடுத்து வந்தவன், அத்தை வீட்டாருடன் தொடர்பை ஏற்படுத்தி,

அப்பம்மாவுடன் வெண்ணிலாவைக் கதைக்க வைத்து விட்டான். பேர்த்தியின் முறைப்பாட்டைத் தாங்க முடியாதவளாக அம்மாவும் ஊரடங்குச் சட்டம் தளர்த்திய பின் உடனடியாக புறப்பட்டு வருவதாக வாக்களித்தாள்.

ஆனால்... அதுதான் நான் அப்மாவுடன் கதைக்கும் கடைசி வார்த்தைகள் என நான் கனவிலும் என்னவில்லை. சுகி அவசரமாக நிமலனை அழைத்தாள்.

“தம்பி! பாண்வண்டி வருகுது. ஒரு றாத்தல் பான் வாங்கினால் இரவு சாப்பாட்டுக்கு உதவும். ஒருக்கால் போய் வண்டியை மறிச்ச வேண்டு ராசா”

எனக்கு நிமலனை வெளியில் அனுப்ப இஷ்ட மில்லை. எனவே, நான் சுகியிடமிருந்து பண்தை வாங்கிக் கொண்டு முகக்கவசத்தை அணிந்தவாறு “கேற்”றைத் திறந்து வெளியே போனேன். நானும் போக பான் வண்டியை எங்கள் வாசலுக்கு வர சரியாக இருந்தது. பானை வாங்கி வந்து சுகியிடம் நீட்டினேன்.

“அப்பா கையை வெளி பைப்பிலை கழுவிப் போட்டு வாங்கோ. “சோப்” பக்கத்திலேயே இருக்குது”

நிமலன் சொன்னதும் என் மனதில் ஒரு திருப்தி ஏற்பட்டது. “எங்களைவிட பிள்ளைகள் கொரோனா விசயத்தில் கவனமாய் இருக்கினம்” மனம் என்னிக் கொண்டது.

முன்னரெல்லாம் எங்களுக்கு பொழுது போவதே தெரியாது. வேலைக்குப் புறப்படுவது, அதற்கான ஆயத்தங்கள் செய்வது வெளியில் போய் வருவது என வேலைப்பற அதிகமாகி ஒருவருடன் ஒருவர் நிதானமாகப் பேசுவதற்கே நேரம் இருப்பதிலை. ஆனால் இப்பொழுதெல்லாம் பொழுதுகள் ஆமை வேகத்தில் நகர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

ஒருவாறு இரவு ஒன்பது மணியளவில் படுக்கைக்குப் போனேன். பகல் ஒரு குட்டித் தூக்கம் போட்டதனாலோ என்னவோ உறக்கம் என்னை நெருங்க மறுத்துவிட்டது. அருகிலிருந்த அலைபேசி ஒலி எழுப்பியது. எதுவித சலனமுமில்லாமல் அழைப்பை ஏற்றபோது அதிர்ச்சி அங்கு காத்திருந்தது. அக்காவின் மகள் தாரணிதான் பேசினாள்.

“மாமா! ஒரு அதிர்ச்சியான செய்தி” என்று பீடிகை போட்டவள், தொடர்ந்தான்.

“அம்மம்மா இருந்தாப்போல நெஞ்சு வலிக்குது என்று சொன்னா, அப்பிடியே விழுந்துவிட்டா”

“தாரணி! அம்மாவுக்கு இப்ப எப்பிடி இருக்குது” நான் பதற்றத்துடன் அவசரப்படுத்தினேன்.

“மாமா! அம்மா எங்களை விட்டிட்டு போயிட்டா”

“ஓ” வென்று குரலெடுத்து அழுதவாறு அவள் கூறியதுதான் தெரியும். என்னால் என்னைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. முற்றாக நிலைகுலைந்த நான் தலையிலிட்டதுக்க கதறினேன். சுகியும் பிள்ளைகளும் பதறியிட்டதுக்க கொண்டு ஓடி வரவும் அனைவரும் சேர்ந்து கூக்குரல் எழுப்பினோம். தவிர எங்களால் என்னதான் செய்ய முடியும். வீட்டுக்குள் முடன்கிக் கிடக்க வேண்டிய கட்டாயம் எங்களைக் கட்டிப் போட்டு விட்டது.

“என்னப்பா பின்னேரம்தானே மாமி எங்களோடு கதைச்சவ. அதுக்குள் அவுக்கு என்ன வந்தது?”

சுகி எனது தோளை ஆதரவாகப் பற்றிவாறு சொன்னாள். அவளது கண்ணிர் எனது தோளில் பட்டுத் தெறித்தது. வெண்ணிலா எனது மடியில் தலையை சரித்தவாறு “எனக்கு அப்பம்மா வேண்டும்” என்று அரற்றிக் கொண்டிருந்தாள். நிமலன் மட்டும் ஒதுங்கி நின்று எங்களை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

என் முன்னால் அம்மா நின்று என்னை வெறித்துப் பார்ப்பதாக ஒரு பிரமை தோன்றியது. மான்சீகமான நான் அவளிடம் மன்னிப்புக் கேட்டேன். “அம்மா! உங்கட ஆசையை நிறைவேற்ற முடியாத பாவியாகிவிட்டேன்” நினைத்த போது என் உள்ளம் பொங்கிப் பிரவகித்தது. என்னையறியாமல் தேம்பித் தேம்பி அழுதேன். சுகி என்னைத் தேற்ற முனைந்தாள்.

“அழாதையுங்கோப்பா. குழந்தையும் உங்களைப் பார்த்து அழுகிறாள்”

வாய் வார்த்தைகளால் எளிதில் எதையும் சொல்லி விடலாம். பிரிவத்துயர் என்பது பட்டால்ததான் தெரியும். மனதில் நினைத்துக் கொண்டேன்.

பக்கத்து அறையில் ஏதோ சலனம் கேட்கவே நிமலன் அங்கு போனான் போய் வந்தவனது கையில்எங்களது வைபர் போன் இருந்தது. என்னிடம் அதை நீட்டினான்.

“அப்பா! அப்பம்மாவின் படம் இருக்குது. பாருங்கோ”

மரத்துப் போய்க்கிடந்தவள் அதை நிமிர்ந்து பார்த்தேன். எனக்கு உயிர் கொடுத்த என்னருமைத் தாயின் உயிர் சமந்தக்கூடு பெட்டிக்குள் அடைக்கலமாகிக் கிடந்தது. கையாலாகதவனாய் நான் அதை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைத் தவிர வேறு என்ன தான் செய்யமுடியும். கொரோனா வைரலின் தாக்கம் மட்டும் இங்கு

இல்லாமலிருந்திருந்தால் நான் அம்மாவின் சிதைக்கு தீழுட்டி அவளது ஆசையை நிறைவேற்றியிருக்கமுடியும். இந்தக் குறை என்றும் என மனதை அறித்துக் கொண்டுதான் இருக்கப் போகிறது.

“அம்மா!...” என்று கதறித் துடித்தேன். அழுது கவலையைத் தீர்க்கலாம் என்றால் கண்கள் நீரின்றி வரண்டு கிடந்தன.

■ க.பாலேந்திரா

ஸுத்து கலைஞர் அமர் ரகுநாதன்

இதனையே தனக்கு வலியுறுத்தியதாக எப்பொழுதும் அவரை நினைவு கூருவார். தனது குருவின்-கலையரசு சொர்ணவிங்கம் நினைவாக, 2007இல் லண்டனில் ஈழவர் திரைக்கலை மன்றம் என்ற அமைப்பின் மூலம், எனக்கு “கலா விதோதன்” பட்டம் தந்து கெளரவப்படுத்தினார்.

அண்மைக் காலங்களில் ரகுநாதன் அவர்களோடு தொலைபேசியில் பேசும் பொழுதெல்லாம் “வாழ்க வளமுடன்” என்று வாழ்த்துடனேயே உரையாடலை ஆரம்பிப்பார். பழைய நினைவுகளை மிகத் தல்லியமாக நினைவுட்டிப் பேசுவார். முதுமையிலும் அபாரமான நினைவாற்றலுடன் அவர் இருந்தார். வியக்க வைக்கும் நினைவாற்றல் அவருடையது. நான் இறுதியாக பேசியபோதும், மிக உற்சாகமாக பழைய நாடக, திரைப்படம் பாடல்களை முழுமையாக, இராக பாவத்துடன் பாடி அசத்தினார். அவரைப்போல Positive ஆன மனிதரை நான் பார்த்ததில்லை. வாரத்தில் 3 நாட்கள் Dialysis க்கு வைத்தியசாலைக்கு போய் வருவதைக்கூட கொஞ்சமும் சலிப்பில்லாமல், தன்னை ராசா மாதிரி கூட்டிக்கொண்டு போய், பின்னர் கொண்டு வந்து விடுவார்கள் என்று உற்சாகமாக அவர் கூறுவதை பலமுறை கேட்டிருக்கிறேன். Dialysis காரணமாக அவருக்கு அடிக்கடி பயணம் செய்ய முடியாமல் இருந்த போதும் சலித்துக் கொள்ளவில்லை. பின்னர் அவர் லண்டனுக்கு வருவது குறைந்தது.

ஙாரே கூடி வழியனுப் பவேண்டிய, மூத்த கலைஞர் அவர். இப்பொழுது நிலவும் அசாதாரண தழலால், சிலருடன் மட்டும் அவரது இறுதிப்பயணம் முடிந்துவிட்டது என்கிறபோதுதான் மனதை மிகவும் நெருடுகிறது..

எழுபதுக்களின் ஆரம்பப் பகுதியில் நவீன நாடகத்துறையில் நான் இயங்க ஆரம்பித்த காலங்களில் கொழும்பில் அவரை சந்தித்தேன். 70களில் அவரோடு ஒரு நாடகத்தில் பங்குபற்றியிருக்கிறேன். 73இல் எமது “ஏனிப் படிகள்” நாடகத் தைத் தொடர்ந்து எனது நண்பரான நெறியாளர் கலேஜ் ஹமீட் நெறியாள்கையில் மில் ரகுநாதன் அவர்கள் தயாரித்த “ரகுபதி ராகவ ராஜாராம்” என்ற நாடகத்தில் இராவணனாக திருரகு நாதன் நடித்தார். இராவணன் பாத் திரத்திற்கு அவரது ஆஜானு பாகுவான், கம்பீரமான தோற்றும் மிகப் பொருத்தமாக இருந்தது. நான் அந்த நாடகத்தில் மார்சன் பாத்திரத்தில் நடித்தேன். அப்போது பிரபலமாக இருந்த நடிகர்களான லடிஸ் வீரமணி, கே.எஸ்.பாலச்சந்திரன் போன்றோரும் அந்நாடகத்தில் நடித்தனர். அப்போது தான் பல மேடை நடிகர்களுடன் எனக்கும் தொடர்புற்றப்பட்டது.

கலைப் படைப்புகளில், நல்ல வற்றைக் காணுவதும், அவற்றை உடனே பாராட்டுவதும் அவரது இயல்பாக இருந்தது. தனது கருவான கலையரசு சொர்ணவிங்கம் அவர்கள்

லண்டனில் அவரது மகள் உஷா நடன ஆசிரியையாக இருக்கிறார். திருரகுநாளின் பரிந்துரைத்தலின்படி மகள் உஷா, தனது வருடாந்த நடன விழாக்களில் மூத்த நாடகக் கலைஞர்களை கொரவிப்பதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். 2016ஆம் ஆண்டு நானும், 2017ஆம் ஆண்டு எனது மனைவி ஆனந்தராணியும் இந்த விழாக்களுக்கு விருந்தினர்களாக அழைக்கப்பட்டு கொரவிக்கப்பட்டோம். 2017ஆம் ஆண்டு நிகழ்ந்த அந்த நடன விழாவில்தான் அவரை நான் இறுதியாக நேரடியாக கண்டு பேசியது. அதன் பின்னால் தொலைபேசித் தொடர்புமட்டும்தான்.

திரு ரகுநாதன் தயாரிப்பில், கலேஜ் ஹமீட் நெறியாள்கையில், கவிஞர் அம்பி எழுதிய “வேதாளம் சொன்ன கதை” என்ற நாடகத்தை 1974ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் நடைபெற்ற உலகத் தமிழராய்ச்சி மகாநாட்டில், மேடையேற்றியபோது,

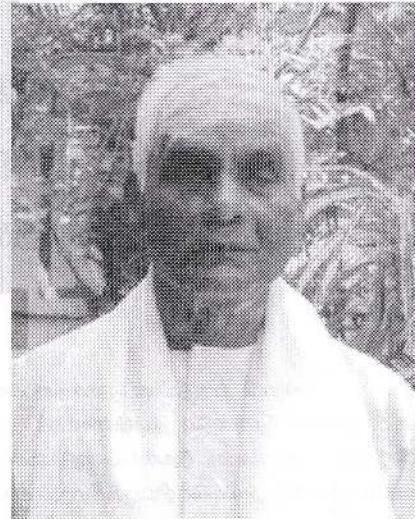
கலேஜ் ஹமீட் நெறிப்படுத்தி மொரட்டுவ-கட்டுப்பெத்தை பல்கலைக் கழக தமிழ்ச் சங்கதமிழ்ச் சங்கத்துக்காக மாணவர்களைக் கொண்டு நான் தயாரித்த “ஏனிப்படிகள்” நாடகமும் மேடையேற்றியது. நானும் திரு.ரகுநாதனும் தொலைபேசியில் பேசும்போது அந்தப் பழைய நினைவுகளை மீட்டுவோம்.

பின்னர் அவர் கூடுதலாக ஈழத்துத் திரைப்படத் தயாரிப்பில் கூடிய ஆரவும் காட்டத் தொடங்கினார். அவர் தயாரித்து பிரதான பாத்திரத்தில் நடித்த “தெய்வம் தந்த வீடு” திரைப்படத்தில் நடிப்பதற்கு எனது மனைவி ஆனந்தராணியை முதலில் அனுகினார். ஆனால் அது நிகழவில்லை. நேரில் சந்திக்கும் போதெல்லாம் ஆனந்தராணியிடம் இது பற்றிக் கூறுவார். புலம் பெயர்ந்த மின்பும் நாடகத்தை விட திரைப்படத் துறையிலேயே கூடிய அக்கறை காட்டினார் என நம்புகிறேன்.

தனது நாடக திரைப்பட அனுபவங்களை முழு விபரங்களுடன் பதிவு செய்கிறேன். அதில் நீங்கள் எல்லாம் வருவர்கள் என்று அடிக்கடி கூறும் அந்தக் கம்பீரமான குருவை இனிக் கேட்க முடியாது. அவர் விட்டுச்சென்ற கலைச் சுவடுகள் என்றும் எழுமுடன் இருக்கும். அவரது அந்தப் பதிவுகளும் வெளிவரும் என நம்புவோம்.

அவருடைய ஆத்மா சாந்தி அடையாடும்.

அறிவுலகின் முதலாளர் ஆ. சபாரத்தினம்

பெரும்பிரிவெய்திய முதற்குர் ஆ. சபாரத்தினம் அவர்கள் அறிவுலகின் தனித்துவமான அடையாளமாக மிஸிர்ந்தவர். எனிமையானவர், மற்றவர்களுக்கு உதவுவதில் உவகை கொள்ளும் உள்ளம்கொண்டவர், சுதா தேடிக்கொண்டும் கற்றுறிந்ததைப் பகிர்ந்துகொண்டும் உள்ளனவோடுமுழுகும் மனிதராக வாழ்ந்தவர். நால்களின்பால் தீராவேட்கைக்கிருந்தவர். பிறநாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களோடும் தொடர்பைப் பேணியவர். நடமாடும் நூலங்களும் வாழ்ந்துவர்.

யாழ்ப்பானம் நாராந்தனையில் 1928.10.30 ஆம் திதி பிறந்த இவர். சிறுவயது முதலே கல்வியில் ஆர்யம் மிகக்கவர். பாசாஸலைக்காலத்தில் கற்பித்த ஆசிரியர்கள் முதல் பேர்பெற்று விளங்கிய அறிஞர்கள் வரை பஸ்ரி மும் முறையாகக் கல்வி பயின்றவர். தொழில்சார்ந்து ஆசிரியராகவும் அதிபராகவும் பணியாற்றியவர்.

பண்டிதமணி சி.கணபதியின்னை மீது இவர் மிகுந்த மரியாதை கொண்டிருந்தார். வரலாற்றுத் துறையில் தேர்ச்சி மிகக் சமரக்கோன், ஆங்கில இலக்கியங்களில் ஆளுமையிக்க மரியாம்பிள்ளை, வித்துவான் சப்பையாப்பிள்ளை, சமஸ்கிருதத்தில் தேர்ச்சிமிக்க சீதாராமசாஸ்திரிகள் ஆகிபோரிடம் கற்றுமை தமிழ், வரலாறு, ஆங்கிலம், சமஸ்கிருதம் ஆகியவற்றில் இவர் ஆளுமைபெறுவதற்கு துணையாயாமைந்தன. இலக்கியம் தொடர்பாக வித்துவான் வேந்துனார் எழுதிய கருத்துக்கு மறுவிளக்கமாக வாழும் இலக்கியம் எது? என்ற தலையில் இந்து சாதனத்தில் 1946.47 காலப்பகுதிகளில் கட்டுரைகளை எழுதினார். ஆசிரிய கலா சாலையில் சேர்ந்திருந்த காலத்தில் வர்ணாக்ருதியா சிங்கள தமிழ் கலாசார உறவுகள் என்ற தலையில் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய கட்டுரையை தமிழில் மொழி பெயர்த்து ஈழகேசரியில் வெளியிட்டார். இவரது புதுமுறைச் சிற்றிரும் என்ற வரலாற்று நூல் குறிப்பிடத்தக்க வெளிப்பாடாகும்.

ஆங்கில இலக்கியங்கள், நாடகானிக்கைகள், கினிமா ஆகியவற்றில் மிகுந்த ஈடுபாடு மிகக்கவர். தீவக்ததில் காலஹாரி இலக்கிய வட்டத்தின் மூலம் கலை இலக்கியச் செய்தியாகும் முன்னெடுத்தார். பயிலரக்குக்களை நிகுந்தத் தீவையாரை ஆற்றுப்படுத்துவதற்குப் பல்வேறு முயற்சிகளை மேற்கொண்டார். யாழ்ப்பானத்தில் இருந்து பொருத்தமான வளவாளர்களை வரவழைத்து அவற்றை நெறிப்படுத்தியதை நிகழ்வில் பங்குகொண்ட பலரும் மகிழ்வோடு பகிர்வர்.

பண்டிதமணியோடு கொண்டிருந்த உறவினை பெரும்பேராகக் கருதிய சபாரத்தினம் அவர்கள் பொ. கைலாசபதி மீதும் பெரும்பிராக்கொண்டிருந்தார். ஏ.ஜே கனகரத்தினா இவருக்கு காவல்நகரோன் என்ற புனைபெயரை வைத்தார். மல்லிகை இதழில் காவல்நகரோன் என்ற பெயரில் கட்டுரைகள் பலவெளிவந்தன. தினகரவில் வாய்தேவி கணபதிப்பிள்ளை என்ற பெயரில் ஆங்கில இலக்கியப் போக்குகள் தொடர்பான கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். அவை இதழிலும் இவரது கட்டுரைகள் வெளியாகியுள்ளன. சபாரத்தினம் அவர்கள் சைவசித்தாந்தத்தின் மீது மிகுந்த ஈடுபாடு மிகக்கவர். அதேவேளை சமய எல்லைக்குள் தன்னை மட்டுப்படுத்திக் கொள்ளாதவர். 2006 இல் தனிநாயகம் தமிழ்மன்றம் புனித சேவேரியார் குருத்துவக் கல்லூரியில் இஸ்பானியதமிழ் அனுபுதி நெறிப்போக்குகள் புனித அவிலாதிரேசம்மாள்காரர்க்கால் அம்மையார் ஒப்பீடு என்ற பொருளில் நினைவுப்பேரூரை ஆற்றினார்.

பல்கலைக்கழக மட்ட ஆய்வுகளில் ஈடுபாடும் மாணவர்கள் பலருக்கு பல்வேறு வழிகளில் உதவியுள்ளார். வேண்டிய தகவல்களை வழங்குதல், மொழி பெயர்ப்பு சார்ந்து உதவுதல் என இவரது பணிகள் பெறுமதிரிக்கன. அண்மையில் யாழ்ப்பானத் தமிழ் அகராதியைத் தொகுத்து வெளியிட நடராசா சிறிருந்தன் தனது முயற்சியில் ஆ. சபாரத்தினம் அவர்களது கால்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது,

“இளையராறிய அதிபர் ஆ. சபாரத்தினம் அவர்கள் இவ்வாரிசிறியருடன் பல நூறு மணித்தியாலங்களைச் செலவு செய்து இவ்வகூத்தியினை முழுமையாக இரு தடவைகள் சரிபாக்க உதவினார்.” என்றார்கள். இவ்வாறு பலரது நூல்சார்ந்த முயற்சி களுக்குப் பின்னாலும் ஆ. சபாரத்தினம் அவர்களது பங்கிலிப்பு இருத்துவது.

சமூக அசைவிக்கத்தை உண்மைப்பாக நோக்கியவராகவும் முற்போக்கான சிந்தனை மிக்கவராகவும் நிகழ்த்தார். வெளியிட மான், ஆர்ப்பாட்டமான செயற் பாடுகளைக் காட்டிலும் உள்ளார்ந்த விருப்போடும் நரிசனத்தோடும் பற்றுவது

யோடும் முன்னெடுக்கப்படும் செயற் பாடுகளே பொருத்தமான வினைவைத் தகும் என்பதில் கரிசனைகொண்டிருந்தார். தனது கருத்துக்களை பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் துணிச்சலோடு பதிவு செய்துள்ளார். பொதுவெளியில் பகிரப் படும் விடயங்களில் தனது மனதில் ஏதோவொரு வகையில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய கருத்தெனின் அதற்கு கடிதத்தின் மூலம் ஏதிர்வினையாற்றும் பழக்கம் அவர்டம் இருந்துள்ளது. அவர் எழுதிய கடிதங்கள் முக்கீமானவை. அவை தொகுத்தகப்படும் போது நிறைய விடங்களை அறிந்துகொள்ளக் கூடிய தாக இருக்கும். பெரியோர்களுக்கு சிலை வைப்பது தொடர்பாக பத்திரிகை ஒன்றில் வந்த செய்தி தொடர்பாக சபாரத்தினம் அவர்கள் தனது கருத்தை இப்படிப் பதிவுசெய்கிறார்.

“நம் மவர் நாம் போற நூம் பெரியோருக்குச் சீமெந்துச் சிலை அமைய்துள் திருப்திப்பட்டு விடுகிறார் கள். அதைச் செய்வதற்குக் கூடப் போட்டி. அப்பெரியார் கூறிய உபதேசம் என்ன? அவர் அச்சடித்த நாலை ஏன் அச்சடித்தார்? அதைப் படிப்பதால் என்ன நான்மைவரும் என நினைப்பவர் இல்லை” யாழ்ப்பான நூலங்கள் தொடர்பான ஏரியும் நினைவுகள் ஆவணப் படத்தில் சபாரத்தினம் அவர்கள் யாழ் நூலகத்தையும் அதன் தழுமலையும் எவ்வாறு நேசித்தார் என்பதை சோமி தரன் உணர்வுபூர் வமாகப் பதிவு செய்துள்ளார். சபாரத்தினம் அவர்கள் யாழ் நூலகத்தையும் அதன் தழுமலையும் எவ்வாறு நேசித்தார் என்பதை சோமி தரன் உணர்வுபூர் வமாகப் பதிவு செய்துள்ளார். சபாரத்தினம் அவர்கள் யாழ் நூலகத்தின் ஆரம்பகால உறுப்பினர். நூலங்கள் ஏரிக்கப்பட்டதால் நூல் கள் அழிந்துபோனமையை அவர் ஏக்கத்தோடு குறிப்பிடுவார். எங்கள் மத்தியில் நடயாடும் நூலகமாய் இருந்த சபாரத்தினம் அவர்கள் இன்றில்லை எனினும் அவர் எம் நினைவுகளில் என்றும் வாழ்வார். மனிதராக வாழ்வது எப்படி என்பதற்கு அவரது வாழ்க்கை தக்கஞ்சூதுகாட்டு.

யழ்த்தோம் சொல்கின்றோம்: ஜீவந்தி 136 ஆவது தீழ் சிறந்த சிறுகதைகளை வரவாக்கியிருக்கும் 13 ஆவது ஆண்டு மலர்

மகாகவி பாரதியின் ஞானகுரு அல்வாய் அருளாம்பலம் சாமி அவர்கள் தோன்றிய இலங்கையின் வடபுலத்தில் அல்வாய் பிரதேசம், பல கலை, இலக்கியவாதிகளையும் தமிழ் அறிஞர் களையும் அறிமுகப்படுத்தியிருக்கிறது. அவ்வுரிமைருந்து 2007 ஆம் ஆண்டு ஒகஸ்ட் மாதம் முதல் வெளிவருத்தாடங்கிய ஜீவந்தி கலை, இலக்கிய மாத இதழ் 2020 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம், தனது 136 ஆவது இதழை ஆண்டுமலரை வெளிக்கொணர்ந்துள்ளது. இதன் ஆசிரியர் கலாமனி பரணீதரன் ஈழத்து இலக்கிய உலகில் இளம் தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர். யாழ்குடா நாடி விருந்து மறுமலர்ச்சி முதல் மல்லிகை வரையில் பல இதழ்கள் தோன்றி காலப்போக்கில் மறைந்துவிட்ட கழுவில் அங்கு ஏற்பட்ட வெற்றித்திற்கு ஜீவந்தியாக ஊற்றுமூடுது வந்தது இந்த இதழ். இலங்கையில் நீதித் போர்க்காலம் முடிவுறாத காலப்பகுதியில் வடக்கிலிருந்து வெளிவருத்தாடங்கிய ஜீவந்தி, ஈழத்து சிற்றிதழ் இலக்கிய வரலாற்றில் கூடுதலான சிறப்பிதழ் களை வெளியிட்டிருக்கும் பெருமையும் பெற்றது. கடந்த பதின்மூன்று ஆண்டு களுக்குள் இருபது சிறப்பிதழ்களையாவது ஜீவந்தி வெளியிட்டிருக்கும் என்பது எமது கணிப்பு. ஜீவந்தி அவஸ்திரேவியா - கனடா சிறப்பிதழ்களையும் மூன்று வெளியிட்டு இந்த நாடுகளிலிருந்து எழுதிவரும் படைப்பாளிகளையும் ஊக்கிவித்துவுள்ளது. அத்துடன் சில ஈழத்து இலக்கிய ஆளுநமைகளின் வரிசையில் எழுத்தாளர்கள் கே.எஸ். சிவகுமாரன், க. சட்டநாதன், சௌகாஷ்ணி ஜெயலைக் குமாரன், தென்னியான், குழந்தை சண்முகலிங்கம் ஆசிரியோறை கௌரி விக்கும் வகையிலும் சிறப்பிதழ்களையும் வெளியிட்டிருக்கிறது. இவை தவிர, பெண்கள் சிறப்பிதழ், கவிதைச் சிறப்பிதழ், உளவியல் சிறப்பிதழ், இளம் எழுத்தாளர்கள் சிறப்பிதழ், சர்வதேச தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாடு சிறப்பிதழ், மலையக் சிறப்பிதழ், திருகோணமலை சிறப்பிதழ், ஈழம்- கவிதை சிறப்பிதழ், ஈழத்து பெண் எழுத்தாளர்கள் சிறப்பிதழ், சிறுவர் இலக்கிய சிறப்பிதழ், ஈழம் வைகுக்கை கவிதைச் சிறப்பிதழ் முதலானவற்றையும் வெளியிட்டுள்ளது. அத்துடன் ஜீவந்தி வெளியிடாக இதுவரையில் 150 இற்கும் மேற்பட்ட நால்களும் வெளிவந்துள்ளன. ஜீவந்தியின் ஆசிரியர் கலாமனி பரணீதரனும் படைப்பிலக்கியவாதி, இவரது தந்தையார் கலாமனி யும் மூத்த எழுத்தாளர். கலாமனியின் தந்தையார் தம்பிஜயா வடபுலத்தில் கிராமங்கள் தோறும் கிரண்டாயிருத்திற்கும் மேற்பட்ட தடவை இசைநாடகங்களை அரங்கேற்றியிருப்பவர். பரணீதரனின் மனளவி விள்ளுவர்த்தினியும் படைப்பிலக்கியவாதியாவார். இவ்வாறு ஒரு கலை இலக்கியப் பாரம்பரியத்திலிருந்து ஜீவந்தியை தொடர்ச்சியாக வெளியிட்டுவரும் பரணீதரனுடைய சில இலக்கிய நால்களும் வரவாகியுள்ளன. ஜீவந்தி சிற்றிதழ் சங்கத்தின் விருதையும் தமிழ்நாடு கு. சின்னப்பாரதி அறக்கட்டளை விருதையும் பெற்றுள்ளது. இந்துப்பின்னணிகளுடன்தான் எமக்கு கிடைத்துள்ள ஜீவந்தி 13 ஆவது ஆண்டுமலரைப்பற்றிய எமது வாசிப்பு அனுபவத்தை பசிர்ந்துகொள்கின்றோம்.

இப்மலரின் ஆசிரியத்தலையங்கம், கடந்த 2019 ஆம்

ஆண் டில் ஜீவந்தி வரவாக்கிய இதழ் களில் இடம் பெற்ற எழுத்தாளர்களினதும் அவர்களது படைப்புகளின் எண்ணிக்கையையும் புள்ளிவிபரத்துடன் பதிவுசெய்கிறது. 13 ஆவது ஆண்டு மலரில் வழக்கம்போன்று கட்டுரைகள், சிறுகதைகள், நேர்காணல்கள், கவிதைகள், குறுங்கதைகள், விமர்சனங்கள், மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதை, நூல் அறிமுகம், அஞ்சலிக்குறிப்புகள், மூத்த எழுத்தாளர் தெணியான் எழுதிவரும் திரும்பிப்பார்க்கிறேன் தொடர், கொற்றை பி. கிருஷ்ணான் நான் தன் எழுதிவரும் குறுங்கதைகளும் இடம் பெற்றிருந்தாலும் இம்மலரும் எமது பார்வையில் ஒரு சிறுகதைச் சிறப்பிதழைப்போன்றதோர் தோற்றுத்தையும் வழங்கத்தவற வில்லை.

தாட்சாயணி, க. சட்டநாதன், சிவ. ஆசூரன், குப்பிமான் ஜ சண்முகன், வி. ஜீவகுமாரன், மல்லிகை சி. குமார், மு. அநாதரட்சகன், கெகிராவ் கலைகா (மொழிபெயர்ப்பு சிறுகதை) எம். எம். ஜயசீலன், வதனரோகா அஜந்தகுமார், மலரண்ண, கோமகன், மா. சிவசோதி, மு. தயாளன், கீதா கணேஸ் அகியோரின் பதினைந்து சிறுகதைகள் இடம்பெற்றிருக்கின்றன.

மறைந்த மல்லிகை சி. குமார் எழுதியிருக்கும் கரண்ட் கட்டான நேரம் என்ற சிறுகதையை வாசித்தபோது, அவரைப்பற்றிய நினைவுகளும் மனதில் நிமிலாடியது. அவர் எழுதிய கடைசிக்கதை இதுதானோ..? செறியலில்லை.

கல்வியின் முக்கியத்துவத்திற்கு முன்னால், கோயில்களில் உண்ணியலில் சேரும் பணம் இரண்டாம் பட்சம்தான் என்பதை பட்ட வர்த்தனமாக சொல்லிவிட்டு எம்மிடமிருந்து விடைபெற்றுவிட்டார்.

தாட்சாயணியின் வெண்கலவர் சிறுகதையை படித்துவிட்டு, அந்தக்கணத்தை கடந்துசெல்வதற்கு வெகுநேரமாகியது. மனதில் இனம்புரியாத பத்தப் பந்தது, கர்ப்பினித்தாய்மாரும் அவர்களை பராமரிப்போரும் அவசியம் படிக்கவேண்டிய சிறுகதை, இதனையாராவது சிங்களத்தில் மொழிபெயர்த்து வெளியிடுவது சமூகப் பயன்பாடு மிகக் கூசல்.

இதனை வெறும் கதையாக பார்க்காமல் விழிப்புணர்வுட்டத் தக்க செய்தியாகவும் கவனத்தில் கொள்ள முடியும்.

க. சட்டநாதன், ஆண் - பெண் உறவின் மௌல்லுணர்வு களை வெளிப்படுத்தி கதைகள் எழுதுவதில் வல்லவர். அத்தகைய கதைகளை எழுதுவது அவருக்கு வெள்ளம் சாப்பிடுவது போன்றது. இரண்டு காதலர்களின் மனவணர்வுகளையும் அவர்களிடையே நீட்டித் தில் சில வருட இடைவெளிப்பற்றியும் அவரது கணவு மெய்ப்பட வேண்டும் சிறுகதை பேசுகிறது.

சி. வி. ஆசூரனின் மொனத்தின் சலனம் சிறுகதை நனவிடைதோய்தலாக வெளிப்பட்டுள்ளது.

ஒரு பிஸ்கட்டை தன் பிள்ளைக்குக் கொடுத்துவிட்டு “முகத்தில் காகம் கீறிவிடும்” எனக்காவல் இருக்கும் தாயைக் கொண்டிருக்கும் எமது சமூகத்திலிருந்து வந்திருக்கும் ஒரு தாயின் மகனுடைய முகத்தில் ஆரம்பவுக்கில் படிக்கும் மற்றும் ஒரு மாணவன் பென்சிலால் குத்தி காயப்படுத்தி நிரந்தர தழும்பை

ஏற்படுத்திவிடுகிறான். அந்தக்குற்றவுணர்வோடு வாழும் அம்மாண வளை, பாதிக்கப்பட்ட மாணவினின் தாய் எந்த வெறுப்பும் காண்பிக்காமல் அரவனைத்து உபசரிக்கிறான்.

சின்னப்பிள்ளைகளின் சண்டைகளுக்கு பெரியவர்கள் வரிந்து கட்டிக்கொண்டு நிற்கவேண்டாம் என்ற செய்தியை சொல்லாமல் சொல்கிறது இச்சிறுக்கதை.

இருந்ததில் தோன்றும் உபாதைகளை அனுபவிக்கும் ஒரு நோயாளித் துந்தை, மருத்துவமனைகளிலும், மருத்துவர்கள், தாதிகளிடத்தில் கழிக்கும் பாமுதுகள் பற்றிப்பேசுகிறது குப்பிழான் ஜ. சண்முகனின் சிறுக்கதை.

எமக்கும் மிகவும் நெருக்கமான கதைதான் இது. ஒவ்வொரு இருந்து நோயாளியும் தீர்நோக்கும் அனுபவம்தான்.

சில சமயம் எம்மை பரிசோதிக்கும் மருத்துவர்கள் எம்மிட மிருந்துதான் கற்றுக்கொள்கிறார்களா? என்ற எண்ணத்தையும் வரவழைக்கும். சன்முகன் இக்கதையின் இறுதியில் சொல்லும் செய்தி உணர்வுப்புறவுமானதும் வலிமேயானதுமாகும்.

வடக்கின் ஒரு பெரியாஸ்பத்திரியில் இக்கதையின் நோயாளி நாயகனை பரிசோதிக்கும் ஒரு மருத்துவப்படி மாணவி, “வருத்தம் எல்லாம் சுகமாகும்” என்று சொல்கிறார்.

அவளது பேசு உச்சரிப்பிலிருந்து, அவளை அவர் விசாரிக்கிறார்.

அவள் தனது சொந்த ஊர் இருப்பது தென்னிலங்கையில் ஒரு சிற்றூர் என்கிறார்.

“எல்லாம் சுகமாகும்” - நோய்க்கு இனம், மதம், மொழி, என்று ஏதும் இல்லை என்பதை பூட்கமாக இச்சிறுக்கதை சொல்கிறது.

டென்மார்க் ஜீவகுமாரனின் அவனும் இவரும் சிறுக்கதையும் காதலின் மெல்லுணர்வுகளையே சித்திரிக்கிறது. விஜய் சேதுபதியும் த்ரிஷாவும் நடத்த ஒரு திறைப்படம் ஏற்படுத்திய அருட்டேனர்வின் வெளிப்பாடக இச்சிறுக்கதையின் நாயகனின் ஏக்கம் சித்திரிக்கப்படுகிறது.

காதலித்தவர் யாரோ! கரம்பற்றியவர் யாரோ! மற்றும் ஒருந்தியை கரம்பற்றியபின்னாகும் முன்னாள் காதலி நினைவில் வந்துகொண்டேயிருப்பார். காலம் கடந்து சென்றாலும் நினைவுகளை கடந்து செல்லமுடியாதுதானே..?

கரம்பிடித்த மனைவியிடத்தில் கோபம் வரும்போதுதான் பெரும்பாலான கணவன்மாருக்கு முதல் காதலியின் அருமை பெருமை தெரியவருகிறது. அதனைத் தப்பித்துவறி மனைவியிடம் சொல்லி மாட்டிக்கொள்ளாதீர்கள்.

அப்படிச்சொன்னால், “நானும் அவைளைப்போல் உய்கள் காதலை பறுக்கணித்து விட்டுப்போக மாட்டேன்” என்று ஜீவகுமாரன் சித்திரிக்கும் மனைவி பாத்திரித்தின் சாட்டை அடி கிடைத்துவிடும். கவனம்! மெல்லிய புன்னகையுடன் இச்சிறுக்கதையை கடந்து செல்லலாம்!

வடபுலத்திலிருந்து தென்னிலங்கைக்கு ஆசிரிய நியமனம் பெற்று வரும் ஒருவருக்கும் அவருடன் பணியாற்றும் மற்றும் ஒரு இளம் ஆசிரியனுக்கும் இடையே தோன்றும் மாறுபட்ட இரசனை பற்றிய கதையை மு. அநாதரட்சகன் எழுதியிருக்கிறார்.

சிட்டுக்குருவி, மைனா, வால்குருவி, தேன் சிட்டு, வானம்பாடி, மஞ்சள் குருவி காட்டுப்பூரா, கிளி, குயில்... இப்படி ஏகப்பட்ட பறவையினங்களின் ஓலையில் லயித்துவிடும் வடபுலத்து ஆசிரியனின் இரசனையிலிருந்து முற்றாக வேறுபட்ட இளம் ஆசிரியன் மனோகரனுக்கு அந்த பறவையினங்களின் கீதும் வெறுப்பேற்படுத்துகிறது.

ஆணால், அவனது ஊரின் சிங்களப்பையர் கீ கியன கந்த. அதாவது கீதும் இசைக்கும் மலை. (ஜீவநீதியில் ஹி ஹரியன கந்த - என அச்சாகியிருப்பதுதவறு!)

அயோனா என்ற குதிரை வண்டிக்காரனின் புலம்பல் வாசகரை நெகிழுச்செய்யலாம். துயர் பகிர்வு என்று நானும் பொழுதும் பேசும் காலத்தில் நாம் வாழ்கின்றோம். சோவியத்தின் பலைப் பாளையை அன்டன் செக்கோவ் (1860-1904) காலத்திலும் ஒருவர் துயரத்தை மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்துகாள்ளமுடியாத தூர்ப் பாக்கியத்தை இச்சிறுக்கதை கனிவோடு சித்திரிக்கிறது. தனது புலவளினின் மரணத்தைப்பற்றி கேட்பதற்கும் நாதியற்ற ஏழை முதியவன், கடவுள் ஏன் தன்னை வாழ்விட்டு விட்டு. தனது மகனை பறித்தார்? என்று புலம்புகிறான். ஆணால், அந்தப்பலம்பலையும் அவனது வண்டியில் சவாரி வரும் பயணிகள் கேட்பதற்கு தயாரில்லை.

இறுதியில் தனது துயரத்தை தனது குதிரையிடத்தில் சொல்லும்போது, “உனக்கு ஒரு குட்டி இருந்து. அது இரந்து போனால், உனக்கு எப்படி இருக்கும்? துயராய் இருக்காதா?..? எனக்கேட்டு, சமநிலைக்கு வர முயற்சிக்கின்றான்.

தொடர்ந்து தரமான மேலைத் தேய சிறுக்கதைகளை தமிழுக்கு வரவாக்கிவரும் கைக்கிராவ சுலைகா, இந்த ரூஷயக் சிறுக்கதையையும் உருக்கமாக மொழிபொயர்த்துள்ளார்.

மலையக்குதை தொன்றுதொட்டு நிலவிவரும் சிறுதெய்வ வழிபாட்டில் மாடாசாமி கடவுளும் முக்கியமானவர். இரண்டு தலை முறையின் கலையை நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் சொக்கங்கேர் என்ற தலைப்பில் எம்.எம். ஜயசீலன் எழுதியள்ளார். அம்மக்களின் குலதெயவுத்தின் அருவாள் கத்தியும் இக்கதையில் ஒரு பாத்திரம் தான். சிவன் - பிள்ளையார் - முருகன் - அம்மன் என்று ஒருவகையான வழிபாட்டு முறையும், மாடாசாமியையே குலதெய்வமாக வழிபடும் முறையும் இன்றைவும் நீடித்துவருகிறது.

அவற்றுக்கு பூசைசெய்யபவர்களிடையே நிலவும் நிழல் யுத்தம் தூல்லியமாக சொல்லப்படுகிறது. கூற்றந்து வாசித்தால் அந்த தூல்லியம் புரியும்.

ஒன்றைப்பக்கத்தில் மூன்று தலைமுறையின் கதையை எழுதிவிடமுடியா?..? ஆம் முடியும் என்று நிருபித்துள்ளார் என்ற ஆசுசி சிறுக்கதையை எழுதியிருக்கும் வதன்ரேகா அஜந்தகுமார். குழப்படி செய்து தாய் அடிக்கவுந்தால், பாதுகாப்பும் அரவனைப்படும் தேடி ஆசுசியைக்கூறிவரும் குழந்தையும் ஒருநாள் தயாகிறான். அவளது குழந்தையும் காய்ச்சல் வந்து குணமாகி தண்ணீரில் விலையாடுகிறது. அவள் அதனை அடிக்கத் தடி எடுத்ததும், அக்குழந்தை அவளதுதாயிடம் (ஆசுசியிடம்) ஓடுகிறது.

குழந்தையினதும் தாய் மற்றும் ஆசுசியினதும் உணர்வுகளை அழுகவும் நேர்த்தியாகவும் இக்கதை சித்திரித்துள்ளது.

மலரன்னை எழுதியிருக்கும் உள்ளக்குதை உச்சம்பல் சிறுக்கதையும் சிறப்பாக வெளிப்பட்டுள்ளது. ஆசுசியைப் பணிக்குச் செல்லும் ஒரு சராசரி தமிழ்க்குடுமேப்பத்தலைவி ஒருந்தியின் அன்றாடக்கலைப்பொழில், வீட்டில் அவள் எதிர்களாள்ளும் அவதியை பேச்தொடங்கிய இச்சிறுக்கதை, தமிழரசன் என்ற மாணவனதும் அவனது வலதுகுறைந்த தாயினதும் வலிநிரம்பிய கதையாக வளர்கிறது. அந்த மாணவன் மூன்று வயது குழந்தைப் பருவத்தின்போது, போர்க்காலத்தில் சரணாடந்து காணாமல் போன ஒரு இளம் தந்தையின் பிள்ளை. கோயிலில் தரப்பட்ட விபூதி, சந்தனம், குங்குமத்தை தனது விதவைத்தாயின் நெற்றியில் புசியதனால், தாயின் கோபத்துக்கும் ஆளாகின்றுகிறான்.

தனது பிள்ளையின் கல்வி மூன்னேற்றம் பற்றி அந்தத் தாய் அறியவுந்தவிடத்தில்தான், அவனும் போரில் ஒரு காத்தை இழந்திருப்பது, ஆசுசிரியைக்குத் தெரிகிறது. அந்த மாணவன் மூன்று வயது குழந்தைப் பருவத்தின்போது, போர்க்காலத்தில் சரணாடந்து காணாமல் போன ஒரு இளம் தந்தையின் பிள்ளை. கோயிலில் தரப்பட்ட விபூதி, சந்தனம், குங்குமத்தை தனது விதவைத்தாயின் நெற்றியில் புசியதனால், தாயின் கோபத்துக்கும் ஆளாகின்றுகிறான்.

“ உனக்கும் கீழே வாழ்பவர் கோடி, நினைத்துப்பார்த்து நிம்மதி நாடு ” என்ற வாசகம் நினைவுக்கு வருகிறது.

முதல் தலைமுறை செய்த பாவுண்ணியங்கள் அடுத்த தலைமுறையை பாதிக்கும் என்பதும் முன்னோர் வாக்கு. அதனையே முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளையும் என்றும் சொல்வார்கள். கோமகன் எழுதியிருக்கும் தெய்வானை சிறுகதை, ஒரு அழிய நாற்சார் வீட்டை சுற்றிச்சூலுகிறது.

ஜந்தவது தலைமுறைக்கதை. வசந்தமாளிகை திரைப்படம் வந்த காலத்தில் மலாயன் பெண்ணியீர் காசிநாதர், தனது மனைவியை புதிதாக வாஸ்கிய ஒல்ரின் சோமசீட் காரில் அமைத்துச்சென்று உல்லாசவாழ்க்கை வாழ்பவர். குழந்தைப்பாக்கியம் இல்லா விட்டாலும், செல்வத்திற்கு குறைவில்லாதவர்கள். மனைவி தெய்வானை நினைவுமற்றி நோய்க்கும் கணவன் காசிநாதர் புற்றுநோய்க்கும் ஆளாகின்றனர்.

அதற்கெல்லாம், முன்னைய தலைமுறை செய்த பாவங்கள் தானோ..? என்று ஊழ்வினையை நொந்துகொள்ளும் கதை. எல்லாம் இருந்தாலும், பாவங்கள் தூர்த்தும் என்று சொல்ல வருகிறார் கோமகன். புகலித்தினிருந்தவாறு, பிறந்த மன்னின் கோலத்தை சித்திரிக்கிறார்.

ஆயுதம் ஏந்திய இயக்கத்திற்குப்போன தனது அண்ணன் திரும்பிவருவான் என்று காத்திருக்கும் ஒரு தமிழின் மனவோட்டங்களுடன் நகரும் படையல் சிறுகதையை மா. சிவசோதி எழுதியிருக்கிறார். இதில் இடம்பெறும் தொடப்புள, தலப்படையல் முதலான சொற்களின் அர்த்தம் தெரியவில்லை. “வடக்கிற்கு அப்பாலும் அதற்கும் அப்பாலும் வாசகர்களுக்காக அடிக் குறிப்பு தாங்கோ” எனக்கேட்டால் எழுத்தாளர் சிவசோதி கோபித்துக்கொள்ளலாகாது!

தன்னைச்சுற்றி நேரும் அவலங்களைக்கண்டு மனதிற்குள் குழநியவாறு வாழும் ஒரு உண்டன் வாசியின் சித்திரத்தை ஒரு சாமானியின் அமுகையில் வரைந்துள்ளார் முத்யாளன். இக்கதையின் நாயகனின் தர்மாவேசம் அமுகையாகவே வெளிப்படுகிறது. பிறர் ஈன் நிலை கண்டுதூங்கும் துவலும் மனம் ஆவனுடையது.

எது எதற்கோ அர்த்தமற்று அவன் அமுவதாக அவனைத்திட்டும். அவனைத் தூர்த்தி யடிக்கும். புறக்கணிக்கும் சுலுக்ததில் ஆமுதமுதே நடைபினமாகி மயங்கி வீதியில் விழுந்து அம்பூலன்ஸால் மருந்துவமனைக்கு எடுத்துச்செல்லப்பட்டு, வீடு திரும்புகையில், மனைவியின் பார்வை: “எங்கள்குடும்பத்துக்காக அமுவாட்டிக்கான..?” என இறைஞக்கிறது. வித்தியாசான் கதை.

புரிதலற்ற கணவன், பரிவர்ள குழந்தை இவற்றுக்கு மத்தியில் வேலைக்கும் சென்று வீட்டுப்பள்ளிக்கையிலும் மூழ்கி கணவனின் அன்புக்கு ஏங்கி புரிதவிக்கும் இளம்தாயின் கதை வழிநீர்ம்... எழுதியவர் கீதை கணேஷ். அவன் கடக்கவிருக்கும் தூரம் நீர்ம்தான்.

அவனுடன் முரண்பட்டு கோபித்துக்கொண்டு அவன் சென்றிருப்பதும் அவனது தாய் வீதுான். அவனும் ஒரு பண்தானே! கீழைத்தேய நாடுகளில் மட்டுமல்ல, வேறு எங்கெல்லாமோ வாழும் எல்லா குடும்பத்து தலைவிகளுக்கும் நேரும் கச்பான் அனுபவம்தான்.

“உம்மா, நீங்க வாய்கித்துந்த தொப்பியை வெயில் சுடும்போது நா போட்டுக்கொள்ள உங்களைத்தான் நினைச்சுக்குவேன். - அதுபோல வாப்பாவும், நீங்க வாங்கிக்கொடுத்த மழைக்கோட்டைபோடும் போடும்போது எங்களை நினைச்சுக்கலாம்தானே!” என்கிறது குழந்தை.

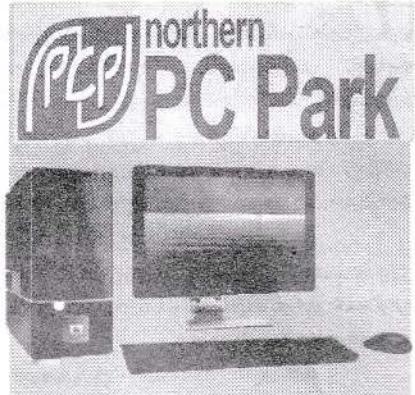
இச்சிறுகதையை படித்தபோது கண்டா கறுப்பி சுமதியின் குறும்படம் மனுவி மற்றும் அண்மையில் பார்த்த பொங்களித்திரைப்பாம் Bharja (The Wife) நினைவுக்கு வந்தன.

ஜீவந்தியில், யாழ், பல்கலைக்கழகத்தில் இந்து நாகரீகத்துறை தி. செல்வ மனோகரனின் நேர்காணலும் வெளியாகியிருக்கிறது. விரிவரையாளராக பணியாற்றும் அவரிடம் கேள்விகளை முன்வைத்திருக்கும் இ.சு. முரளித்துறைக்கு அவர் தரும் பதில்கள் பல்வேறு கலை, இலக்கிய விடயங்களை அலக்கின்றன.

இறுதிக்கேள்விக்கு அவர் தரும் பதில் கவனிப்புக்குரியது.

“ஆத்து இலக்கியச்சுழல் எப்போதும் போல குழநிலை வாதமாகவே இருக்கின்றது” என்ற பேருண்மையை சொல்கிறார். அங்கு மட்டுமல்ல புகலித்திலும் இதுதான் நிலை! எம்மாற் எங்கு சென்றாலும் தமது தனித்துவம் பேணுவார்கள். அத்துடன் நேர்றுப்பெய்த மழைக்கு முளைத்துவையெல்லாம், கண்ணுக்குத் தெரியும் விருட்சங்களையெல்லாம் எள்ளி நலையாடும் அவலத்தையும் செல்வமனோகரன் அமுத்தமாகச்சொல்லிச்செல்கிறார். செல்வ மனோகரன் யாழ். பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ் இலக்கியத்துறையில் விரிவரையாளராக இருக்கவேண்டியவர். முன்னைய பொற்காலத்தை அவரால் அங்கே உருவாக்கமுடியும்!

1950 இற்கு முன் எழுந்த ஈழத்து சிறுகதைகள் பற்றிய விரிவான ஆய்வு, மற்றும் இ.சு. முரளித்தான், ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம், தாட்சாயனி, குப்பிமான் ஜ. சன்முகன், ஏ.ஏ.ஹெ.கே.கோரி ஆகியோரின் சிறுகதைகளைப்பற்றிய வாசிப்பு அனுபவம்களும் பதிவாகியிருப்பதனால், ஜீவந்தியின் ஆசிரியருக்கிறுக்கும் சிறுகதைத்துறை குறித்த அக்கறையும் மலரில் இடம்பெறவேண்டிய சிறுகதைகளை தேர்வுசெய்வதில் காண்பிக்கும் சிருத்தையும் புலப்படுகிறது. அதனால்தான் சிறந்த சிறுகதைகள் இடம்பெற்றுள்ள மலராக இத்தனை வாசகர்களுக்கு பரிந்துரைக்க விரும்பினோம். மேலும் பல சிறந்த ஆக்கங்கள் இம்மலரில் இடம் பெற்றுள்ளன. விரிவஞ்சி அவை பற்றிய அறிமுகத்தை தவிர்க்கின்றோம். வீடுகளில் முபங்கி யிருக்கும் இக்காலப்பகுதியில் தேர்ந்த வாசகர்களுக்கு ஜீவந்தி 13 ஆவது ஆண்டுமலர் பயன்தான். கலாமனி பரவீதொனுக்கு எமது வாழ்த்துக்கள்.

வடக்கின் கணினிப் பூங்கா

10, Muddaskada Junction
Stanly Road, Jaffna

கணினி
உலை
நம்பகமான சேவையில்
10 வருடங்களுக்கு
மேலாக
மாற் மன்னில்

தரமான
கரினிகளைப்
யெற்றுக் கொள்ள
நம்மை நாடுங்கள்...

www.pcpark.co

info@pcpark.co

0215675566

0212229581

0212222050

0212220388

0777570124

0773366443

0755557327

0717772377

Northern PC Park

NPcpark

northernpcpark

8. Northern PC Park

#WORK FROM HOME ID CARD DESIGNING & PRINTING

SINGLE SIDE
RS. 300/=
DOUBLE SIDE
RS. 400/=

INNOVATIVE IDEAS QUALITY PRINTING

- Company ID Card
- Student ID Card
- Discount ID Card
- Membership ID Card

All kinds of ID Cards Printing Solutions

**MATHI
COLOURS**

NO. 10, MURUGESAR LANE,
NALLUR, JAFFNA.

TEL : 021 222 9285

E-mail : mathicolours@gmail.com

CUSTOMER CARE

+94 76 096 4455